

ဗုဒ္ဓ

BURMESE
CLASSIC

ကျောက်ကွင်း

အရူးတော်ပုံ

အို ဂိ ဂိ ဂိ

နှင့်

ကျောက်ကွင်း-အရေးတော်ပုံ

သျှင်ဥက္ကဋ္ဌ စာစဉ်
အမှတ် ၄

ပဌမပုံနှိပ်ခြင်း
အုပ်ရေး-၅,၀၀၀
၁၉၆၂-ခု၊ မတ်လ ၁-ရက်

ဒုတိယပုံနှိပ်ခြင်း
အုပ်ရေး-၂,၀၀၀
၁၉၆၃-ခု၊ ဇွန်လ ၁၅-ရက်

မောင်စိုးဝင်း-ပုံနှိပ်သူ -၀၄၄၇
ထုတ်ဝေသူ -၀၅၀၉

မြန်မာ့ဗျူဟာစာပုံနှိပ်တိုက်
၁၂(၁) နှင်းပန်းလမ်း၊ ရေကျော်၊ ရန်ကုန်။

ဤကျောက်ကွင်း အရေးတော်ပုံတွင် ပါဝင်ကြသော

ပုဂ္ဂိုလ်များ

- ၁။ ဦးလှောင်။ (ကျောက်ကွင်းရွာ-သူကြီး)
- ၂။ သူကြီးကတော်။
- ၃။ ကျောက်ကွင်းရွာ-ဓမ္မဆရာ-ဦးရွှေအောင်။
- ၄။ အလိုတော်ရ-ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီး။
- ၅။ အရှင်မဟာနန္ဒ (အောင်လံမြို့ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုကျောင်း ဆရာတော်)။
- ၆။ အသျှင်ဥက္ကဋ္ဌ (တောင်တွင်းကြီး-ဆရာတော်)။
- ၇။ အာဂန္တု (တောင်တွင်းကြီးဓမ္မက-ဝကတဦး)။
- ၈။ ဆရာကြီး-ဦးကွန်း (ဆရာတော်-သျှင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ နေရှင်နယ် ကျောင်း မြန်မာဆရာကြီး)။
- ၉။ ဆရာ-သခင်ကိုကြီး (၎င်း အင်္ဂလိပ်စာပြဆရာ)။
- ၁၀။ နတ်မှီဆရာတော်-ဦးကလျာဏ (တောင်တွင်းကြီး)။
- ၁၁။ ဦးအုံး (အောင်လံမြို့-မြဝတီ ဆရာတော်ကြီးလူထွက်)။
- ၁၂။ ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေမွန် (ပဌမကျော်-ကျမ်းစာဆင် ကျောင်း အုပ်ကြီး-အင်စိန်မြို့)။
- ၁၃။ ဓမ္မဆရာ-ဦးသာဒင် (မန္တလေး)။
- ၁၄။ ဓမ္မဆရာ-ဦးသာဒင် (ရန်ကုန်)။
- ၁၅။ ခရစ်ယံ-မယ်သီလရင် (မျက်နှာဖြူ ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး)။
- ၁၆။ လောကုတ္တရာ သိမ်ကုန်း-ဆရာတော် ဦးကုဏ္ဍလ- (တောင်ငူ)။
- ၁၇။ ဦးကျင် (ပြည်မြို့-ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး) ထိုအခါက။

(မှတ်ချက်) ။ အထက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများတွင် အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်-ဆရာတော်၊ နတ်မှီ-ဆရာတော်၊ ဆရာကြီးဦးကွန်း၊ ဦးအုံး (မြဝတီဆရာတော်-လူထွက်) နှင့် ဓမ္မဆရာကြီး-ဦးသာဒင်တို့ပါ။ အခုအားလုံး သက်ရှိထင်ရှားရှိကြောင်း သိရပါသည်။

မာတိကာ

(တတ်လိုသော အခန်းကို ဖွင့်တတ်-ဇက်နဲတိုးစေမည်)

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	အစ	၁
၂။	အရင်း	၅
၃။	အမြင်	၈
၄။	အမြစ်	၁၂
၅။	အချက်	၁၉
၆။	အခက်	၂၃
၇။	အလျှောက်	၂၆
၈။	အရှာ	၃၀
၉။	အခက်	၃၄
၁၀။	အကြွပ်	၄၂
၁၁။	အထောက်	၄၇
၁၂။	အပင့်	၆၁
၁၃။	အကြား	၆၈
၁၄။	အသိ	၉၀
၁၅။	အစဉ်	၁၀၃
၁၆။	အစမ်း	၁၀၉
၁၇။	အခွေ	၁၄၄
၁၈။	အပြင်	၁၅၃
၁၉။	အဟိန်း	၁၇၂
၂၀။	အငြိမ်း	၁၇၆
၂၁။	အသိမ်း	၁၉၀

ခင်မြတ်ဆိုင်
ရေး

သျှင်ဥက္ကဋ္ဌ
နှင့်

ကျောက်ကွင်း အရေးတော်ပုံ

-အစ

အတော်တော့ကြာပါပြီ။ ၁၂၉၈ ခုနှစ်က ဖြစ်၏။ ခရစ်
နှစ်နှင့်ဆိုပါက ၁၉၃၆ ခုနှစ်က ပေတည်း။

ဆိုအချိန်က ကျောက်ကွင်းရွာသူကြီးမှာ ဦးလှောင် ဖြစ်၏။
လှောင်၏ ကျောက်ကွင်းရွာကလေးမှာ အိမ်ခြေ ၇၅-၈၀ ခန့်
ရှိပေမည်။

ထိုရွာကလေးတွင် မမာဗုဒ္ဓဘာသာဟူ၍ အနည်းငယ်သာ
ကျန်အများစုကြီးမှာ ချင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်
ကျောက်ကွင်းရွာကို အနီးအနား ဗမာ ရွာများက ချင်း
ကျောက်ကွင်းရွာဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ ထိုချင်းများ အားလုံး
ယဉ်ကျေး ဖြစ်နေကြသော အခါပေတည်း။

ချင်းဟု ဆိုသော်လည်း ယခုခေတ် ချင်းပိသေသတိုင်းခေါ်
ရိုးမ ချင်း တောင်တဝိုက်ရှိ တောင်ပေါ်ချင်းမျိုးကား
တော်ပေ။

ချင်းချင်းတို့ကို မြေပြန့်ချင်းဟု ခေါ်ကြ၏။ ထိုမြေပြန့်ချင်း
မှာ မည်သည့် အချိန်အခါက မည်သို့သော အကြောင်း

ကြောင့် ထိုထိုမြေပြန့် ရောဂါဖြစ် အရှေ့ဘက်တမ်း ခေတ်များသို့ကူးပြောင်းရောက်ရှိလာကြသည်ဟုကား တပ်အပ်သောမည်သို့မျှ မသိပေ။

မည်သည့်သမိုင်းရာဇဝင်ဆိုင်ရာ ဆရာများကမူလည်း ကသေချာဖော်ပြနိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ချင်းများက ရောဂါတိ အလယ်ပိုင်း မြစ်ရိုးတလျှောက် အရှေ့ဘက်တမ်း နေရာဒေသ ခတ်များများပင် အနှံ့ရှိနေကြသည်။ အများကြံဟူ၍ကား မဟုတ်။ ဟိုနယ် ဒီနယ် ပြောက်တိပြောက်ကူး ချင်းရွာများ တွေနေရသည်မှာပင် အမှန်ဖြစ်နေသည်။

ထိုမြေပြန့်ချင်းများကို ပြည်ခရိုင် မြောက်နားပုဗ္ဗော် ခရိုင် တောင်တွင်းကြီးနယ်ထိ ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းအနောက်ရှိ တောနှင့် မြေပြန့် ပိုင်းနယ်များတွင် ချင်းရွာများ ခေါ်ဝေါ်ပြောက်ကူး အမြဲတွေ့ရသည်။

၎င်းချင်းတို့ မိမိတို့ ချင်း အချင်းချင်း ဗုဒ္ဓမင်း ရွာတည်ထောင်ပြီး တောင်ယာကိုင်းကျွန်း လုပ်ကိုင်နေထိုင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ချင်းရွာတရွာတွေလျှင် အနီးအနား၌ ထိုချင်းရွာများ နှစ်ရွာ သုံးရွာ စသည်ဖြင့် မလွမ်းမတမ်းစီ တွေ့နေရလေ့ရှိပေသည်။

တခါတရံဗမာရွာကြီးများနှင့် ကပ်လျက်လည်း ထိုချင်းရွာများကို တွေ့နိုင်သည်။ များသောအားဖြင့် ချင်းများ ချည်သက်သက်ဟူ၍ ဗမာရွာများနှင့်ကင်းကွာဝေးလံစွာထားရှိပေးသို့ကြောင့်လည်း ဗမာရွာများကိုပင် အမှီသဟဲ၍ခေါ် ရွာတည်ယောင်ကြကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

လုပ်ခင်း ကိုင်ခင်းနှင့် ဆန်ပေး ဆီယူ စသော လွယ်မှုများသည်း ဗမာရွာများနှင့် ချင်းများ မကင်းနိုင်သည့်အလျောက် ထိုချင်းများမှာ တူညီအချင်းချင်းသာ ချင်းစကားကို သုံးသည်မှ အပ ဗမာများနှင့်ဆက်ဆံရာတွင်မူ ဗမာနှင့် မခြားခွဲမရအောင် ဗမာလိုလို ပီပီသသ ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်ကြကုန်သည်။

အလွန်အဆက်ပြတ်တတ်သော ချင်းများပင် ဗမာစကားကို အနည်းငယ် မသိမသာမျှ ဇဲတဲတဲတလေးပြောသည်မှအပ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံများမှာ မပြောလျှင် ဗမာပြကတော့ အသွင်စစ်စစ် ဖြစ်နေကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုမြေပြန့်ချင်းများမှာ ပြောဆို ဝတ်စား နေထိုင်မှု အားလုံး ဗမာများနှင့်တသားတည်းတူညီသော ချင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ဘာသာကိုးကွယ်မှုတွင်ပင် အချို့ မြေပြန့်ချင်းများစွာ ဗုဒ္ဓဘာသာများရှိကြပြီး ၎င်းတို့၏ ရွာဦးရွာထိပ်များတွင် ကျောင်းနှင့် ကန်နှင့် အကျအနပ်ပင် ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် မရေမလယ်ခေါင်ခေါင်ဖျားဖျား ချင်းရွာများမှာ ဘယ်အချိန်အခါက သိမ်းသွင်းလိုက်သည်မသိ ခရစ်ယန်အများပင် တွေ့ရပြန်သည်။

ထိုချင်းတို့ကား တမျိုးထူးသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်လာသော ချင်းတို့မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဗမာတွေထက်ပင် အစစ သဒ္ဓါတရား အလေးကြီးသကဲ့သို့ ခရစ်ယန် ဖြစ်သွားသော ချင်းတို့မှာလည်း ဗုဒ္ဓဓမ္မမှ ခရစ်ယန်ထက်ပင် ကဲလိုက်ကြပေသေး၏။

၎င်းခရစ်ယန်ချင်းတို့ကို ဗမာနှင့်ချင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက ခေါ်၍ ဘန်နီများဟု ခေါ်လေ့ ရှိကြ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ခရစ်ယန်ဘာသာဖြစ်ထားသော ချင်းမှာ တခြားဘာသာသော်လည်း ဗုဒ္ဓ

ဘာသာသော်၎င်း၊ ဖြစ်လာရန် အလွန်မလွယ်ကူသော ကိစ္စဖြစ်ပေသည်။

ဤနေရာ၌ ခရစ်ယံ သာသနာပြုတို့၏ လူလွှာဥဿာဟာ ချီးကျူးရပေမည်။ ဟာကွက်ကိုရှာတတ်ပုံ၊ ပျော့ကွက်မှဝင်တတ်ပုံများမှာ နည်းယူစံတင်လောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များပေတည်း။ ဤဟာကွက် ပျော့ကွက်များမှာ အစဉ်သဖြင့် ဗမာပြည်တွင်ရှိပေသည်။ ထိုဟာကွက်ပျော့ကွက်များရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဗမာပြည်တွင်ဦးရာ လူပါးဝသူတို့၏ ချယ်လှယ်ခွင့်များ အလမ်းပွင့်နေမည်သာ ဖြစ်၏။

ဤဟာကွက် ပျော့ကွက်တို့သည် ဘာသာရေး၌သာမဟုတ် နိုင်ငံရေး စီးပွားရေးလူမှုရေး အားလုံးတို့၌ပင် အစဉ်ရှိနေကြ၏။ ဘာသာရေးဘက်က ဟာကွက်ပျော့ကွက်၏တာဝန်သည် ဘုရားကြီးတွေ၏ တာဝန်ဟု ဆိုနိုင်ကြသကဲ့သို့ အခြားသော ဟာကွက်ပျော့ကွက်များ၏ တာဝန်သည်လည်း ဗမာတိုင်း ဗမာတိုင်း တာဝန်တွေသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဟာကွက် ပျော့ကွက်တို့ကို ခြေကုတ်ယူ၍ သုံးစားချယ်လှယ်ခွင့်ကို ရှာကြံသုတိရှိနေသေးသမျှ ဤဗမာပြည်၏ နေရာသေ အစဉ်သဖြင့်သာ ပြဿနာပေါင်း သိန်းကိုးသောင်းနှင့် ဆုံးနရမည်မှာ ကော်မလွှဲ သေချာသောအချက်ဖြစ်၏။

ဤအရေးကိစ္စများအတွက် ဤစာစောင်အဖို့ ဤမျှနှင့်ရှိလှဦးအံ့၊ မူရင်း ပြည် တည်ခဲ့သော ကျောက်ကွင်းရွာက သူတို့ဦးလှောင်တို့အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။

၂ - အရင်း

အစပိုင်းကနဦးက ညွှန်းထားခဲ့သော ကျောက်ကွင်းရွာမှ ပြည်ခရိုင် ဝက်ထီးကန်အရှေ့ဘက် ၄-မိုင်ကွာရှိ ရွာကလေး ဖြစ်ပေသည်။ ပြည်မြို့မှ အောင်လံသို့သွားကားလမ်းရှိ တီတွတ်ခေါ် လမ်းခွဲမှ အရှေ့မြောက်စွန်းစွန်းသို့ ၁၄-မိုင်ခန့်ခွဲ ထွက်သော ကားလမ်းတလမ်း ရှိသည်။ ထိုကားလမ်း၏ အဆုံးမှာ ဝက်ထီးကန်မြို့ကလေးဖြစ်၏။ ထိုဝက်ထီးကန်မှတစ်ဆင့် ကျောက်ကွင်းရွာသို့ကူးရသော လမ်းမှာ လှည်းလမ်း ခြေလမ်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ရောက်ဘူး ပေါက်ဘူးသူများ သိကြသည့်အတိုင်း ထိုဒေသကား မြေဩဇာကောင်း၏။ ဘောတစပ်ကွင်းတစ်ခုဖြင့်တစ်စိတ်သာယာသောအရပ်ဖြစ်သည်။ ရွာနီးလျှင် လယ်ကွင်းတွေ ကျယ်ပြန့်လျက် ရွာလှမ်းလျှင် ဖုံးဆိုးတောဆန်ဆန်အင်တိုင်းကုန်း

ယောင်ယောင်များရှိ၏။ တောင်ကြီးတောကြီးဟူ၍ကားမဟုတ်။ ရှိလိုလိုမျှော်လိုလိုတွေနှင့် စိုစွတ်ခဲစိမ်းချောင်းဦးတို့များလည်း ရှိပြန်ရာ သာတောင့် သာယာ ပျော်စရာ နေရာ အရပ်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ထိုရှင်မီးမျိုးမှာ ကျောက်ကွင်းရွာ တည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပေါ်လှ၏။ ကျောက်ကွင်းရွာတဝိုက်၌လည်း ရွာစဉ်ရွာဆက်များ မဝေးလှပေ။ အရှေ့ဘက်တစ်ခုသော တောကြီးများအပေါ်တွင် စိမ်းရောင်စို လျက် ညို ညို မှိုင်းနေသော ဝဲချင်းမကြီး၏ တောင်စွယ်တောင်တန်းများကို လှမ်းမျှော်လျှင် မြင်ရသည်။

ထိုနေရာတဝိုက်ရွာများမှာမူ ကေနအားဖြင့် ဗမာရွာများ ပင် များစေကာ ကျောက်ကွင်းနှင့် ညောင်ပင်သာ နှစ်ရွာမှာ ချဉ်းချဉ်းလိလို ရှိသော ချင်းရွာများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုအချိန်က ထိုရွာနှစ်ရွာလုံးပင် ခရစ်ယံများ ဖြစ်နေကြချိန် ဖြစ်၏။ ကျောက်ကွင်းတွင်ကား ခရစ်ယံ ဓမ္မဆရာတဦး အမြဲ နေထိုင်လျက် ရှိနေသေးသည်။

ကျောက်ကွင်းရွာဦးတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးကျောင်းဟူ၍ ဗလာနတ္ထိ၊ ကုန်းချည်သက်သက်၊ ငုံးတိတိသာ။

ခရစ်ယံ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးကား ရွာမြောက်ဘက် တနေရာတွင် ငွါးငွါးစွင့်စွင့် တင့်တင့်တယ်တယ်။

ပတ်ဝန်းကျင် ဗုဒ္ဓဘာသာရွာများရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းများ မှာ သင်္ကြန် ဝါဆို၊ သီတင်းကျွတ် စသော အခါကြီးရက်ကြီး များ၌သာ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းရှိကြသော်လည်း ကျောက်ကွင်း ရွာမှ ခရစ်ယံဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးမှာ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကျောက်ကွင်း၊ ညောင်ပင်သာရွာများမှ ချင်း အမျိုးသားတို့နှင့် အပတ်စဉ် စိမ်းပြေပြေရှိလှသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေး၌ ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်၏တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း သီဆို ကြိုးရင်သော

ဓမ္မသံဃားနှင့် ခေါင်းလောင်းသံသည် တနည်း တဖုံ အား ဖြင့် သာယာကြည်နူးစရာပင်ကောင်းသေးတော့၏။

ကျောက်ကွင်းရွာတွင် ချင်းဘွေ များသဖြင့် ခရစ်ယံရွာဟု ဆိုရစေကာမူ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမရှိဟူ၍ကားမဟုတ်ပါလေ။ သူကြီး မင်း ဦးလှောင် ကိုယ်တိုင်က ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ပြီး အခြား သုံး အိမ်ထောင်ခန့်မျှ ဗုဒ္ဓဘာသာရှိနေသေး၏။

ထိုအချိန် ကျောက်ကွင်းရွာရှိ ခရစ်ယံအများစုနှင့် ဗုဒ္ဓဘာ သာ အနည်းစုကလေးမှာ ဘန်ဒွန်း မူငါးချက်ကို ရှေ့ပြေး သမ္ဘာယကျင့်သုံးလျက်ရှိခဲ့၏။

ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူ နေထိုင်ရေး၊ တဦး၏ အခွင့်အရေးကို တဦးက စောင့်ထိန်းရေးစသည်တို့မှာ ကျောက်ကွင်းက နမူနာ များပင် ဖြစ်လေရောသလား မသိပေ။

ထို့ထက်အမြင်ကျယ် သဘောကြီးသော အချက်တခုလည်း ရှိသေး၏။ ၎င်းမှာ ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်ထားလျက် မာတာ မိခင် ဖွားသန် စင်လိုက်သော ကျောက်ကွင်းရွာ သူကြီးမင်း ဦးလှောင်သည် ပညတ်ဘော်ဆယ်ပါးလက်ကိုင်ထား၍ သခင် ယေရှု၏ နာမတော်ဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာသူ သူကြီးကတော်ကို သာလျှင် ရှုမပြီးသည် ချစ်ဇနီးကြီးအဖြစ် တောင်ညာသက်ထား မြှောက်စားချီးမြှင့်ခဲ့နေသည်။

ယင်း သို့ ဖြင့် ကျောက်ကွင်းရွာကလေး၏ ရေမြေသေဌ်နှင့် တဝှေ့ရှင်မင်း ဖြစ်သော သူကြီးမင်း ဦးလှောင်က ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ၎င်း၏ တောင်ညာစံဒေဝီမဟေသီ သူကြီးကတော်က ခရစ်ယံ ဘာသာဟူ၍ ဖြစ်နေပေတော့၏။

၃-အမြင်

ဟေ့၊ ရှင်မ-ညီးဘာသာက ဘယ်လောက် ကောင်းလို့ ဘယ်လောက်မှန်သလဲ။

သူကြီးမင်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်သည့် အလျောက် ရွာနီး ချပ်စပ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ဘာသာရေး၊ သာရေး၊ နာရေး ကိစ္စများတွင် ပါဝင်လှူဒါန်းရသည်ကလည်း တမျိုး၊ ရဟန်း သံဃာတော်တို့၏ ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ ကျောင်းရေးကိစ္စ အဝင်အထွက် တို့ကလည်း တဖုံ။

သူကြီးကတော်ဘက်မှ ခရစ်ယံဆိုရာ ဝေယျာဝစ္စ ပတ္တာ နမောဒနာ ဓမ္မဆရာ ညွှန်ကြားသမျှ ဗာဟိုရတို့ကလဲ ကဖက်။

“တော့ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်ကိုမှ ပေးရလှူရရင် ကျုပ်ဘက်က ဓမ္မကိစ္စ ခရစ်တော်ဆန္ဒကိုလဲ ဘယ်ချန်ထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ဤသို့သော သူကြီးကတော်၏ ကြေးတန်းထိုးသံနှင့် ဒဏ် ကိုလည်း သူကြီးခမြာခံရပြန်သည်။ သူကြီးမင်းဦးလွှာင်ကား မိုင်နယ်သူကြီးကားဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူကြီးကတော့ဘာသာ၊ ဇနီးက အယူတမျိုး ဖြစ်နေသောကြောင့် နှစ်စဉ်ရသမျှ ခိုင်ကြေး ကလေးကို စုနိုင်သို ဝေးစွာ၊ ကျေးရွာတွင် လင်ကွာမယားကွာ

နှားရောင်း နှုံးဝယ် အသိအမှတ်ပြု ကွမ်းဘိုးဆေးဘိုးကလေး ဝါ၊ နှစ်မျိုးနှစ်ဖက်တွင် အဆစ်ပါ၍ နေလေတော့သည်။

ကြာသော် သူကြီးမင်း အတော်စိတ်ညစ်နေတော့ပြီ။ တနှစ် ကာလည်း ရသမျှငွေကလေးမှာ မယားတမျိုး လင်တဖုံ၊ ဟက်စုံ ထောက်ပံ့ရသည်နှင့် ကြွေးပင်တင်စပြုလာလေ၏။

“ဟေ့-ရှင်မ ညီးဘာသာက ဘယ်လောက် ကောင်းလို့ ဘယ်လောက် မှန်သလဲ၊ ဘယ်လောက်ကော အကျိုးရှိသိုလဲ၊ ငါနားလည်အောင် ပြောစမ်းပါအုံးတ”

သူကြီးမင်းမေးသည်ကို သူကြီးကတော်က အားရဝမ်းသာ နှင်းလင်းပြောပြပြီး လင်တော်မောင်သူကြီးမင်း မိမိဘက် ပါ ရေးကို မျှော်လင့်မိ၏။

သို့ရာတွင် သူကြီးမင်းက သူဇနီးပြောပြသမျှ ခရစ်တော်၏ ဓမ္မတွေကိုနားမလည်နိုင်၊ စိတ်ကြိုက်လည်းမကျသည်နှင့် မကျေမနပ်နှင့် ထုပေပေ ကပ်နေပြန်သည်။

“ဒါဖြင့် တော်တိုဗုဒ္ဓဘာသာ ဆိုတာကိုလဲ ကျုပ်ယုံကြည် သဘောကျအောင် ပြောပြပေါ့၊ ကျုပ်သဘောကျ ကျေနပ်ရင် ဘော်တို ဗုဒ္ဓဘာသာထဲကိုဘဲ ကျုပ်ဝင်ပါမယ်”

သူကြီးမင်းက အားရဝမ်းသာနှင့် ဇနီးအလှကို တရားပြ ပြန်သည်။ “ဒီလိုလောက်တော့ မယူနိုင် သဘောမကျနိုင်” ဟု သူကြီးကတော်က ဆိုပြန်၏။

ခက်ချေပြီ၊ လင်ကလည်းမယားယုံကြည်သက်ဝင်လာအောင် မဟောတတ်၊ မပြောတတ်၊ မယားကလည်းလင်နားလည် သဘော ကျအောင် မဟောတတ်၊ မပြောတတ်နှင့်တနှစ်သာကုန်ပြီး အနီး ကြီးကိစ္စ၊ ကထိန်ကိစ္စ၊ အလှူအတန်း ကိစ္စတွေ နှစ်သစ်ကူး နာ

တာလူးပွဲ ကျင်းပရာ ဓမ္မဆရာ ကိစ္စတွေနှင့် သူကြီးမင်း ရသေ့
ကလေး ပြုခါပြုခါကျကြည့်ပြန်လေ၏။ အရင်နှစ်ကကြွေးတံ
မြေစတုလေးအပြင် ဒီနှစ်တွင် လက်လွှဲသုံး ခဏဆွဲကလေးတံ
အရစ်တက်၍လာပြန်သည်။

ကိုယ်ဘက် သူဘက် နှစ်ဘက်ခွ၍ လျှာရ တန်းရ ပေးရ
ကမ်းရသမျှ အစုစုအရပ်ရပ်တွေကို ဒိုင်ခံ၍ရှာရသော သူကြီး
မင်းဦးလှောင်မှာ ကြာလေခက်လေဖြစ်လာ၏။ သူကြီးကတော့
ကို ကွာပစ်ရအောင်ကလည်း မခွဲနိုင်ပြန်၊ ကလေးတွေကလည်း
တဖက်၊ ဒီအတိုင်း တမျိုးစီ နှစ်ခြမ်း စပ်ထားရအောင်ကလည်း
မလောက်နိုင်အောင် ဒုက္ခများနှင့် သူကြီးမင်းခမြာမှာ မကြာသာ
အောင် စိတ်ရှုပ်၍နေတော့သည်။

သူကြီးမင်း သို့ကလောက် ဦးနှောက်ခြောက်နေသည့်အရေး
ကို သူကြီးကတော်ခမြာသိရှာပါ၏။

ထို့ကြောင့် ရွာနေ ဆရာ ဦးရွှေအောင်ကို အကူတောင်း၍
ထာဝရ ဘုရားသခင်၏ လိုလေသေးမရှိ မဘောင့်မတ မကြောင့်
မကျ ဖြစ်နိုင်သော ကောင်းကင်ဘုံ သို့သာ အတွင်ခေါ်နေ
ရှာသည်။

သူကြီးမင်းကလည်း ကိုယ်မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာကို နား
လည်သမျှနှင့် ဇွတ်တွယ်တပ် နေ၏။ တဖက်သား နားလည်
အောင်ကလည်း ရေရေလယ်လယ်တပြန်ပြောမပြတ်၊ မယား
ဘက်ဘာသာကိုတော့ လုံ့လို့ကိုမရနိုင်ဟု တွင်တွင်သာ ခေါင်း
ခါနေလေ၏။

နှစ်ဘက်စလုံးမှာ ကိုယ်ဟာမှကိုယ်တောင်းထဲကချည်း ဖြစ်
နေ၏။ သူကြီးတော်၏ ဘက်က ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်မှာ
လေအေးအေးဖြင့် တွင်တွင်ကြီး သူကြီးကိုဆွယ်၍ ဟောရ ပြော
ရသော ကိစ္စကြောင့် သင်းအုပ်ဆရာရှိရာ မြို့ဘက်သို့ မရောက်
သည်ပင် လပေါင်းအတန်ပင်ကြာခဲ့ပေပြီ။

သူကြီး ဦးလှောင်ကလည်း အခွံမပေး၊ ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေ
အောင် ဟောသမျှတွေကို ပြန်၍ မေးလိုမေး၊ ငြင်းလိုငြင်း
နှင့် တခါတခါ သူကြီးအိမ်တွင် ဓမ္မဆရာနှင့် သူကြီးတို့ ငြင်း
သံခုံများမှာ ကြွက်ကြွက် ညံ့နေ၏။ အတန်ကြာသော် သူကြီး
အိမ်တွင် ဓမ္မဆရာနှင့် ဦးလှောင်တို့၏ ငြင်းခုံပွဲမှာ ရက်ခြားမှ
နေ့တိုင်းသို့ ဆက်လာလေပြီ။

ထိုနှစ်ဦးသည် မည်သို့ပင် အားရပါးရ ငြင်းကြ ခုံကြစေ
တာမူ ဒေါသ အာယာတဟူ၍ကား မရှိကြပေ၊ သို့မျှလောက်
မိုးမွန်အောင် ငြင်း နေကြသည့် အထည်းမှာ သူကြီးမင်းက
လဘက်ရည်ကြမ်းပင်တည်၍ ဧည့်ခံလိုက်သေး၏။

သူကြီးနှင့်ဓမ္မဆရာတို့၏ ငြင်းပွဲသည် နေ့မှညသို့ ကူးလာ၏။
လသာသော ညများတွင် သူကြီးအိမ်တွင်ခရစ်ယံချင်း ပရိသတ်
နှင့်ပြေ့နေ၏။ ချင်းများက ဓမ္မဆရာသည် သူကြီးကိုလည်းတနေ့
နေ့ ခရစ်ယံဘက် ပါအောင် ပြောနိုင် ဟောနိုင်လိမ့်မည်၊ သူကြီး
လည်းတနေ့ပါ လာလိမ့်မည်ဟု မြှော်လင့်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့်
လည်း “ဒီနေ့မပါနက်ဖြန်ပါမှာဘဲ”ဟူသော မြှော်လင့်ချက်ဖြင့်
သူကြီးအခြေအနေကို နေ့တိုင်းလာ၍ အကဲခတ်ကြ၏။ သူကြီး
အိမ်၌ ညတိုင်းငြင်းပွဲရှိသည်ဟူသောသတင်းမှာ ရွာနီးချင်းစပ်

သို့င် ထူးစပ်သွားခဲ့လေပြီ။ ကြားသမျှ ဗမာရွာတွေကတော့
နေ့ ဘောလုံးကစားသလိုပဲ သူ့မိန်းမဘက်ပြောင်းလိမ့်မည်ဟု
ကြီးများဝင် ပေးနေကြ၏။

သို့ရာတွင် သူကြီးဦးလှောင်မှာ အများ ထင် သလို မဟုတ်
သေး။ တစ်သမျှမှတ်သမျှနှင့် တွင်တွင်ကြီး တင်းခံနေ၏။ တခု
ကျသည်တား သူကြီးဦးလှောင်မှာ စာကောင်းစွာ မတတ်
စာပေကိုမလိုက်စားနိုင်ရှာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့စာကောင်းစွာမတတ်
ခြင်းသည်ပင် နောင်းတွင် အရေးကြီးလှဆုံးသော ပွဲကြီး ပွဲ
ကောင်းတခု ဖန်တည်းနိုင်စေရန် အကြောင်းပေါ်လာခြင်းဖြစ်
ပေသည်။

၄-အမြစ်

တခုသောနေ့ခင်းအချိန်တွင် ဦးရွှေအောင် သူကြီးအိမ်သို့
မရောက်လာသေးခင် သူကြီး၏ ဥာဏ်၌ အကြံတခု ဝင်လာ၏။
ထိုအကြံကို သူကြီးကတော်သို့ တိုင်ပင်သည်။

“ဒီလို အကြံရတယ် ရှင်မရ၊ ညီးတို့ဘက်က ဦးရွှေအောင်
ကလဲ ငါသဘောကျအောင်မပြောတတ်၊ ငါကလဲညီးနားလည်
အောင်မရှင်းတတ်နဲ့ ဒီအိမ်မှာသာ ညတိုင်းအလတား ငြင်းခုံ
နေကြရတာဘဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ညီးတို့ခရစ်ယံ ဘာသာ
ဘက်က အကောင်းဆုံးနားလည်အောင် ပြောတတ်တဲ့ ဆရာ
ကိုရှာ ငါ့ဘက်ကလဲ ငါ့ထက်တော်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပညာရှိ
ဆရာတွေကို ရှာမယ်၊ အဲဒီဆရာနှစ်ယောက် သူတို့ချင်း ငြင်း
ကြပေစေ၊ ငါတို့ဆရာတစ်ဦးရင် ငါ့လဲညီးကိုအနှုံးပေးပြီ ညီးတို့

ဘက်လိုက်တော့မယ်၊ ညီးတို့ဆရာရှုံးရင်လဲ ညီးက ငါ့ဘက်ပါ
ရမယ်ဟုတ်လား။ ဓမ္မဆရာ ရွှေအောင်နဲ့ ငါ့နဲ့ ချည်းဆိုရင်တော့
တသက်လုံးငြင်းကြရတာနဲ့ ဆုံးတော့မှာမှတ်ဘူးရှင်မရေ၊ အဲ
ဒါညီးဘယ် နှယ်သဘောရသလဲ”

သူကြီးကတော်သည် အတော်ကြာ စဉ်းစားလိုက် သေး၏။
အတန်ကြာမှ “အေးလေ ညကတော့ ဆရာအောင် လာမှတ်၊
ဆရာအောင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှတော့ အကြံကိုပြောတာပေါ့”

သူကြီးမင်းဦးလှောင်တွင် လင့်ဘက်တမျိုး၊ မယားဘက် တ
လွယ်ဖြင့် နှစ်ဘက်ခံစားလာရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာပြီ
ဖြစ်၍ သူမကျေနပ်တော့ပေ၊ ဒီနေ့ည မိမိအကြံအတိုင်း ဦးရွှေ
အောင်ကို ဖွင့်ထုတ်တိုင်ပင်မှ ရေးပုံတော် လှဆရာတော်မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုနေ့ကား ၁၂၉၀-ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၄-ရက် ဖြစ်၏။
ညနေစောင်း၍ နေဝင်စပြုလျှင်ပင် သူကြီးသည် သူကြီးကတော်
အား လဘက်ရည်ကြမ်းနှင့် လဘက်ပဲလှော် အမြီး တောင်း
ကောင်း ပြင်ထားနှင့်စေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ငြင်းနေကျ အချိန်
ရောက်လျှင် ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်သည် သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်
လာလေသည်။ ဓမ္မဆရာနောက်မှ ပါနေကျ ချင်းပရိသတ်မှာ
တပြုကြီးလိုက်လာ၏။

သူတို့မှာ သူကြီးနှင့် ဓမ္မဆရာတို့၏ ငြင်းပွဲကိုပင် အနှင်းပြေ
ပျော်ပွဲရှင်ပွဲတခုဟု သဘောထားကြဟန်တူနေသည်။

မြို့ကြီးပြကြီးများနှင့် ဝေးသော ကျေးရွာကလေးများ ထုံးစံ
ယခုလိုလသာသာ ညများတွင် လူငယ်များက သီချင်းဆိုသလို

ပြေမှုတ်သူမှတ်၊ အချို့ခတ်ရှုတ်ရှုတ် လူငယ်များက အရက်ဝယ်ပြီး ကြက်သားချက်သူချက်သော်၎င်း၊ မိမိတို့ကျေနပ်ရာ လုပ်ချင်ရာ ရှောက်လုပ်နေကြသော စလေ့မှာ ကျောက်ကွင်းမှာလည်း ရှိလေသည်။ လူကြီးများမှာမူ လုပ်ခင်း ကိုင်တာနားချိန် ယခုလိုနေရာသီ ညအခါတွင် အားအား ရှိတိုင်း လက်ဆင့်ရာတွင် လဘက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းဖွဲ့၍ စပ်မိစပ်ရာ ရှေးဟောင်း နှောင်းမြစ်ပြောချင်ရာ ပြောကြသူလည်းရှိ၏။ စောစောစီးစီး ညနေစောင်းက ရေချိန်မှီ ထားပြီဖြစ်သော ကာလသားကြီးတို့ထဲမှ ဆန်ဖွတ်မောင်းထောင်းသူ မိန့်မများနှင့် ကသိကအောက် ပြောချင်ရာစွတ်ပြောနေတတ်၏။

ထိုခေတ်အခါ သမယကလည်း ယခုလောက် မထင်သာမလှန်သာ မျက်ကလဲဆန်ပြာ စီကနဲညကနဲ အခါမျိုး မဟုတ်၊ ပြကတေ့ ခဉ်းသောအခါဖြစ်သည်။ သို့ကလို ချမ်းသာယာသောအခါဖြစ်၍ လည်းငြင်းခုံပွဲသို့ အပျင်းပြေ ရောက်လာသော ချင်းများမှာသူကြီးဦးလှောင်၏ အိမ်၌ပြေ့မတတ်စနဲနာရောက်လာကြ၏။

လဘက်ရည်ကြမ်းဝိုင်း စလေ့ပြီ၊ ဦးရွှေအောင်သည် မနေ့ညက ငြင်းလက်စ သမ္မာကျမ်းစာပါ ဒေသနာကို ပြန်၍ အစကောက်လိုက်၏။ လဆန်း ၁၄-ရက် လမင်းကြီးမှာ ထိန်ထိန်သာနေသည်။

“ဒီမယ် ဆရာအောင်-ကျွန် တော် တော့ ဆရာအောင်ကို နိုင်အောင်လဲ မပြောတတ်ဘူး၊ ဆရာအောင် ပြောတာတွေကို လဲ မလိုက်နိုင်သေးဘူး၊ ဒီတော့ဒီလိုလုပ်ရအောင်”

ခမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်သည် သူကြီးပြောလိုက်သော စကားကို အဆန်းအပြားသဖွယ် မျက်လုံးပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဟော သူကြီးတမျိုးဖြစ်လာပြီ ဘယ်လိုလဲဗျ”

“ဒီလိုဗျ။ အခုဆရာအောင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ပြောရ ငြင်းရတာလဲ ကြာလှပြီ၊ ဆရာအောင် ပြောတာတွေလဲ ကျွန်တော် မယုံဘတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာလဲ ဆရာအောင် နားမလည်နိုင်ဘူးဟုတ်လား”

“အေးလေ အဲဒါသူကြီးက ဘယ်လို လုပ် ချင် သလဲ ပြောပေါ့ဗျ”

“ဒီလိုဗျာ-ဆရာအောင် ပြောတာမျိုးတွေကို ဆရာအောင် ထက်တော်တဲ့ ဆရာတဦးဦးကို ပြောသိရအောင်၊ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော်ထက်တော်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာဘက်က ဆရာကိုရှာမယ်”

“အင်း-ဆိုပါအုံး”

“အဲဒီဆရာ ၂-ယောက် သူတို့ခွင်း ငြင်းကြ ပြောကြပေစီပေါ့၊ သူတို့က ဆရာကြီးတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ထက်တော့ သာမှာတဲ့၊ အဲဒါမကောင်းဘူးလား ဆရာအောင်ရဲ့”

“ကောင်းတော့ ကောင်းသားတဲ့အဲဒီဆရာတွေကို ဒီလာဘို့ စရိတ်စက ခံမှဖြစ်မယ်သူကြီးရဲ့”

“ကျွန်တော်တို့က ဒေါ်ချင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကတဲ ခံရမှာပေါ့”

“စရိတ်အတွက်တော့ ဒီလိုလုပ်ဗျာသူကြီး၊ သူကြီးတို့ ဆရာအတွက်က သူကြီးတို့ဘာသာဘက်က လူတွေကစွန့်ကျန်တော်

ထိုဘာသာအတွက် ကျွန်တော်တို့လူတွေကစုခံ၊ အဲဒီလိုဆိုရင်ဖြစ်မယ်ဗျာ”

ဤသို့ပြောလိုက်သော ဓမ္မဆရာဦးရွှေအောင်၏ စကားကို ရောက်ရှိနေသော ချင်းကြီး အားလုံးက ဝိုင်း၍ သဘောတူကြ၏။

သူကြီးဦးလှောင်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဆို၍ သူတဦးတည်းဖြစ်နေရာ ချင်းကြီးတဦးအား ရွာထဲမှ ဗုဒ္ဓဘာသာသုံးဦးကို ပြေး၍အခေါ်ခိုင်းရသည်။

ခဏကြာလျှင် ထိုသုံးဦးရောက်လာကြ၏။ သူကြီးက သူနှင့် ဓမ္မဆရာတို့၏ အကြံကိုပြောပြရာ ၎င်းတို့ချဉ်းမဖြစ်သေး။ အနီးအနားက ဗုဒ္ဓဘာသာရွာတွေမှ လူကြီးတွေကို ခေါ်မှဖြစ်မည်ဟု ဆိုကြပြန်သည်။ သို့နှင့်သူကြီးမှာ ထိုသုံးယောက်ကိုပင် အမြန်ပြေး၍ ခေါ်ခဲ့ကြရန် လွှတ်လိုက်ပြန်၏။

ဗမာရွာများမှာ ကျောက်ကွင်း၏ မြောက်ဖက်တောင်ဖက်တို့တွင်ရှိ၏။ လကလည်း ထိန်ထိန်သာနေသော ညဖြစ်၍ ထိုလူသုံးယောက်မှာ တယောက်တရွာစီသို့ ခွဲ၍ အသွေနှင်ကြလေသည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူကြီးတို့လူစုမှာ စကား ဝေပြောပြောနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာလူကြီးတွေ အလာကို စောင့်နေကြရ၏။ ထိုသို့စောင့်နေရင်း ဓမ္မဆရာက-

“နေပါအုံးသူကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော်ဘုံခေါ်ကြမဲ့ ဆရာတွေလာပါပေါ့တဲ့၊ တကယ်လို့ သူကြီးတို့ဆရာက ရှုံးရင်ဘယ်လို၊ ကျွန်တော်တို့က နိုင်ရင်ဘယ်လို ဆိုတာလဲ ပြောအုံးမှပေါ့”

“အိုဗျာ ဆရာအောင်နှယ်-ကျွန်တော်တို့ ခေါ်တဲ့ ဆရာက ရှုံးရင် ကျွန်တော်ပါအရှုံးဘဲ၊ အဲဒီခေတ်က ကျွန်တော်ခင်ဗျားတို့ အထဲဝင်မယ်ဗျာ၊ ဆရာအောင်တို့ရှုံးရင်ကော ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော့မိန်းမကတော့ ကျွန်တော်ဘက်ပါရမှာဘဲ”

ဤနေရာ၌ ချင်းကြီးတွေက အကြံတွေပေးကြသည်။ သူကြီး သူတဦးတည်းဖြစ်နေစဉ် ခဏဆိုင်းရန်နှင့်ဗုဒ္ဓဘာသာလူကြီးတွေ လာသောအခါမှ အညီအညွတ်ကြိုက်သလိုစဉ်ကြရန် ပြောကြပါဟု ဆိုသည်နှင့် စောင့်နေကြရ၏။

ချင်းကြီးတို့ အကြံပေးချက်မှာ အလောင်းအစားပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တယောက်ကတမျိုး အမျိုးစုံ ဖြစ်နေသဖြင့် အတည်ယူရန် ခက်လှပေသည်။ ဦးလှောင်ကား စာကိုသာ ကောင်းစွာ မတတ်ဖြစ်သည်။ ရုံးပြင် ကနားနှင့် ဆက်ဆံနေရသော သူကြီးဖြစ်၍ ချင့်ချိန် စဉ်းစားတတ်သည့် နေရာတွင် မညံ့ပေ။

လဘက်ရည် တခရားမျှ ကုန်ချိန်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာလူကြီးများ နှစ်ယောက်စီ၊ သုံးယောက်စီ၊ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဆိုသလို၊ ရောက်လာကြ၏။ ရွာသုံးရွာမှ အားလုံးပေါင်း ၈-ဦးမျှ ရောက်လာကြသည်။

သူကြီးနှင့် ဓမ္မဆရာတို့က ဇာတ်ရင်းတလွန်ပြီး ပြောကြပြီး နောက်ဆုံးအကြံကို တင်ပြကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ လူမျိုးကြီးများနှင့် ချင်းကြီးများမှာ ဟိုလိုလုပ်သင့်သည်၊ ဒီလိုလုပ်သင့်သည်၊ စသောအချက်များကို ဆွေးနွေးကြလေသည်။ ချင်းကြီးများရော ဗမာကြီးများပါ ပြောရင်း၊

ဆွေးနွေးရင်းက ယှဉ်ပြိုင်ချန်ဘက်သို့ စိတ်အားထက်သန်သည် ထက် သန်လာကြလေတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူ အလောင်းအစား စာချုပ်၊ ချုပ်ဆိုလက်မှတ် ထိုးကြရန်သို့ ဆိုက်ရောက် လာကြ လေသည်။

သူကြီးသည် အိမ်တွင်းရှိ သူကြီးကတော်ဆီမှ စာရွက်များ နှင့် ရေနံဆီ မီးခွက်ကိုပါ လှမ်းတောင်းလိုက် ၏။ သူကြီးက စာချုပ် ချုပ်ရန် အချက်များကို အကြမ်းရေးရန် ဓမ္မဆရာကြီး ဦးရွှေအောင်သို့ လွှဲလိုက်၏။

ဤတွင် ချင်းကြီးများမှာ မည်သည့် အချက်များ အရင်ရေး ရန်၊ မည်သည့်အချက်များ အရင်ထဲ ရန်ဆိုသော စကားများ နှင့် ဆူညံဆူညံ ဖြစ်နေတော့၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ကလည်း ဘယ် အချက်မျိုးကို ဘယ်လိုထည့်၊ ဘယ်ဟာက အရင်ရေးပါစသည် ဖြင့် ပြင်လိုက် နှုတ်လိုက် လုပ်ကြပြန်လေသည်။

အချိန်မှာ သုငယ်အိပ်ဆိပ်လွန်၍ သက်ကြီး ခေါင်းချဘက် သို့ပင် ရောက်လာပြီ။

သို့ရာတွင် လူကြီး အိမ်ပေါ်က သက်ကြီးများမှာ ခေါင်းချ ဘိုဝေးစွာ၊ စာချုပ်တွင် ထည့်ရမည့်အချက်ကို ငြင်းရ ခုံရသည် နှင့်ပင် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေကြ၏။

လမ်းကြီးပင် မွန်းတိမ်းနေပြီ။ အချိန်မှာ အတော်ပင် ညဉ့် နက်စပြုနေ၏။ ဆူညံဆူညံနှင့် ဖြစ်နေကြသော သူကြီး အိမ် က လူတွေ၏ အသံတွေကြောင့် အိပ်ရာဝင်ပြီး သူများပင် သူကြီးအိမ် သို့ ထပ်ရောက်လာကြပြန်၏။

စာချုပ်အတွက် အချက်အလက် စီစဉ်ရာတွင်လည်း တခုမျှ အပေါက်အလမ်း မတည့်ကြသေးပေ။ တချက်ကို စ၍ ရေးရန် တဦးက ပြောလိုက်လျှင် အခြားတဦးက ပြင်လိုက် စွက်လိုက်နှင့် ချာလယ်လိုက် နေကြပြန်၏။

၈၃
စာချုပ်

၅-အချုပ်

နွေရာသီ တနေ့လုံးပူထားသော နေရှိန်မှာ ညဦး၌ အိုက်စပ် စပ်ဖြစ်နေ၏။ ညဉ့်နက်ကျမှ အပူလျော့ပြီး နေသာထိုင်သာရှိလာ ၏။ သို့ရာတွင် ခြင်ကိုက် လာပြန်သည်။ ထိုအခါ အကျီမပါ ဗလာကိုယ် အထက်ပိုင်းကို ပခုံးပေါ်၌ တင်လာသော အဝတ် များနှင့် တဖတ်ဖတ် ရိုက်ခတ်နေကြ၏။ သို့ဖြင့်လက်က အဝတ် နှင့် ခြင်ရမ်းလျက် ပါးစပ်က အော်ကာဟစ်ကာ ပြောကြဆို ကြရင်းနှင့် ဇာတ်မျောနေလေရာ သူကြီးက ဓမ္မဆရာကို “ဆရာ အောင် ကျွန်တော်ထင်တာကို ပါးစပ်ကပြောမယ်၊ ဆရာအောင် က ရေးသာရေးပေရော၊ တယောက်တပေါက် ပြောနေကြလို့။

ပြီးတော့မှာ မှတ်ဘူး၊ က-အသာနေကြအုံးဗျါ၊ ကျွန်တော်အကြမ်းစီပြောသွားမယ်၊ နောက်ပြီးမှ ခင်ဗျားတို့ပြင်လိုရာ ပြင်ကြဟုတ်လား၊ ကိုင်း-ဆရာအောင်က ရေးပေါ့ဗျာ”

သို့ဖြင့်စ၍ ပဌမရေးလိုက်သော အချက်တား-

၁။ ကျောက်ကွင်းရွာသူကြီး ဦးလှောင်ပါ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ငင်းရွာနေ ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်ပါ ခရစ်ယံများက အောက်ပါအတိုင်း သဘောတူ စာချုပ် ပြုလုပ် လက်မှတ် ရေးထိုးကြသည်။

၂။ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယံ ဘာသာ နှစ်မျိုး၌ မည်သည့်တရားက ကောင်းသည် မှန်သည်ဟု ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောကို ကျင်းပကြရန်။

၃။ ဤသို့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကြီး ပြုလုပ်ရန်အတွက် ကျောက်ကွင်းရွာ၏ အနောက်ဘက် လယ်ကွင်းကြီးထဲ၌ မဏ္ဍပ်ကြီးတခု ထိုးကြရန်။

၄။ ထိုမဏ္ဍပ်ကြီးထိုးလုပ်ရန်အတွက် ခရစ်ယံများနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာများက အညီ အမျှ တဝက်စီ ကုန်ကျခံ၍ ပြုလုပ်ကြရန်။

ဤ ၄-ချက်သာ သူကြီးနှင့် ဓမ္မဆရာတို့က ရေးကြရသေးသည်။ လူတွေက ဘယ်နှစ်ခန်းထိုးရမည်၊ ဘယ်လောက် အလျားအနံ့ ထားထိုက် မထားထိုက် စသည်တို့ကို အချေအတင် ပြုတုန်ကြပြန်၏၊ တယောက်တမျိုး ပြောကြဆိုကြသောအသံတွေ ပွက်လောထလာပြန်ချေပြီ။

ခတ်စောစောက မူးမူးရူးရူးနှင့် အိပ်ပျော်သွားသူများပင် လန့်နိုးလာကြ၏၊ သို့နှင့်ကျောက်ကွင်း ရွာလယ်လမ်းတလျှောက်

အိပ်ကြို အိပ်ကြား တွက်သာကြသူတွေနှင့် စိစိ လောင်လောင် ဖြစ်နေချေတော့၏၊ သူကြီး အိပ်ပေါ်တွင်မူ လူဆောင့်တော့ပေ၊ နောက်ထပ် တိုးလာသူတွေမှာ သူကြီး အိမ်ရှေ့ ကွက်လပ်ပေါ်တွင် ရပ်လျက်တမျိုး၊ ဆောင့်ကြောင့် ဘိုင်လျက် တမျိုးနှင့် အမျိုးမျိုး ရှုပ်ရှက်ခပ် နေလေသည်။

သူကြီးနှင့် ဓမ္မဆရာတို့ နေ့စဉ် ပြင်းခုံနေကြသည့် ကိစ္စကို အားလုံးသိကြပြီး ဖြစ်ကြ၏၊ သို့ရာတွင် ဤသို့စာချုပ် စာတမ်းတွေနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ပြုလုပ်ကြသည်အထိ ရောက်လာကြလိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့ကြကုန်။

ထိုနေ့ညတွင်မှ စာချုပ် စာတမ်းတွေ ရေး၍ ပြင်စွဲဖြစ်လာကြကြောင်းကို သိကုန်ကြ၏၊ ထို့ကြောင့် တဆင့်စကား တဆင့်နား ကြားကြားသမျှ မိတ္တူမန္တဝေ အပေါင်းတို့မှာ အားရပါးရ ဝမ်းမြောက် နေကြချေသည်။

သန်းခေါင်လေသည် တသွေးသွေးဖြူးစပြုပြီဖြစ်ရာ ဘိုက်စပ်စပ် အပူခါတ် လွင့်ပါးသွား၍ စစ်ခိုစိမ့်ပင် ဖြစ်လာပြီ။

အောက်ဘက်တွင် ရောက်လာသော အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်က ဆူချားကပါ ဝင်ရောက် စွင့်ဖက်လာကြပြန်သည်။

“သူကြီး-အခန်းနှစ်ဆယ်တော့လုပ်ဗျာ၊ ဆယ်ခန်း၊ ဆယ် နှစ်ခန်းတော့ ငယ်တယ်ဗျာ”

အပေါ်က လူကြီးတွေက ပြန်ပြော ပြန်ဆိုဖြင့် အထက်နှင့် အောက်ပါ ဆက်သွားပြန်တော့၏။

စာချုပ်၌ အောက်ပါအချက်များ ထပ်မံထည့်ကြပြန်သည်၊ အမှတ်စဉ် ၅၊ မဏ္ဍပ်ကို ၁၅-ပင် ၁၄-ခန်းထိုးကြရန် ဤ

မဇ္ဈိမကို ခရစ်ယံတို့က ၇-ခန်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့က ၇-ခန်းစီ အညီအမျှထိုးကြရန်။

၆။ ခေါင်းဆောင် ဖိတ်ကြားသော ဘာသာဆိုင်ရာ ဆရာများကို ဗုဒ္ဓဘာသာအတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာတို့က စရိတ်ခံ၍ ခရစ်ယံအတွက် ခရစ်ယံတို့က စုပေါင်းကျခံကြရန်။

၇။ မိမိတို့အဖွဲ့သဘောကျရာ ဆရာများကို မိမိတို့သဘောအတိုင်း ကြိုက်သလို ရှာဖွေခေါ်ဆောင်ကြရန်။

၈။ ဟောပြောသောအခါ ဟောချိန်နာရီကို အညီအမျှထား၍ ဟောပြောကြစေရန်။

၉။ ထိုသို့ ဟောပြောပြီးသောအခါ တဖက်မှ တဖက် ဘာသာသို့ တအိမ်ထောင်ပြေပြေ ကူးပြောင်းကြောင်းကျေညာနိုင်လျှင် ထိုသို့ကျေညာနိုင်သော ဘာသာဘက်ကနိုင်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရန်။

၁၀။ ရှုံးသော ဘာသာဘက်မှ လူကြီးများက နိုင်သော ဘာသာဘက် လူကြီးများသို့ ငွေငါးဆယ်ကျပ် တိတိ ပေးရန်၊ (ထိုခေတ်အခါက ငွေငါးဆယ်မှာ နှယ်နှယ်မဟုတ် အလွန်များသောအခါတည်း)။

၁၁။ ငါးဆယ်အနိုင်ရရှိသောဘက်က ထိုငွေဖြင့် အောင်ပွဲအဖြစ် ရွာပြင်၌ ဇာတ်ပွဲတချို့ကစေ၍ မည်သူမဆို ရွာရှိလူကုန်ထွက်၍ ပွဲကြည့်ကြစေရန်။

၁၂။ ယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောပွဲကြီး ကင်းပမည့် ရက်ကို ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၃၆-ခု၊ မေလ ၁-ရက်နေ့၊ ဗမာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၀-ခု၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၂-ရက်နေ့ သောကြာနေ့ကို သဘောတူသတ်မှတ်ရန်။

၁၃။ ယခုသတ်မှတ်သော ပွဲကြီးနှင့် ခေါင်းဆောင်တရားဟောဆရာ မလာနိုင်သောဘက်က အရှုံးဖြစ်စေရမည်။

ဤအထက်ပါ အချက် ၁၃-ချက်ပါသော စာချုပ်ကို အကြမ်းမှအချောသို့ ရေးပြီးသော အချိန်တွင် အာရုံကြက်တွန်သံတွေကြားနေရလေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် စောစောက အော်ကြ ဟစ်ကြ ငြင်းကြသူတို့ အာညောင်း ကုန်လေရောသလားမသိ၊ သူကြီးနှင့် ဓမ္မဆရာတို့ တိုင်ပင်ရေးဆွဲသမျှတို့ကိုပင် ကျေနပ်နေကြ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ ကိုယ်စား သူကြီးဦးလွှာက လက်မှတ်ထိုး၍ ခရစ်ယံတို့ကိုယ်စား ဓမ္မဆရာဦးရွှေအောင်က လက်မှတ်ထိုး၏။

အာညောင်း၍ နှုတ်ငြိမ်နေသည်မှတစ်ပါး တရွာလုံးရှိ တလေးငယ်များအပ လူမှန်း သိတတ်ရွယ်မှန်သမျှ အားလုံး ထိုနေ့ညတညလုံး မိုးလင်းသည်တိုင် အိပ်ချင်စိတ်ရှိကြဟန်မတူပေ။

လင်းကြက်တွန်ချိန်တွင် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် လက်မှတ်ထိုးပြီးကြ၏။ မိုးထိန်ထိန် လင်းသည့်အထိ သူကြီးအိမ်၌ လူအုပ် မကွဲဘဲ ပြိုင်ပွဲကစားကိုပင် အသီးသီး ပြောဆိုနေကြလေတော့၏။

နံနက် လင်းလျှင် ခရစ်ယံချင်းတို့မှာ ဓမ္မဆရာဦးရွှေအောင်၏ အိမ်သို့ထိုက်ကြပြီး တရားဟောသူတို့ကို ခေါ်ရန် တိုင်ပင်ကြကုန်တော့သည်။

၆-အခက်

သူကြီးအိမ်မှာလည်း ဗုဒ္ဓ ဘာသာ လူကြီး တို့နှင့် သူကြီးဦးလွှာကတို့ကို တိုင်ပင်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့အနေနှင့် “ဘုန်း

ကြီးတွေအပေါ်သားဘဲ”ဟု လွယ်လွယ်ပင်စဉ်းစားကြသည်။
ကိုစွ၌ ဘယ်ကျောင်းကကိုယ်တော် ပင့်ရကောင်းမလား။ ဘာ
ကိုယ်တော်ဖြင့် အရှိသားဘဲဟူ၍သာ ပေါ့ပေါ့ ရွေးချယ်ရာ
စားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးလှောင်တို့လူစုမှာ ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောမည့်ပုဂ္ဂိုလ် အထူး
မရွေး၊ ရှိပြီးသားလောက် ထိ သဘောထား ကာ ထိုအတွက်
အသာထားကြပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က ငွေစုရန်နှင့် မဏ္ဍပ်ကို
တိုက်သာ အဓိကဆွေးနွေးကြလေ၏။

ခရစ်ယံ ဦးရွှေအောင်တို့ ချင်းတွေဘက်ကမူ တရား ယှဉ်ပြိုင်
ဟောမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံး ရနိုင်ရန်
စဉ်းစားကြသည်။ ငွေရေးကြေးရေးမဏ္ဍပ်ကိစ္စအတွက်ချင်းရှာ
များသို့ထွက်၍ စုဆောင်းမည့် တာဝန်ကိုမူ လူငယ်များသို့သာ
လှူလိုက်ကြ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျောက်ကွင်းပိုင်အနီး ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ချင်း
ရွာတို့တွင် ထိုဘာသာရေး ဟောပြော ပြိုင်ပွဲ၏ ဂ ယက် မှာ
အတော်ကြီး ရိုက်ခပ်နေတော့သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်ကလည်း
အားတက်သရော ငွေရေးကြေးရေးမှစ၍ အစစပိုင်းဝန်းလျက်
ရှိကြပြီ။

ခရစ်ယံ ချင်းများဘက်၌လည်း အိပ်သွန်ဖါမှောက် ကုန်ချင်
သလောက် ကုန်နိုင်ရန် စိုင်းပြင်းနေပေသည်။

ဦးလှောင်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်ဆိုင်ရာလူကြီးများသည် မိမိ
လက်လှမ်းမှီရာ ရွာဦး ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ ဘုန်းတော်ကြီးများ
ကို သွားရောက်လျှောက်ထားကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများက
“ဒီကိစ္စ မလွယ်လှဘူး တကားတို့၊ ဒီကသိတာ နားလည်တာက

ကိုယ် ဘာသာလောက် ကိုယ်သိတာ၊ သူများဘာသာ ဆိုတော့
ဘယ်လိုဟာမှန်း သိကြတာမဟုတ်ဘူး၊ တခြားကိုယ်တော်တွေ
လဲ လျှောက်ကြအုံးတကားတို့၊”

တကားတွေက မကျေနပ်နိုင်သဖြင့်-

“ဘုန်းကြီး ဘုရားနှယ်၊ ဒါက ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်သိရင်
ကိုယ်ဟာ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်၊ မှန်တယ် ဆိုတာ
ဟောလိုက် ပြီးသားဘဲဥစ္စာ၊ ဟိုပြော ဒီပြော လုပ်မနေစမ်းပါ
နဲ့-ဘုန်းကြီးဘုရားရဲ့”

“ဟ-မဟုတ်သေးဘူးတကားတို့ရဲ့၊ ကိုယ် ဘာသာကိုယ်သိ
ပြီး သူ့ဟာကိုယ်မသိတော့ သူတို့ထဲကတတ်တဲ့ ဆရာ ပါလာ
ရင် ကိုယ်ဟာကို ဘာတွေမကောင်းဘူး၊ ဘာတွေမှားတယ်၊
ဒါကြောင့် သူတို့ဟာကမှ အမှန်တွေ ပြောကြမှာဘဲ၊ သူတို့ဟာ
ကိုဘဲ ဒါဒို့က နားမလည်တော့ ခက်တယ် ပြောဒါ မလွယ်ဘူး
တကားတို့ရဲ့”

ဦးလှောင်နှင့်တကွသော ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ လူကြီးတွေမှာ
မူလက လွယ်လွယ်ကိစ္စဟု ယင်ခဲ့သမျှ ယခုလိုဘုန်းကြီးက ရှင်းပြ
တော့မှ အင်္ဂုလယ်လို အရှိက်ခက် ဖြစ်နေကြပြန်သည်။

သို့နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာလူကြီး အတော်များများစုပြီး ဦးလှောင်
တို့ အိမ်သို့ပြန်၍ ဆွေးနွေး စဉ်းစားကြပြန်၏။ ထိုသို့စဉ်းစားကြ
သောအခါမှ မူလကလွယ်မယောင် ကိစ္စမှာ ဘမြေးဖြေး ခက်
သည်ထက် ခက်လာသည်နှင့်သာ ကြုံလေတော့၏။

ဤတွင်မှ သူကြီးဦးလှောင်သည် ဤအရေးမှာ လူကြီးတွေ
ချည်းအချင်းချင်း စဉ်းစားနေ၍ ပြီးမည့် အရေးမဟုတ်၊ အရာ
တော်ကြီးများကို သွားရောက် လျှောက်ထားမှ အရေးတော်ပုံ
လှချေတော့မည်ဟု သဘောပေါက်လာလေသည်။

ထိုအတိုင်းပင် ဗုဒ္ဓဘာသာ လူကြီးကပါသဘောတူကြသည်။

၇-အလျှောက်

နောက်နေ့ခင်းတွင် ဦးလှောင်သည် အဖေလူကြီးနှစ်ဦးကို ခေါ်၍ စာချုပ်ကိုယူခဲ့ပြီး အလိုတော်ရရွာ ရိုက်ချုပ်ကြံစံရာ ကျောင်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့တော့၏။ အလိုတော် ရရွာမှု ကျောက်ကွင်း၏ အနောက်မြောက် စွန်းစွန်း နှစ်မိုင်ခွဲခန့်က တွင်ရှိ၏။

အလိုတော်ရ ရိုက်ချုပ်ကြီးမှာ ဝါတော် ၆၅-ဝါ ရှိသက်တော် ၈၅-ကျော်မျှ ရှိလေပြီ။ (စစ်မဖြစ်မီ တနှစ်ခန့်က ပျံလွန်တော်မူသည်ဟု သိရ၏။)

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်က ရိုက်ချုပ်ကြီးမှာ နားတော်များ အလွန်လေးသည်မှ တပါး ကျန်းကျန်းမာမာပင် ရှိသောအခါ ဖြစ်၏။ မျက်စေ့တော်များလည်း ကြည်လင် လျက်ပင် ရှိ၍ သူကြီး ဦးလှောင်က ဝတ်ဖြည့်သော အခါ ကောင်းစွာမှတ်တော်မူလေသည်။

သူကြီး လျှောက်ထားချက်များကိုကား ကြားနိုင်တော် မမူရှာပေ။ ရိုက်ချုပ်ကြီးကသာ ရွာအကြောင်း တတိတတကာမထို အကြောင်းတွေကိုသာ အတွင်းမေးမြန်းနေတော်မူ၏။

အတန်ကြာမှ ရိုက်ချုပ်ကြီး နားပေါက်အောင် ပြန်လည် လျှောက်ကြားနိုင်သော ဦးပဉ္စင်းမှတဆင့် မေးတော်မူသမျှ လျှောက်ကြားပြီး ယူလာသော စာချုပ် ကို ရိုက်ချုပ် ကြီး လက်သို့ ထိုးတင်ဆက်ကပ်လိုက်တော့၏။

ဆရာတော်ကြီးသည် စာချုပ်ကို ဖတ်ကြည့်တော်မူပြီးနောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျောင်းရှိ ဦးပဉ္စင်းအာလုံးကို ခေါ်ယူ၍ စာချုပ်ကိုဖတ်စေတော်မူလိုက်၏။ ဖတ်ပြီး ဦးပဉ္စင်းများကို ထို စာချုပ်ကို စွဲ မည်ကဲ့သို့ လုပ်မည် အကြောင်း မေးမြန်းတော်မူသည်။

ဦးပဉ္စင်းများလည်း တာကို ဘယ်လို လျှောက်ထားရမည် မသိဖြစ်နေကြ၏။

“အိမ်း-မောင်လှောင်ရဲ့၊ မင်းတို့စာချုပ်ထဲက စကားတွေက ဧရာမဘာသာပြိုင်ပွဲကြီး ဖြစ်နေပါပကောလားဟဲ့ - မောင်လှောင်ရဲ့။”

ရိုက်ချုပ် ဆရာတော်ကြီး သည် ဦးပဉ္စင်းထံမှ စာချုပ်ကို ပြန်ယူပြီး သေသေချာချာ ပြန်၍ ဖတ်တော်မူနေပြန်သည်။

ဦးပဉ္စင်းများက ဦးလှောင်ကို မေးမြန်းကြသည့် အတိုင်း အစအဆုံးဦးလှောင်က ပြန်လျှောက်ရပြန်သည်။

ရိုက်ချုပ်ဆရာတော်ကြီးသည် အခါတိုင်းဆိုပါက မည်သူကလျှောက်သည်ကိုမျှ ကြားခံတာမရှိ၊ မရှိသည့်အတိုင်း ရိုက်ချုပ်ကြီးကသာ တွင်တွင်ကြီး လေရှောက်မိန့်တော်မူလေ့ ရှိ၏။ ယခုဦးလှောင် ဆက်တပ်လိုက်သော စာချုပ်ကို အပြန်ပြန်ဖတ်နေတော်မူသည်မှအပ ဘာတခွန်းမျှ မိန့်တော် မမူနိုင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဦးလှောင်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာလူကြီး ၃-ဦးမှာ ရိုက်ချုပ်ကြီး၏ ဣန္ဒြေကို အကဲခတ်ခါ အတော်စိတ်အိုက်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ ဦးလှောင်တို့က ဦးပဉ္စင်းများမှတစ်ဆင့် ရိုက်ချုပ်ကြီးကို ပြန်ခွင့်ပြုတော်မူရန် လျှောက်ထားသည်တွင်—

“နေအုံးဟဲ့ မောင်လှောင်ရဲ့-ဒီလဲ သံဃာတွေ ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်အုံးမှဖြစ်မယ်၊ ပေါ့ပေါ့လုပ်လို့ ရတဲ့ဟာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဒီအလိုတော်ရရိုက်ခင်းဝင် သံဃာတွေ ပင့်ပြီး စည်းဝေးအုံးမှဖြစ်မယ်ဟဲ့၊ မောင်ပဉ္စင်း နက်ဖန်ရိုက်ခင်းဝင် သံဃာတွေကို အကြောင်းကြားပေရော့၊ ဒီချည်းလာလို့ ဖြစ်မဲ့ ကိစ္စ မှတ်ဖူးဟဲ့၊ မောင်လှောင်ရေ မင်းတို့ ဟိုစာဖြူရှေ့အောင်တိုက်လဲ သူတို့ထဲကဘယ်သူတွေလာကြပြောကြမှာတဲ့လဲ၊ မင်းတို့မသိခဲ့ဘူးလား၊ အဲဒါ ခက်တာပေါ့ဟဲ့၊ သိတိုတော့ သူတို့ဘက်က အဓိကရကြီးတွေခေါ်မှာအဲဟဲ့ ဒီဘက်ကလဲ အဖက်ဖက်က ဘော်တဲပုဂ္ဂိုလ်တွေရှာမှဖြစ်မယ် အရေးကြီးကွဲ့။”

ဤစကားကြောင့် ဦးလှောင်တို့မှာ အဘော် အားရှိလာကြသည်။ အစစအရာရာ ဆရာတော်ကြီး စီစဉ်ရာ နာခံပါမည်ဟု လျှောက်ထား၍ နေခင်း ၂-နာရီ ကျော်ကျော် ၃-နာရီခန့် အချိန် နေပူ ကြိုကြို အထဲမှာပင် ကျောက်ကွင်းသို့ ပြန်လာ

ခဲ့ကြ၏။ နေကပူလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း တံလျှပ်တွေက တရိပ်ရိပ်သန်းနေ၏။ လွှမ်းလမ်းကလည်း ဖုံတွေ တထောင်းထောင်းထနေသည်။ လယ်ကွင်းတွေကိုသာ ဖြတ်လာကြရ၍ အရိပ်ဟူ၍ ကြီးကြီးမားမား မရှိသည်။ လယ်တွင်တွေ့သမျှ သစ်ပင်တွေမှာလည်း နွေရာသီချိန် ရှက်ဟောင်းကြွေ၍ ရှက် သစ် လောင်း ရန်အားယူဆ ရိုးတန်မဲမဲကိုင်းကြွေတွေသာရှိနေကြသည်။

ထိုမျှပူပြင်းလှသော ခရီးကြမ်းမှ ချွေးဒီးဒီး ကျလျက် “ဝေါဟ” ဆိုက်ခါ ဆိုက်ခါ ကျောက် ကွင်း နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သို့ကလောက် စိတ်ဓာတုလူမော ပြန်လာခဲ့ကြသော်လည်း အမောပြေတုံးလုံးပက်လက်မှု အနည်းငယ် မလွန်သေးပေ။ အိမ်တွင် သူ့နိုင်နယ်နှင့် အခြား ဆက်စပ်ရာ ကျေးရွာများမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်ကလူတွေ တပြိုင်ကြီး စောင့်နေကြသည်နှင့် ဆုံနေကြပြန်သည်။

မောရ ပန်းရသည့်အထဲ ထိုလူတွေခေးသမျှကို ပြန်ထည်ဖြေကြားနေကြရပြန်၏။ မည်သည့် ဆရာကောင်းသည် မည်သူတော်လိန်မည် စသောထင်မြင်ချက်များကို ပေးကြသည်။ ၎င်းတို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ရှာဖွေကူညီကြပါမည်၊ စိတ်မပူပါရန် စသည့် စကားတို့ကို ကြားရပြန်သောအခါ သူကြီးခမြာမှာ သို့ကလိုအားပေးကူညီကြသူတို့၏ မောတ္တာ ရေယဉ်ကျောတွင် နစ်ချောခါ မောရပန်းရသည်ကိုပင် မေ့သွားပြန်ရှာသည်။

“အေးဗျာ- ရိုက်ချုပ်ကြီးကလဲ သူကြည့် စီမံ ပါအုံးမယ်လို့လဲ အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်၊ အခုခင်းများကို တတွေကပါ အားပေးကြအုံးမယ်ဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့”

၈-အရှာ

နောက်ရက်များ၌မူ ဦးလှောင်ကို ကျောက်ကွင်းစာကလေးမှာ ခရစ်ယံဘက်မှ မေးမြန်းကြသူ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ စုံစမ်းကြသူတို့နှင့် မပြတ်ရှုတ်ရှက်ခတ် ဝင်ထွက် နေ ကြ လေ သည်။ ခရစ်ယံတို့အဖို့မူ ခရစ်ယံ ချင်းအိမ်တွေများသဖြင့်တော်သေး၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဧည့်သည်တို့အတွက်ကားသူကြီးအိမ်အပြင်သုံးအိမ် ထောင်လောက်ကလွဲ၍ တည်းစရာခိုရာ အိမ်မရှိသဖြင့် သူကြီး အိမ်နှင့်ရှိသမျှရွာခံ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကလေးတွေကပင် ဧည့်စရိတ်ကို ခိုင်းခံနေကြရချေပြီ။ လာရောက်မေးမြန်း စုံစမ်း ကြသူတွေ များ သံလောက် သူကြီး ခမြာ တစုတို့မှ ဧည့်ဝတ် ကျေအောင်ပင် ဖန်ည်းအားထုတ် လုံးပမ်းကြရရှာ၏။

သို့ဖြစ်တစေ ဦးလှောင်ကိုလူတစုမှာ မေးမြန်း စုံစမ်း အားပေးဇကားကြားရသည်နှင့်ပင် စေတနာ တွေ သွန်း ဖြိုး ဝေလျက် မကောင်း ကောင်းကြောင်း ဖန်တီး ဧည့်ခံ ကြရသည်ကိုပင် ဝမ်းသာ၍ မဆုံးနိုင်ဖြစ်နေကြရရှာသည်။ ဘယ် ဆရာတော် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြင့် တောင်းသည်ဟူ၍ ကုန်သေချာစွာ မည်သည့်ဧည့်သည်တို့တမျှ မညွှန်တတ်ကြလေကုန်။

မေးမြန်းလာသူတို့ကလည်း “ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မှီသားဘဲ ပူမနေပါနဲ့” ဟုသာ နှစ်သိမ့်နိုင်ကြသည်မှတစ်ပါး အခြားဘာမှ မသိတတ်ကြရှာပေ။

နောက်ဆုံး၌ကား၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အစီအစဉ်ကိုသာ စောင့်မျှော် အားကိုးသော ရှိတော့သည်ဟုစိတ်ဒုးဒူးချလိုက်ကြပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှ သတင်းကိုသာ စောင့်နေကြရတော့၏။

ထိုအချိန်က အလိုတော်ရ ဆရာတော်ကြီး အမှူးပြုသော အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းကြီးမှာ ထိုနယ်တဝိုက်၌ ဂိုဏ်းဝင်ကျောင်းပေါင်း ရှစ်ဆယ်ကျော် တရာနီးပါးမျှရှိ၏။ ထိုဂိုဏ်းဝင်ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးအားလုံး အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျောင်းတွင် ဆရာတော်ကြီးအမိန့်ဖြင့် အစည်းအဝေး ပြုလုပ်ကြသည်။ ကြွလာသော ဆရာတော် အားလုံးက ဤပြဿနာတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြေရှင်းနိုင်မည့် ဗိုလ်ရွေး၏။ ဆရာတော် အမျိုးမျိုးက အကြံအမျိုးမျိုး ပေးတော်မူ ကြသည်။ ဂိုဏ်းဝင်ထဲကမူ ဗိုလ်ထွက်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဖြစ်နေ၏။ သို့နှင့် ဗိုလ်တင်နိုင်ရေးအတွက် ကျောင်းအခြေအနေအလိုက် ကြီးလျှင် တဆယ်၊ ငယ်လျှင် ငါးကျပ်စီ အားလုံး ပါဝင် ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

သံဃာတော်များကလည်း ယခုအရေးကိစ္စသည် သာသနာတော်ကြီး တရပ်လုံး၏ အရေး ဟူ၍ပင် အညီအညွတ် သဘောထားတော်မူကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းဝင်အားလုံး၏ စည်းမျဉ်းအတိုင်း ပါဝင်အားပေးတော်မူကြ၏။ ယင်းကဲ့သို့သံဃာရော လူပါစိတ်ထက်သန် လှုံ့ဆော် စုဆောင်း နေကြသဖြင့် ငွေရေးကြေးရေးတွက်ကား လိုလေသေးမရှိ၊ ပြည့်စုံနေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကြေးနန်းတွေကို ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ ပခုက္ကူ၊ မော်လမြိုင်၊ ပုသိမ် စသော မြို့ကြီးများရှိ ဆရာတော်၊ သံဃာတော် အသီးသီးတို့ထံ ရိုက်ကြားတော်မူကြ၏။ စာတွေလည်း အကြောင်းစုံ ရေးသား၍ လျှောက်ကြားကြသည်။ ဦးဆောင်နိုင်သူ ပုဂ္ဂိုလ် တပါးပါးကို ညွှန်ကြား တော်မူကြ ရန်လည်း အကြံဉာဏ်တောင်းတော်မူကြသည်။

ထိုအချိန်က သာယာဝတီဦးညေးယျ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ခရစ်ယံတို့ကို နှိပ်နှိ ရေးထားသော “လောကမျက်မှန်” ခေါ် စာအုပ်ကလေးများ ထုတ်ဝေခဲ့၏။ ရန်ကုန် သံဃာ အချို့က ဦးညေးယျ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ဤဘာသာရေး ပြင်ပ အတွက် သင့်တော်ကြောင်းဖြင့် စာပြန်တော်မူကြသည်။ သို့နှင့် အလိုတော်ရကိုယ်တော်များက ဦးညေးယျဆရာထော်ထံသို့ စာပေးလျှောက်ထားကြပြန်သည်။ ထိုအချိန်ကသာယာဝတီဦးညေးယျ ဆရာတော်ကြီးမှာ ရန်ကုန်တွင် ရှိနေ၏။ အလိုတော်ရ ကိုယ်တော်များကလည်း ဦးညေးယျကို အထူးပင် အားထားတော်မူကြသည်။ ဦးညေးယျထံမှ စာမပြန်သော အခါ ကြေးနန်းရိုက်ပြန်၏။ ကြေးနန်းလည်းမပြန် ဖြစ်နေပြန်သည်။

“လောကမျက်မှန်” ကို ဘတ်ဘု၊ ဧတ္တဘူးသူများကလည်း ဆရာတော် ဦးညေးယျကိုပင် အရ ပင့်ခေါ်ရန် အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသို့ စိုင်းဝန်းလျှောက်ထားကြသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင်ကပင်—

“မောင်ညေးယျကို ရအောင်ပင့်ကြ” ဟု တိုက်တွန်းတော်မူနေပြီ။ ထို့ကြောင့် အလိုတော်ရ ကိုယ်တော်အချို့ ရန်ကုန်သို့ ကြွ၍ ဆရာတော် ဦးညေးယျကို ကိုယ်တိုင် လျှောက်ထား ပင့်ကြပြန်၏။

မည်သို့ ပြန်လည်အိမ်ရှိသည်ဟူကား အလိုတော်ရ ဆရာတော်များက ယခုတိုင်ထုတ်ဖော်တော်မူကြခြင်းမရှိပေ။ သွားပင့်သော ကိုယ်တော်များချစ်သော ပြန်ကြွ ထာကြကောင်းလောက်သိရသည်။

မန္တလေး၊ ပခုက္က၊ - စသော မြို့ကြီးများမှမူ ဘာသာတရား မြှင့်၍မကြားရ ဖြစ်ခဲ့၏။

ခက်သည်ကား ထိုအချိန်က အလိုဘော်ရ ဂိုဏ်းဝင်သံဃာများမှာ မြို့ကြီးများနှင့် မူလကပင် ရင်းနှီးမှုနည်းပါးတော်မူခဲ့ကြသည်။ မိမိတို့သပ္ပာယ်မျှရာ ကျေးရွာများသို့သာ သီတင်းသုံးနေတော်မူကြရင်း ပိဋကတ်တော်၌သာ အာရုံစိုက်သည်မှ တပါး အခြား ဗဟုသုတ ဖြစ်ရာ ဖြစ်ကြောင်းဟူ၍ မဂ္ဂဇင်းတို့ကိုလည်း မဖတ်၊ ဖတ်ရန်လည်း မရှိကြပေ။

ထိုခေတ်ကမူ မြို့ကြီးများနှင့် ဝေးရာ ကျေးရွာနေ သံဃာများမှာ မဂ္ဂဇင်း သတင်းစာတို့ကို သုပ္ပိဏ္ဍိတဝါစာ၊ သမ္မုပ္ပလာပဝါစာ၊ စာရင်းတည်းသို့ သွတ်သွင်း၍ ရှောင်ကြဉ်တော်မူတတ်သော အခါလည်းဖြစ်၏။

ကျေးရွာနေ လူပုဂ္ဂိုလ်တည်းမှလည်း မဂ္ဂဇင်း သတင်းစာ ဘတ်သု အလွန် နည်းပါး၏။ သို့ နည်းပါးသည့် အလျောက် အရေးတကြီးကိစ္စ တစုံတရာ ကြိုသာလျှင် လူတွေလည်း ရုတ်တရက် မသိ၊ ရွာဦးဘုန်းကြီးကိုလည်း လျှောက်မည်လုမပေ၊ ဖြစ်နေလေ့ရှိ၏။

အလိုဘော်ရ ဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော်များမှာ ထိုအတိုင်းပင် ထိုအချိန်ကဖြစ်နေတော်မူကြဟန်တူပေသည်။ ထိုအထည်းတွင် ယခု ဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောပွဲကိစ္စ၌ ဆရာတော်ဦးညေးယျ၏ သတင်းက အရင်ပြေးနေပြီဖြစ်ရာ မဂ္ဂဇင်း-သတင်းစာတို့ကို ဘတ်၍ ဗဟုသုတအတော်အတန်ရှိသူ မြို့ကြီးသားတို့ကပါ

ဦးညေးယျ ကိုယ်တော် ကိုယ်တိုင် ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ ခေါင်းဆောင်ပြီး ဟောပြော၍ ခရစ်ယံဘာသာကို ဝေဖန်လိမ့်မည်ဟု ကြားထားနှင့်ကြ၍ အေးနေကြသည်။

ဆရာတော် ဦးညေးယျ ကြလော ဟူသော အကြောင်းကို လည်း အလိုတော်ရ သံဃာတော်သည်မှ အရေးကြီးသော ဦးစီးကြီးကိုင် ကိုယ်တော်များလောက်သာသိကြ၏။ ထိုအကြောင်းကို အပြင် တကား-တကားမများ မသိကြသေးပေ။ သို့သော် အတွင်းအခြေအနေကို မသိကြ၍လည်း တစုံတရာ လျှောက်ထားခြင်း မပြုတော့ဘဲ စိတ်ချနေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အလိုတော်ရ ပုဂ္ဂိုလ်တော်ကြီးများသည်ကလည်း မန္တလေးပခုက္ကူစသော မြို့များမှ အကြံဉာဏ်သော်၎င်း၊ သတင်းသော်၎င်း မျှော်လင့်နေကြဆဲ ဖြစ်၍ ဦးညေးယျ ကိုယ်တော်ကြီး ကြွလာမလာနိုင်ခြင်းကို ဆိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

၉-အခက်

ထိုဘာသာရေး ယဉ်ပြိုင်ပွဲကြီး၏ သတင်းမှတ်ကား - အနီးအနား မြို့ကြီးများ ဖြစ်သော ပြည်၊ ရွှေတောင်၊ ပေါင်းတည်၊ ဟင်္သာတတို့ထိ၎င်း၊ အာလံ၊ သရက်ထိ၎င်း ပျံ့နှံ့စပြုနေတော့သည်။

ထိုနှစ် ဧပြီလလည်း တဝက် ကျီးလာပြီ။ တနည်းဆိုသော် တန်ခူးကုန်၍ ကဆုန်သို့ပင် ဆန်းစပြုလာပြီ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ဦးဆောင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ယခုတိုင်မရှိသေးကြောင်းကိုလည်း

သံဃာကြီးများက မလျှောက်ထား ကြသေးပေ။ ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးသိလျှင် စိတ်သောကများနေမည်ကို သံဃာကြီးများက စိုးရိမ်၍ အခြေမှန်ကို မလျှောက်ထားကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ သံဃာကြီးများကိုသာ “မောင်ညေးယျ-မလာသေးဘူးလား”ဟု ခဏခဏ မေးမြန်းတော်မူသေးသော်လည်း ကဆုန်လဆန်းလာသောအခါ တနေ့ ပျံ့ခါခါမေးနေလေသည်။

ဤတွင် သံဃာကြီးများလည်း ကြာရှည် ထိန် ထား ရန် ကော်သာတော့သည်နှင့် ဦးညေးယျ ကိုယ်တော်ကြီး ကြွလာမလာတော့ကြောင်းကို အမှန် အဘိုင်း လျှောက် တင် ကြ ရ လေတော့၏။

“ဟဲ့-အနို့ တခြား မြို့တွေကကောဟဲ့...ဘာအကြောင်းမှ ကျသိ မပြန်ကြားကြတော့ဘူးလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စိတ်ချမ်းသာ စေရန်သာ သံဃာတော်ကြီး မလျှောက်ပတ်အောင် လျှောက် ထားလိုက် ကြရသော်လည်း ချင်းချင်းထည်းမှာမူ စိတ်အိုက်တော်မူကြကိုင် ခေါင်းချင်းစာ ရိုက်နေကြရသေး၏။

သို့ရာတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သံဃာ မြင်တိုင်း၊ လူလာတိုင်းကိုသာ ခေါင်းဆောင် ဟောမည့်ပုဂ္ဂိုလ် ရ၊ မရ အတွင်း မမြန်းတော်မူနေလေပြီ။

ဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော်ကြီးများနှင့် ကျောင်းနေ ကိုယ်တော်များမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီး စိတ်ချမ်းသာ တော် မူ ရန်

ဝိုက်းချုပ်ကြီးမှာ အတော်ပင် ပူပန်တော်မူစပြုလေ၏။

“အိမ်း ဒို့မှာလဲ မောင်လွှာကို စုလိုက်တဲ့ မီးဝဲ
ပြာသားများလောင်မှဖြင့် အကျိုးနဲ့ရတော့မယ်ထင်တယ်၊ ဗမာ
ပြည်မှာ ရဟန်း သံဃာတော်တွေ ဒီလောက်တောင် ပေါများ
နေပါလျက်နဲ့ ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာတက်ကရုံးရှင်တော်
သာသန့ဂွဏ် ထမ်းနော်တောင်မကောင်းတော့ပါဘူး....ကွမ
တို့....”

ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးက စိတ်အားတော် လျော့သန့်
စိန်တော်မူသည့်အတွက် သံဃာတော်ကြီးများမှာ အတော်ပင်
ညို၊ ငယ် နေကြရှာလေသည်။ သို့ရာတွင် ချိန်းရက်ဂူကြီးနေ့
မုဒ္ဒတာသာဘက်က ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောသူမျှ မလာမဖြစ်ရလေ
အောင် တနည်းနည်းနှင့် ကြိုးစားတော် မူနိုင်ကြရန် ကြိတ်
ညှိနှိုင်းကြရပြန်သည်။

ကျောက်ကွင်းမှာ သူကြီးဦးလှောင်တို့လူစုလည်း ဂိုဏ်းချုပ်
ထံသို့ နေ့စဉ် အခြေအနေကို လူလွတ် ထောက်လှမ်းနေသည့်
အတိုင်း ဆရာတော် ဦးညေးယျ ကြံရန် မသေချာ ကြောင်း
ကြားသိသွားကြလေသည်။

ဓမ္မဆရာဦးရွှေအောင်တို့ အမှူးပြုသော ခရစ်ယံတို့ဘက်ကမူ
 ဤမြို့မှစ၍ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ မော်လမြိုင်၊ တောင်ငူ၊ မေမြို့၊
 စိစစသော မြို့ကြီးများရှိ ၎င်းတို့ဆိုင်ရာ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်
 အသီးသီး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအမျိုးမျိုးတို့ထံသို့ စာပေးကြရုံမျှမက
 ကိုယ်တိုင် ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်၍ စီစဉ်ထားပြီး ကြလေပြီ၊
 ထိုဂိုဏ်းချုပ်၊ ဘယ်သင်းအုပ်၊ ဘယ်ဓမ္မဆရာကြီးများကိုယ်
 ကြံလာ ယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောကြလိမ့်မည် စသော သတင်း
 ဟိန်းစပြုချေပြီ။

ယင်းသို့ကြားရလေလေ၊ တဖက်ဗုံဋ္ဌဘာသာဝင်တွေဘက်က
တမမနှင့် စိတ်စောကုန်ကြပြန်၏။ အလိုတော်ရ ရွာဘက်သို့
ခြေအနေကို ထောက်လှမ်းရန် ကူးသန်းရသည့်မှာ ပျား
နီးခပ်မျှ ဖြစ်ပြီလားသည်။

တနေ့နှင့်တနေ့ ရက်တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်းနီးလာလေ
သို့ကလိုနီးကပ်လာလေလေ ဦးလှောင်တို့လူစုနှင့် ထိုနယ်
သသရှိဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမှာမျောက်မီးခက်င်မိသလိုပင်နေ၏။
ညသို့မျှမတတ်နိုင်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးကိုသာ လျှောက်
ခြား အား ကိုး ကြ ရုံမျှ တ ပါး အခြား ဘာမျှ မကြံတတ်ကြ
တော့ပေ။

စာချုပ်ပါ အတိုင်း ကျောက်ကွင်းရွာနှင့် နီးနားလူတို့မှာ
မဏ္ဍပ်ကြီး ဆောက်ရန် စတင်စိုင်းပြင်ကြလေပြီ။ ချင်းခရစ်ယံ
တို့ရော ဗမာဗုဒ္ဓဘာသာတွေပါ လှည်းခွေစုပြီး မဏ္ဍပ်ကြီး
ခေ့က တိုင်များ၊ ဝါးများ ခုတ်ရန် အရှေ့ဘက် ဖောင်ခြေခို
တံတားများသို့ ထွားသူများထွားကြ၏။ အချို့ကလည်း မရပ်

ကြီး ဆောက်မည့် ကျောက်တွင်းရွာ အနောက်ဘက် လယ်တွဲ
ကြီးကို မြေညီလမ်းရှင်း အမှိုက်ထုတ် စသည်ဖြင့် ဆောင်ရွက်
ကြလေပြီ။

ကျောက်တွင်း ပတ်လည်ရှိ ၂-ဦး ၂-ဘက် ဘာသာဝင်
တိုင်းပင် ထိုပွဲကြီးအတွက် အတော်ပင်လှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်စေ
တော့၏။

ထိုဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင် တောပြောပွဲသည် အခြေအနေ
ကျောက်တွင်းရွာတစ်ဝိုက်၏ အရေးကိစ္စမျှမဟုတ်တော့ပေ။
၂-ဦး ၂- ဖက်သော ဘာသာဝင် မှန်သမျှ အသီးသီးတို့
အဓိကရ ကိစ္စရပ်ကြီးစာအုတ် အဖြစ်သို့ သိသိသာသာကြီး ကို
ပြောင်းလာနေသည်။

ထိုသတင်းသည် ဝက်ထီးကန်ကိုကျော်၍ မမာပြည်အလည်
ပိုင်တလျှောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ပျံ့နှံ့လျက်နေ၏။ ကြားရသူ
အပေါင်းတို့ ထိုပွဲကို စိတ်ဝင်စားလာကြ၏။ ပွဲကြီးနေ့ ကျင်းပ
ရန် သတ်မှတ်ထားသော ကဆုန်လဆန်း ၁၂-ရက်နေ့တွင် လာ
ကြမည့် ပရိသတ်တို့မှာလည်း ကြိုတင်စီစဉ်လျက် ရှိနေကြပြီဖြစ်
ကြောင်း သတင်းများ ထွက်စပြုလေပြီ။

ထိုအချိန်၌ ခရစ်ယံတို့ ဘက်မှ မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ
ဦးဆောင် တက် ရောက် ကြလိမ့် မည်ဟု အတိအကျမျှ ကျေညာ
ချက်များပင် ထွက်ပေါ်လာနေပြီ။

သို့ရာတွင် မုဒ္ဒဘာသာတို့ဘက်က ယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောမည့်
ခေါင်းဆောင်တို့၏ ဘွဲ့အမည်သည် တစုံတရာကိုမျှ တူတူတန်
တန်ကျေညာနိုင်ခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

သတင်းကြီးသထက် ကြီးလာသော ဘိဟောပြောပွဲနှင့် ပတ်
သက်၍ ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုး အရပ်ရပ်တွင် ထွက်ပေါ် လာ
တော့သည်။

မဏ္ဍပ်ကြီးကိုတား ဆောက်နေလေပြီ။ ၂-ဖက်စလုံးတပင်
အားတူမခံ အင်တိုက် အားတိုက် ခိုင်းဝန်း လုပ်ကိုင်ကြသဖြင့်
၂-ရက်၊ ၃-ရက်နှင့် ရုပ်လုံးပေါ်စ ပြုလာလေသည်။

ခရစ်ယံတို့ဘက်က အားတက်သရာ ကြီးစားကြသလောက်
ဦးလွှောင်တို့တော့မှာ သောင်မတင်-ရေမကျနှင့် မရေမရာ
ကြီးပင် ရှိကြသေး၏။ သူတို့အဖွဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးကို
သာ ရှိသမျှ ရုပ်ရောနှာပါ အကုန်ပုံ၍ အားထားနေကြရုံမျှ
တပါး ဘာမျှမတတ်နိုင်ကြလေကုန်။

သို့အားထားနေရသည့်အတိုင်း မဏ္ဍပ်ကြီး အချောကိုင်ရက်
နီးလာလေလေ၊ အလိုတော်ရ ဦးပခွင်းများထံသို့ သွားရောက်
ထောက်လှမ်းရသော အလုပ်မှာ နာရီမခြား ကိစ္စ များနေကြ
တော့၏။

ဘုန်းတော် အနန္တ၊ ကံတော် အနန္တ၊ ဥာဏ်တော် အနန္တ
စကြာဝဠာ ကမ္ဘာမြေမိုး ဖြန်းဖြန်းကြီးမှု ဆိုသော တန်ခိုးတော်
တွေကို ရွတ်ဖတ် သရဏ္ဍာယ်ပြရုံနှင့် ကိစ္စပြီးမည် ပွဲမျိုးဆိုလျှင်
ရှိသမျှ ပရိတ်သုတ်၊ နတ်ရွတ်၊ နတ်ပင့်တွေနှင့် ပရိတ်ကြီးမှအစ
အတွင်းအောင်ခြင်း၊ အပြင်အောင်ခြင်းတွေကို တခုမကျန် ရွတ်
ချလိုက်ချင်ကြ၏။ ယခုကား ဤသို့ မရ၊ ကေန မဖောက် မပြန်
မှန်တန်မူတခုကို ဦးတည်၍ တိုက်မှရမည့် ပွဲမျိုး ဖြစ်၍ အကဲ
တွေနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုဟူသည် ပရမတ်ဒိုက်၊ ဓါတ်ဒိုက် ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို အမျိုးမျိုး သေတ္တုချွန် ဝေဖန် သုံးသပ်ရန် အလိုဆုံး သောကိစ္စဖြစ်ပေသည်။ စာတွေ့မှာရှိသမျှ ပါသမျှအချက်တိုင်း သည် မျက်တွေ့လက်တွေ့ကိုယ်တွေ့ဟူသော သုံးတွေ့နှင့် တိုက် ချင်မှ တိုက်ပေမည်။ သဘာဝကျအောင် ဆန်ကပ်တင်ခံမှသာ ထိုတရားသည် ယုံကြည်သိုက်၊ ကိုးကွယ်ထိုက်သော တရားအစစ် ဖြစ်သည်ဟု ခိုင်မာစွာယူနိုင်ပေမည်။ တဖက်တတင်လိုက်သော တရားတခုကို တဖက်က သေတ္တုချလိုက်လျှင် အရည်ပျော်မသွား ခဲ ကျောက်ခဲလို ဒေါင်ဒေါင်လိမ်အမာခံတရား အနှစ်အဖြစ်မရ လျှင် ထိုတရားမျိုးမှာ ထိုပွဲမျိုး၌ခံနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

အချင်းချင်း ပြောချင်ရာပြော၊ ဟောချင်ရာဟောနိုင်ကြသော် လည်း ယခုလိုတဖက်နှင့်တဖက် တင်ပြသော တရားဆိုင်ရာ အ ချက်အသက်တွေကို ခွဲစိတ်ချေမှုသေတ္တာအမျိုးမျိုးချ၍ ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို ကြားသူ နာသူတိုင်း နားလည်သဘောပေါက် အောင် ဝေဘန် သုံးသပ်နိုင်သမျှ လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ် ချေ။

ဤအချက်ကို ဆရာတော်ကြီးအချို့က သဘောပေါက် ရိပ် စားမိကြပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တကယ် သုံးသပ်မှု၌ ကျွမ်းကျင်သူကို ဗိုလ်တင်ရန် ရှာနေကြရခြင်းဖြစ်၏။ အလိုတော် ရ ဂိုဏ်းဝင်များစွာသော ဆရာတော် များသည် ဧကန်အား ဖြင့် ပိဋကတ်တော် ဆိုင်ရာ သက်သက်ကိုမူ မတတ် မသိကြ၍ မဟုတ်ကြပေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာချင်းချင်း တင်ပြသော အချက်အလက် များဖြစ်ပါက အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်သော ဆရာတော်အများ ပင်ရှိပြီးဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သိုသိုဆရာတော် များအဖို့ အလေ့ အကျင့် မရှိခဲ့ သော အပြင်မှတရားတခုကို အမှားအမှန် စမ်းသပ်ချေမှု ကြည့် ရန် မလွယ် ဖြစ်နေရှာကြသည်။ ထိုတရားမျိုးကို ဘယ်ကစ၍ ဘယ်လိုကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ရမှန်းပင် နားမလည် ဖြစ်နေကြ၍ ရင်လေးနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ကောက်နှုတ်ဝေဖန် သုံးသပ်ပုံအချက်ပိုင်သူ တဖက်ပုဂ္ဂိုလ် များနှင့်တွေ့က ကိုယ်တကယ် မှန်နေပါသည်ဆိုသောအချက် များပင် အရေပျော်သွားနိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်ဤပွဲမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ များသာမဟုတ် ခရစ်ယံတို့ ဘက်မှာလည်း အတော်ရင်လေးရမည့် ပွဲမျိုးဖြစ်နေ၏။ ဗုဒ္ဓဘာ သာဘက်က တရားတခုကို ခွဲစိတ်ဆန်ကာတိုက်မည့် မိမိတို့ထက် ၌ တကဲ့လူမရှိက မလွယ်လှပေ။

ထို့အတူ ခရစ်တော်၏ တရား များကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာပြီး သေတ္တုချနိုင်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ တကဲ့ပညာရှင်တဦးဦးနဲ့ တွေ့ပါကလည်း နှစ်ပေါင်း ရာထောင်ချီ၍ တည်ဆောက်ခဲ့ရ သော မိမိတို့ဘာသာဆိုင်ရာ ဝုဏ်သိက္ခာအား အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ခံရမည်ကို ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်တို့လည်း သိနားလည် ကြပြီးဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဆရာတော်ဦးညေးယျ၏ ခရစ်ယံကို ဖိနှိပ်ရေးထား သော “လောကဗျက်မှန်” စာအုပ်ပါ အချက်အလက်များကိုမူ ခရစ်ယံတို့ ဘက်က အလွန်ချေပ ရှင်းလင်း လိုဟန် ရှိပေသည်။ ချေပထားသော စာအုပ်များလည်း ဓမ္မဆရာ ဆရာဖေအမည် နှင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်တို့က ဤပွဲတွင် ဆရာတော်ဦးညေးယု
ခေါင်းဆောင်မည်ဟု သတင်းရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြသည့်အတွင်း ဦး
ညေးယုကိုယ်တော်ကြီးနှင့် တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် ရှင်းလင်းဝေဖန်
တင်ပြ ကြရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့် ထားကြလေ
သည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ကွင်း ဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြော
ပွဲကြီးတွင် ခရစ်ယံတို့ဘက်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော် လူထွက်
ဓမ္မဆရာကြီးများကိုယ်တိုင် တက်ရောက် ဟောပြောနိုင်ရန် စီစဉ်
လုံးပန်း ပြင်ဆင်နေကြသည်။

၁၀-အကြပ်

နေ့ရက်တို့သည် ပြေးနေသော မီးရထားပေါ်မှမြင်ခဲ့ရသော
ကြေးနန်းတိုင်များပမာ တခုပြီးတခု ကရိပ်ရိပ် လှန်မြောက်ပြေး
လွှား ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေကုန်ပြီ။

မဆွက ရော့ရရ အတွေးအခေါ် စိတ်ကူး တခုမှ အခြေခံ
စတင် ပေါ်ပေါက်လာသော ထိုကျောက်ကွင်း ဘာသာရေး
ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောပွဲသည် အချိန် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ တ
ဖြေးဖြေး ဒုဿ ကြီးမား လာနေပေတော့၏။ ထိုသတင်းမှာ
လည်း ဒီလိုင်းလုံးကြီးများသဖွယ် မြည်ဟီး ကျယ်ပြန့်လျက် ရှိ
လာချေပေပြီ။

ခရစ်ယံဘက်မှ ဓမ္မဆရာဦးရွှေအောင်တို့ အမှူးရှိသော ချင်း
အမျိုးသားတို့မှာ မိမိဘာသာဘက်မှ ယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောမည့်

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများစာရင်း၌ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ မေမြို့၊ ပြည်၊ တောင်ငူ
စသော မြို့ကြီးများရှိ အဓိကရ ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်ကြီး
များ ပါရှိနေသဖြင့် အထူးပင် အားတက်လျက်ရှိနေကြလေပြီ။

တဖက်-ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ လုံးပန်းနေရသော အလိုတော်ရ
ဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော်များ အဖွဲ့ကလည်း ခရစ်ယံ ဘက်က
ခေါင်းဆောင် ဟောပြောမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အမည် ဂုဏ်ထူးဝိသေ
သစာရင်းကို ကြားတော်မူကြချေပြီ။

ထိုအထည်းတွင် ခရစ်ယံတို့ဘက်မှ ခုံခံချေပ ရှင်းလင်းမည့်
ခေါင်းဆောင်စာရင်း၌ အင်းစိန် ကျမ်းစာသင် ကျောင်းအုပ်ကြီး
ဖါးသားဦးရွှေမှန်၏ အမည်သည် ရှေ့ဆုံးမှပြေးနေ၏။ ဦးရွှေ
မှန်ကား ဗုဒ္ဓ ဘာသာ စာပေ၌ ပထမကျော် အောင်ပြီးသော
ဘုန်းကြီး လူထွက်ကြီးဖြစ်၏။ ခေတ်ပညာလည်းတတ်၏။ တိုင်း
ရင်းသား ခရစ်ယံ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ နာယကကြီးလည်းဖြစ်၏။ အ
သက်လည်း ၆၀-ကျော်ရှိလျက် ဗုဒ္ဓဘာသာကို စွန့်လွှတ်၍ ခရစ်
ယံဖြစ်လာရပုံ နမူနာစံပြအဖြစ် အတော်ကောင်းလှသောပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးဖြစ်လေသည်။ အခြားပုဂ္ဂိုလ် အသီးသီးတို့လည်း မငယ်ကြ
ပေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေ၌ ထူးလို့ချေ၊ ရေလိုနှောက် ပေးနိုင်
စွမ်းရှိသူ ဘုန်းကြီးလူထွက် တကဲ့ခရစ်ယံအာဇာနည် ဘွဲ့ထူးရ
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးချင်း ဖြစ်နေချေပြီ။

ထို့ကြောင့် ခရစ်ယံတို့ဘက်က အလွန် တက်ကြွအားရလျက်
အားစိုက်၊ ခွန်စိုက် လုံးပန်းကုန်ကြလေသည်။

ကျောက်ကွင်းသူကြီး ဦးလွှာင်ခမြာကား စမိပြီမို့ စာချုပ်
မိနေ၍သာ ဝတ္တရားအရ လုံးပန်းနေရပုံသာ ရှိတော့၏။ မိမိတို့

ဘက် အခြေ အနေမှာ မျှော်လင့်ချက် မခိုင်မာဘဲ သာဓုယိုင် ပျော့ဖတ်ဖတ်သာ ရှိရှာတော့၏။

ပို၍အားလျှော့စရာမှာ မိမိကို အားအကိုးဆုံးဖြစ်သော အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးပင် ဆွမ်းတော်မျှ ကောင်းစွာ မဝင်နိုင်အောင် သောကရောက်တော် မူနေရရှာပြီ ဟူသော စကားပင်ဖြစ်၏။

အမှန်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးမှာ တကယ်အားထား လောက်သော သတင်းအဖြစ် ယခုထိဘယ်ကမျှ လျှောက်တင် နိုင်သူ တွေတော်မမူရှာသေးပေ။

သက်တော်ကလည်း ၀၅-နှစ်ကျော်၊ ဇရာကလည်း ဖိထား ချိန် စိတ်တော် ပြင်းပြသထောက် ခန္ဓာဝန်က မပါနိုင်သော အခါ နားတော် များတလည်း အလွန်လေးလံ တော်မူသည့် အထည်း၌ စိတ်တော် မချနိုင် ဖြစ်နေဘော်မူရရှာသည်။

သောကဗျာပါဒ ဝိတက်-ဝိစာရဝင်လျှင် ဤမျှရင့်ရော်၍ ကြွေ အုံထဲတဲမျှသော အရွယ်တော်အတွက် အလွန်စိုးရိမ်စရာ ကောင်း လှပေသည်။ ဤကြားထည်းကပင် စိတ်မအေး တော် မူတိုင်း ဟိုမေး-ဒီမေး ဖြစ်တော်မူနေ၍ ဦးပဉ္စင်းကလေးတွေမှာ ဒုး ပြေးခါ လျှောက်တင်ရင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး အနီးကို သော် မျှ ချဉ်းကပ်ရန် မဝံ့နိုင်သော အခက်အခဲများနှင့် ဆုံးစည်း တော်မူနေရှာလေသည်။

“ဒို့ဗုဒ္ဓဘာသာခေတ္တရှုံးမှဖြင့် ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော် ကြီးကို ထိခိုက် နစ်နာခံရပေဘော့မယ်ဟေ့” ဟူသော စွဲလန်း သော စိတ်တော်က အလွန်ငြင်းပြတော်မူနေ၏။

ထိုမျှထိစွဲလန်းတော်မူသော ဒဏ်ကို ဤမျှလောက် ဟောင်း နွမ်းရင့်ရော်ဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်သော ဆရာတော်ကြီး၏ ခန္ဓာဝန် ကခံနိုင်စွမ်းရည် အားနည်းလှရသောကြောင့် သံဃာတော်ကြီး များမှာအထူသတ်ထား လျှောက်ကြားနေကြရသည်။

ဤအရေး ကိစ္စကြီးအတွက် နုပျိုသန်မာသော ပဉ္စင်းငယ် ကလေးများသော်မျှ မနည်းကြီးအားတင်းထားကြရသည်ဖြစ်ရာ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးအဖိုကား ဆိုဘွယ်ပင် မရှိသလောက် ဖြစ်ပေ၏။

ရက်ကလည်းနီးနေပြီ၊မဏ္ဍပ်ကြီးကလည်းဟီးနေပြီ၊သတင်း ကလည်းကြီးနေပြီ။ သို့ကလို နီးလေ၊ ဟီးလေ၊ ကြီးလေတိုင်း ဦးလှောင်မှာ ညှိ၍သာ ပင့် သက်သော်မှ အနိုင်နိုင် ရှုနေရ တော့သည်။

သတင်းစကားနှင့် ခြေသာရ၍ နေသော သူကြီးကတော်က ပြုံးလေလေ သူကြီးခမြာ နုံးလေသည်ကလည်း တမှောင့်။

ခရစ်ယံတို့ဘက်က အားတက်သရောအကုန်သွန်ပြီး မဏ္ဍပ် ကြီးကိုမြိုင်မြိုင်ကြီးဆင်ကြရာ ဖိတ်ဖိတ်တောက်လာသည်နှင့် အမျှ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ဘက် စိတ်နောက်ခါ ဒေါင်ချာစိုင်း မတတ် ဖြစ် နေကြ၏။

ဦးလှောင်တို့ဘက်မှာ အလိုလိုမှ ကျောက်ခဲကျားဝါးမရ သလို ဖြစ်နေရသည်အထည်း ကိုယ်ဘက်က အမြိုင်ကြံ၍ မဏ္ဍပ် ကြီးကို ဆင်ချင်း ပြင်ချင်း လှစေ၊ပစ္စေချင်ကြသူ လူငယ်တို့က တပုနှောင့်နေကြ ပြန်သေး၏။ သိနှင့်ဦးလှောင်မှာ လိုဘမျှရှာရ။

ငွေရ၊ဝယ်ရခြင်း၊ရ၊ထုတ်ရ၊ကုန်ရ ကိစ္စအာဝကလည်း တတန်
၄ လိုက်သေးသည်။

ကိုယ်ဘက်က မတော်လို့ ရှုံးမှဖြင့် လောင်းကြေး ငွေ
ငါးဆယ်ဆုံးတာထက် သူကြီးကတော်ဇနီးအလှကို မျက်နှာပင်
ဘယ်သို့ပြုရမှန်းမသိနိုင် ဖြစ်ရဦးတော့မည်။ အားထားရာ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီး၏မျက်နှာတော်က မရွှင်ပျပြန်သည့် အတွက် ဘဝင်ကျ
အောင် တစိုးရိမ်ရိမ် တကြောင့်ကျကျနှင့်ဗျာ”သင့်၍ နေပြန်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးမှာ မြင်ခြင်သမျှရပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရ
တွေကို ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်စွမ်းပြီ ဖြစ်သော ဘုရားရင် ရင့်မကြီး
ဖြစ်ပါလျက် ယခုဘာသာရေး ယဉ်ပြိုင်ပွဲ အရေးတွင်မှ စိတ္တဇ
ဖြစ်တော်မူရှာတော့၏။ မယ်တော်၊ ညီအစ်တော်များလုံး ဆုံး
ပါး ပျက်စီးကုန်ကြသည်ပင် ဝိပဿနာသဘော ဆင်ခြင်တော်မူ
လျက် တထစ်မျှ မလျော့ခဲ့ရှာ၊ သက်ဆိုင်ရာ အမွေခံ ရေမြေ
လယ်ယာ ချောင်းမြောင်းတွေ မှန်သမျှ အကုန် စွန့် လွှတ် ပြီး
တွယ်တာမှု ဟူ၍ မြို့မျှ မသန်း ခဲ့ဘဲ ဤမျှ နှစ် ပေါင်း များစွာ
လောကဓံ ကို ကြံ့ကြံ့ ခံနိုင်တော်မူခဲ့သောမျှ ယခု အိုကြီး
အိုတော် မူခါမှ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး သုံးပါးလုံးပုံ၍ ညှစ်တွား
တော်ရော်ရာ မြတ်ဗုဒ္ဓဘဝဂါ၏ သာသနာတော်ကြီး ညှိုးနွမ်း
ခံရမည့် အရေးကြီးတွင်မှ ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှုတော်မူခြင်းငှာ
မစွမ်းနိုင် ဖြစ်နေတော်မူရှာလေပြီ။

မတော်တဆအကယ်၍များသိုပြိုင်ပွဲ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ဘက်က
ရှုံးပါလျှင် ဆရာတော်ကြီးအဖို့ ကုသိန္ဒာရုံ မလွှာမင်းတို့၏
အင်ကြင်း ရာဂုံတွင်းဝယ် အင်ကြင်းပင်ဖျိုတို့၏ အသယ် ခင်း

ထားအပ်သော ကျောက်ဖျာ ညောင်စောင်းထက်တွင် သုံးပါး
လောကမှ မျက်နှာလွှဲဘော်မူပြီ ဖြစ်သော ဂေါတမဘုရားရှင်၏
ဥတုဇ ရုပ်ကလာပ်တော်အား ဖူးမြင်ကြရသော ရဟန်းတော်
များ အသွင်အမှန်ပင် တောက်လောင် ပူဆွေ၊ တော် မူရှာပေ
တော့မည်။

ထိုအချိန်၌လွန်စွာအရေးကြီးနေပေပြီ။ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်
ကြီးမှ တကြောင့်ကျကျနှင့် နှလုံးတော် မသာ လှ သော ကြောင့်
ဆွမ်းတော်မျှမဝင်၊ ကျိမ်းစက်သော်မျှသည်း ပျော်တော်မမူနိုင်
အား၊ သန်းခေါင်သန့်နွဲ့တိုင် မောင်ပဉ္စင်းတွေကိုခေါ်၍ ထိုင်
တော်မူလိုထိုင်၊ ထတော်မူလိုထနှင့် သောကတော် ဝဋ်ဘပါးကို
ခံစားတော်မူနေရှာပေပြီ။

ဤမျှသက်တော်ဝါတော် ခေါင်ခေါင်ဖျားဖျားကြီးမားတော်
မူခါမှ သို့ကလောက်သောကဗျာပါဒကြီး ဝင်တော်မူရှာရသော
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတွက် ဂိုဏ်းဝင်သံဃာကြီးအများမှာ လွန်စွာ
သတိထား၍ ဖေးမခံသာ သင့်သလို လျှောက်ထားရချေတော့
သည်။ အားရလောက်သော သတင်းစကားကိုမူ ဘယ်ကမျှ
ခွန်းတုန်ပင်မရဖြစ်နေသဖြင့် အချင်းချင်းကြည့်ခါ မှိုင်တွေသာ
ချကြရတော့၏။

၁၁-အထောက်

ယင်းသို့ကလိုဖြင့် ကဆုန်လဆန်း ၄-ရက်နေ့သို့ ရောက်
လာ၏။ စာချုပ်ပါ ခိုင်းရက်ဝှဲကြီးနေမှာ ၈-ရက်မျှသာ လို
တော့သည်။

ကျောက်ကွင်းရွာ မဏ္ဍပ်ကြီးမှာ ပြီးသလောက် ဖြစ်နေတဲ့ အခင်းအကျင်း အကာအတားများသော်လည်း ကျန်တော့ အမွမ်းအမဲပကာသနအတွက် ခရစ်ယံနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ နှစ်ဖက် ကျေးရွာအစုတို့က အပြိုင်ကြိုလျက် နေလေသည်။

ထိုနေ့နံနက် နေထန်းတဖျားခန့်အချိန်တွင် အလိုတော်ရရွာ ဆီသို့ ဝက်ထီးကန်ဘက်မှ လှည်းတစီးခောင်းလာသည်။ လှည်း မှာ မြူကုန်းသံဘည့်ညံနှင့် အပေါ်တွင် လှည်းသမားနှင့် ဘုန်းကြီးတပါးသာပါ၏။ လှည်းသည် အလိုတော်ရရွာလယ်လမ်းထဲ ကို ဖြတ်ခါ အရှေ့ တံခါးမှ အလိုတော်ရ ရိုက်ချုပ်ကြီး ကျောင်းဝင်းသို့ တောက်လျှောက် မောင်းဝင်လာသည်။ လှည်း နှင့် ကြွလာသော ကိုယ်တော်မှာ သက်တော် ၃၀-ကျော်ခန့်သာ ရှိသေး၏။ ဒုက္ခသုက္ခိန်းကို ကေသီပေါ်က လွှမ်းခြုံ တင်ထားပြီး လွယ်အိတ်ငယ်တလုံးသာပါ၏။

လှည်းခြူးသံတည့်ညံနှင့်ဝင်လာသောကိုယ်တော်ကို ကျောင်း နေသံဃာများက ဆီးကြိုပြီး ရိုက်ချုပ်ကြီးရှေ့တော်မှောက်သို့ ပင့်ဆောင်သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ရိုက်ချုပ်ကြီးသည် ယာဂဘုဉ်းပေးပြီးစ အချိန် သာရှိသေး၏။ အခါဘိုင်းမှ ရိုက်ချုပ်ကြီးသည် နံနက်ခင်း ကျီး မနိုးခင်ခိုးတော်မူလေ့ရှိ၏။ ယခုတလောတွင်မူ ညဦးမှည့်နက် ထိ၊ နှလုံးတော် မခေါင်တိုင်း မေးမြန်း ညည်းညူတော် မူနေရ သည်နှင့် ကျမ်းစက်ချိန် နောက်ကျ သလောက် ခိုးတော် မူချိန် နောက်ကျီနေသည်ပင် ရက်အတန်ကြာလာပြီ။

ထို့ကြောင့် အာဂန္တု ကိုယ်တော်ကြွလာချိန်တွင်မှ ယာဂ ဘုဉ်းပေးပြီးချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေရခြင်းဖြစ်၏။

အာဂန္တုကိုယ်တော်မှာ အာလံ(ယခုအောင်လံ)မှ ဗုဒ္ဓသာ သနာပြု ကျောင်းဆရာတော် အရှင်မဟာနန္ဒ ကိုယ်တော်ဖြစ် သည်။

အရှင်မဟာနန္ဒနှင့် ရိုက်ချုပ် ဆရာတော်ကြီးတို့မှာ ယခင် အထက်ကပင် ငယ်ဆရာ တပည့်လိုသိကြပြီးဖြစ်၍ အထူးဆက် သွယ်နေရန် မလိုပေ။ ရိုက်ချုပ်ကြီး၏ နားတော် လေးမူကို လည်း အရှင်မဟာနန္ဒက သိပြီးဖြစ်၍ လျှောက်ကြားနေကျ ဦး ပခွင်းကြီးမှတဆင့်-

“အထူး ကိစ္စဟူ၍ မရှိပါ။ ကျောက်ကွင်းအရေးကိစ္စ တယ် သို့ဘယ်ပုံရှိ၍ ဘယ်မျှထိ ဆောင်ရွက်ထားကြကြောင်းကို သိလို သဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံသို့ လမ်းကြိုသည်နှင့် ကူးလာခဲ့ ကြောင်း၊ ယခုနံနက်မှပင် ဝက်ထီးကန် ကူးလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း မူလ အာလံမှလာရင်းမှာ ဝက်ထီးကန်တွင် ကိစ္စ အနည်းငယ်

မိန့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုဝက်ထီးကန်နှင့် နီးသည့်နှင့် ဒီကအကျိုး အကြောင်းသိလိုသေး၍ ဆရာတော်ကြီးထံ ပြီးခိုက်ရင်း ကျောက် ကွင်းသို့ ခေတ္တ သွားရောက်ရန် ဖြစ်ကြောင်း” ဝေသည် ထိုကို လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“အိမ်း၊ ဒီကျောက်ကွင်း ကိစ္စက ဒို့့ကို မီးလောင်နေတာ တော့ မောင်နန္ဒ ကြားပလားကွဲ့။”

“ဘုရားတပည့်တော် ဘာမျှ သေသေချာချာ ခေါ်သေးပါ ဘုရား-”

“ဒို့ဘက်က အတော်ခက်နေပကွဲ့ မောင်နန္ဒရေ၊ စာဖြူတွေ ဘက်က ရောမဟာကြီးတွေဆိုတဲ့ကွဲ့၊ ဟောကြပြောကြမှာတဲ့၊ အဲဒါဒို့ဘက်က အားနဲ့နေပဟေ့၊ ခုတိုင်းဆိုရင် ဒို့့တတွေ အ တော်ဒုက္ခ ဖြစ်နေပကော မောင်နန္ဒရဲ့၊ အဲဒါကြိမ်အားထုတ် အံ့မှ ဖြစ်မယ်ကွဲ့၊ မင်းအခုလို အခါ ရောက်လာတာ ငါဖြင့် အားရှိသလိုဘဲဟေ့...”

“ဘယ်လိုပါလဲဘုရား၊ တပည့်တော်များဆီက ကြားထား တာတော့ သာယာဝတီ ပြီးညေ ယူ ဆရာတော်ကြီးက ပြီး ဆောင် ဟောပြောတော်မူမယ်လို့ ကြားပါတယ်ဘုရား၊ ပခုက္ကူ မန္တလေးက ဆရာတော်ကြီးတွေလဲ ပါတယ်လို့ ကြားပါတယ် ဘုရား...”

“အဲဒါတွေ တက်တက်စင် ဝေးနေပကောဟေ့ မောင်နန္ဒ ရေ၊ ဒီကဒို့ မောင်ပဉ္စင်းတွေ၊ အဲဒါမောင်ညေယျာထို မန္တလေး ထို ဆိုတာတွေဆီကို စာတွေပေးကြ၊ ကြေးနန်းတွေရိုက်ကြ လုပ် လိုက်ရတာ အတော်တောင် ပင်ပန်း လှပတော့ကွဲ့၊ ဒါတွေ

ကြောင့် သူတို့သတင်းတွေ ကြီးနေကြတာဘဲ ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ မောင်ညေယျာထို ဆိုတာဆီများ ဒို့့ကိုယ်တော်ထဲကတောင် သွား ဆုံးပါသကွယ်၊ လာတော့မယ်လို့လို့ မောင်ပဉ္စင်းတွေက ပြော ကြတာဘဲရှိရဲ့၊ အခုအချိန် နီးတော့မှ မောင်ညေယျာက မသေ ချာတော့ဘူးလို့ လျှောက်ကြတာဘဲကွဲ့။ အင်းပီးတော့ ဟို ဗုဒ္ဓကျွတ်ထို မန္တလေးထို ဆိုတဲ့ဆီကိုများ စာတွေပေး၊ ကြေးနန်း တွေရိုက်နဲ့ လုပ်ကြသတဲ့ကွဲ့၊ ဘယ်ကမှ တုတ်တုတ်မှ လှုပ်ဖေါ် တောင် မရဘူးလို့ သိရတာဘဲကွဲ့၊ အဲဒါ အခုရက်ကလဲ နီး နေပကော မောင်နန္ဒရေ၊ ဘာသတင်းမှလဲ အဲဒီဟာတွေဆီက ခြားရသေးဘူးတဲ့၊ မောင်ပဉ္စင်းများ ပြောကြတယ်ဟဲ့၊ အင်း ငါလဲ တော်တော်ကို အကြံရခက်နေပါလဟေ့၊ အိုကြီးအိုခါမှ ဆိုတော့ ဘာကိုဘယ် နှယ် လုပ်ရမယ်တောင် မပြောတတ်တော့ ပါဘူး မောင်နန္ဒရယ်၊ ဟိုပုဂံဒီဒီက စာကလေး ပေကလေးများ ပြန်ကြားကြရဲ့လားလို့ မေးတော့လဲ မောင်ပဉ္စင်းတွေက မရ ကြသေးဘူးတဲ့၊ အင်း...ငါလဲ စိတ်ညစ်ညစ်ကြီးဖြစ်နေပါ၊ စော စောကတောင် မောင်ပဉ္စင်းတွေခေါ်ပြီး ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ လို့ မေးမြန်း တိုင်ပင်အံ့မှဘဲလို့ စိတ်ကူးနေတုံး အခု မောင် နန္ဒ ရောက်လာတာဘဲဟေ့၊ သူတို့ရက်ချိန်း လုပ်ထားတာက စာချုပ်-ပေချုပ်နဲ့ ၂-ဖက်က လက်မှတ်တွေစာတွေ ထိုးလို့ ပေါ်ကွယ်...ဟဲ့-မောင်ပဉ္စင်းတို့ အဲဒီစာချုပ်ပေးစမ်း”

ရိုက်ချုပ်ကြီးမှာ လေးရှောက်ကြီး မိန့်တော်မူရင်း ခေတ္တ နားလိုက်သေး၏၊ အရှင်မဟာနန္ဒသည် ဆရာတော် ဘုရားကြီး ၏ ဝဿီတော်လေးကို နားလည်ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း အထူး မလျှောက်သေးဘဲ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆက်လက် မိန့်ဆိုပြီး

မည်စကားကိုသာ စောင့်ရင်းထိုင်နေရသည်။ မကြာလှပါ ဆက်လက် မိန့်တော်မူပြန်ပါသည်။

“မောင်လျှောင်ဆိုတဲ့ တောင်ကစသတဲ့ကွဲ့၊ ကျောက်ကွင်း သူကြီးပေါ့၊ အဲဒါ မောင်လျှောင်နဲ့ သူ့မယားစာဖြူမက စလိုက်တာ၊ ဟိုစာဖြူရှေ့အောင်ပါ မောင်လျှောင် မယားဘက်ထဲ ပါပြီး တကတကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကြီးစည်ရာ ငြင်းရင်းခုံရင်းနဲ့ စာချုပ်တွေဘာတွေနဲ့ ပြိုင်မယ်ဟောမယ်နဲ့ ဖြစ်ကြတာပါ။ မောင်နန္ဒရယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က မောင်လျှောင်က လက်မှတ်ထိုး၊ စာဖြူဘက်က မောင်လျှောင်မယား ကိုယ်စား စာဖြူရှေ့အောင်က လက်မှတ်ထိုး၊ အဲသက်သေတွေ ဘာတွေနဲ့ စာဖြူတွေရော မမာတွေရော အသိအကြား လက်မှတ်တွေ ထိုးလို့ကွဲ့၊”

“ဝီးတော့ သူတို့ဟာက လောင်ကြေးစားကြေးတွေလဲ ပါလို့ကသေးသဟေ့၊ တကတသုတို့ဟာ သုတို့စာချုပ်ကြီးလုပ်ပြီး ဘာရယ်ညာရယ် ဟုတ်တော့ပါဘူးကွယ်၊ တခါတ ငါ့ဆီလာ ထိုးအပ်ကြတော့တာပါ။ မောင်နန္ဒရေ။”

“အိမ်း-မောင်နန္ဒ ရောက်လာတာနဲ့ ငါတို့တတွေ အခက်တွေ့နေတုံး အဆင်သင့် တိုးနေတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်လို့ ဘယ်သူ့ရှာပြီး ပြောခိုင်း ဟောခိုင်းရမယ် ဆိုတာလဲ မောင်နန္ဒ ကူညီအုံးမှ ဖြစ်မယ်ဟေ့၊ ရက်ကလဲ မလိုတော့ဘူး မောင်နန္ဒရေ။”

ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် နားသေးတော်မူသည့်အတိုင်း ဘယ်သူက ဘယ်သို့ ပြန်လျှောက်နေသည် ဟူ၍

သဲကွဲစွာ ကြားသိနိုင်တော်မူလေမရှိ၊ အနီး၌ ဆရာတော်ကြီးနားပေါက်အောင် လျှောက်ထားနေကြ၊ ဦးပဉ္စင်းကြီးက အလွန်အော်၍ လျှောက်ထားသည်ကိုသာ ကြားနိုင်တော်မူသည်ဖြစ်ရာ ဆရာတော်ဘုကြီးသည်သာ စိတ်ထဲရှိသလို တောက်လျှောက်ကြီး မိန့်တော်မူလေ့ရှိသဖြင့် လျှောက်တင်လိုပါက ဆရာတော်ကြီးရပ်နားအောင် အလှည့်စောင့်ပြီးမှ လျှောက်ထားခွင့်ရလေ့ရှိပေသည်။

ထိုကြောင့်ပင် အချို့ တပည့် တကာများမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မိန့်ခွန်းရှေ့ကြီးများကို တညောင်းကြီး ထိုင်ခါအောင်အီးနာယူရန် လန့်ကြသဖြင့် တော်တော့ကိစ္စမျိုးဆိုလျှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှုတ်တော်မဟောင် တဗျာကသီ ဝတ်ချသွားလေ့ရှိကြပေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ မိန့်ခွန်းတော်မမီလျှင် ဤသို့လျှင်သာ ဆည်းဟု အရှင်မဟာနန္ဒက နားလည်ပြီးဖြစ်၍ တော်သေးဆာသည်။ ယခုလည်း အတော်ကလေး ပြောလိုက် ဆိုလိုက်သဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ အနည်းငယ် ရပ်နား သွားတော်မူဆတော့၏။

ထိုအချိန်တွင်မှ အရှင်မဟာနန္ဒ လက်သို့ ဦးပဉ္စင်းကလေးအာ၍ ကပ်သော စာချုပ်ကို ဘတ်ဘို အချိန်ရပေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အရှင်မဟာနန္ဒ စာချုပ်ကို ဘတ်ပြီး နှိတ်တန်လောက်ပြီဟု ယူဆဟန်တူ၏။

မောင်နန္ဒရေ-အဲဒီ စာချုပ်ပါ အချက်တွေက ဘာသာရေးအကျိုးသဘော ဖြစ်နေတယ် မှတ်လားကွဲ့ - ဒို့ဆီမလဲ မောင်

လျှောက်တားသွားတဲ့အတိုင်း ငါ့ကြည့်ဆောင်ရွက်ရမှာပေါ့ကွယ်လို့ ကတိကလဲပေးထားပြီး ဖြစ်နေသကဲ့။ ရက်တလဲ မရှိတော့ဘူး - အဲဒါ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဆိုတာ မောင်နန္ဒ အကြံလေးဘာလေးကုလျှောက်ဆန်းအုံးမှတဲ့ မောင်နန္ဒက-ကုအုံးမှတဲ့ကွဲ့။

“တပည့်တော် အခုဒီရောက်မှ ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ တာဝန်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိရပါတယ်။ အာလံမှာက ဦးညွှန်းကိုယ်တော်ကြီးတို့ တာဝန်ယူသလိုလို ကြားနေရလို့ တပည့်တော်များ ပေါ့ပေါ့နေမိတာပါ ဘုရား”

ဦးပဉ္စင်းကြီးက တဆင့် အော်လျှောက်လိုက်ရ၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အရှင်မဟာနန္ဒ လျှောက်ကြားလိုက်သော စကားကို ကြားလိုက်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် ချက်ခြင်းပင် မျက်နှာတော် အံ့အားသင့်ပြီး “မျှော်လင့်ချက်တွေပြီ” ဟူသော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အားတက်သယောင်ပင်။

“ဟဲ့-မောင်နန္ဒ- ဒီ မောင်ညွှန်း ကိစ္စ ငါ့ပြောခဲ့ပကော့ ဟဲ့၊ အခုမင်းပြောသလိုဆိုတော့ မင်းဘဲ အားကိုးရမလို့ ဖြစ်နေပါပြီ မောင်နန္ဒရယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် ဒီကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်နိုင်မလား ဖြစ်ရင်လဲ လုပ်ဆန်းပါအုံး မောင်နန္ဒရယ်”

“တပည့်တော် ဒီ အရေးကိစ္စ ကြီးအတွက် မနိုင်နင်းပါ ဘုရား- ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်မှာ ဆရာတပါးရှိပါသေးတယ် ဘုရား။”

“ဘယ်နှယ်-ဘယ်လို ငင်းဆရာဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်က ဘယ်မလဲကွဲ့။ လုပ်ပါအုံး မောင်နန္ဒရယ်-- ငါ့အတော် အားရှိလာပဟေ့။ မင်းဆရာက ဒီကိုရက်ချိန်မှ ပင့်လို့ ရမယ်ဆိုရင် ပင့်ပေးပါအုံးကွယ် မောင်နန္ဒ...”

“မှန်လှပါ ဆရာတော်ကြီးဘုရား - တပည့်တော် ဆရာက တောင်တွင်းကြီးမှာပါ အရှင်ဥက္ကဋ္ဌလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဦးပဉ္စင်းကြီးကဆင့် လျှောက်တင်ပြီးလျှင်ပင် ဆရာတော်ကြီး မျက်နှာတော် သိသိသာသာကြီး ကြည်လင် ရှင်လန်းတော်မူလာလေသည်။

“အဲဒီ မောင်ဥက္ကဋ္ဌကို အမြန်ပင့်ကွယ် မောင်နန္ဒ”

“မှန်ပါ ဒီကိစ္စကို တပည့်တော်တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးဘုရား”

“ဟဲ့-အဲဒီ မောင်ဥက္ကဋ္ဌဆိုတဲ့ မင်းဆရာက ဒီဒီက အခု ကိစ္စနဲ့ ဟပ်မိပုံပေါ်ရဲ့ လားဟေ့ မောင်နန္ဒ”

“ပေါ့ပါတယ်ဘုရား၊ ဆရာတော်ကြီးသတိမထားလို့ ဖြစ်ပါတယ်...ရှေးလယ်တီတရားသတင်းစာကြီးမှာလဲ ဘာသာရေးဆောင်းပါးတွေ ရေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါဘုရား”

“အေး...ဟန်ကျပဒေဟ-ပါဠိတော် ဆိုင်ရာတော့ နိုင်နင်းပြီးသားပေါ့”

“ကိုရင်ဘဝကတည်းက ပိဋကတ်တော်ဆိုင်ရာကုန်တယ်လို့ သိရပါတယ်ဘုရား”

“အင်း- အာဂ ကိုယ်တော်ပါကလား- ဘယ် အဆင့်များ ဝင်ဘူးသတဲ့လဲ”

“ပါဠိဝိသောဓကပါရဂူအရှင် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

“စုဒ္ဓိတို့ ဘာတို့ကော”

“စုဒ္ဓိ-စောဒနာ - သောဓနာ ပရိယာယ် အကောက်အပ ကျွမ်းကျင်ကြောင်း ထင်ရှားပြီး ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

“ကောင်းလိုက်လေ မောင်နန္ဒရယ်-စာဝါရင့်ရောပေါ့”

“ပရိယတ္တိ-ဝိသာရဒ-ပဋိပတ္တိမာမက-ဂုဏ်များ ပြည့်စုံပြီး ကြောင်းပါဘုရား”

ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးသည် တဆင့်လျှောက်ထားချက် ကြားပြီးသည်နှင့်စာပြိုင်နက် ရှေ့သို့လက်ထောက်ရင်း တိုးလိုက် ပြီးနောက်-

“ဟ-မောင်နန္ဒ-မင့်ဆရာ သုတိဂုဏ်မြောက် ပုဂ္ဂိုလ်ပါ လားဟဲ့-အနို့-စာဖြူစာနီဘာသာဆိုတာတွေကော”

“စာဖြူစာနီဆိုရာကျမ်းတွေကိုနိုင်နင်းတဲ့အပြင် မြာဟူဏ သက္ကဋ္ဌဟိန္ဒီ-အူရဒူ-တွေရော၊ မဟာမေဓင်-ကိုရ်ကျမ်းကြီးတွေ ကိုပါ တကယ်နိုင်နင်း လေ့လာသုံးသပ် တတ်မြောက်ပြီးသူ အရှင်ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

တဆင့်လျှောက်ထားရသူ ဦးပဉ္စင်းကြီးပါ မျက်လုံးပြုံး မတတ် ဝမ်းသာအားရရှိလှသည်နှင့် ယုတ္တရက်ပင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးသို့ မလျှောက်တင်နိုင်သေးဘဲ အတန်ကြာအံ့အားသင့် နေလေသည်။

နောက်မှတစ်ဖန်နားလည်အောင် ရှင်းလင်းတင်လျှောက်ရ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ နှစ်သက်တော်မူလှသဖြင့် သွားတော်

များ မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ ချွန်းတိတိဖြစ်နေသော မေးစေ့တော်တို့လွှဲ ကျရင်း ပါးစပ်တော်များပင် ပွင့်၍နေရှာတော်မူလေသည်။

“များလှချည်ကလား မောင်နန္ဒရယ်၊ ဝမ်းမြောက်စရာကြီး ပါလားဟဲ့-ဒါတွေက ဘယ်မှာ သင်ခဲ့ကျက်ခဲ့တာတွေလဲ”

“အနောက်နိုင်ငံနဲ့ မဇ္ဈိမဒေသတွေမှာ အတော်ကြာကြာ နေထိုင် သတင်သုံး ဆေ့လာခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဘယ်သူ...အဲဒီ...ကိုယ်တော်...”

“အရှင် ဥက္ကဋ္ဌပါတဲ့ဘုရား။ အခုလဲ တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်း ဆိုဒါမှာ ဘာသာရေးဆောင်းပါးတွေ ရေးနေပါတယ်။ စာဖြူ တွေနဲ့ အပြိုင်အဆိုင် ရေးနေပါတယ်ဘုရား”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မောင်နန္ဒရယ်၊ စောစောကမသိခဲ့ရလေ ကွယ်၊ ဒို့ဦးပဉ္စင်းတွေလဲ ဘာမှ နားလည်ကြတာ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး ဟဲ့-တတိတ် ကံကောင်းလို့ မောင်နန္ဒ ရောက်လာ ပေလို့ ၊ ဒီ-မောင်ဥက္ကဋ္ဌ ဆိုတာကို သိရတော့သကဲ့ ၊ အဲ- အဲဒီ-မောင် ဥက္ကဋ္ဌဆီ မောင်နန္ဒ သွားပြီး အမြန် ပင့်ပါကွယ်၊ ရက်ကပ်နေပကဲ့ ၊ ဟဲ့-မောင်ပဉ္စင်းတွေ လာကြစမ်း”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို နားပေါက်အောင် လျှောက်ထား ရသူ ဦးပဉ္စင်းကြီးမှတဆင့် ကျောင်းရှိသံဃာ ကြီးငယ် မကျန် အားလုံး ထိုသတင်းကို သိကြကုန်သည်။ အရှင်မဟာနန္ဒမှာ အူယားဖီးယား မေးမြန်း စုံစမ်းကြသမျှကို ဖြေကြားနေရသည် နှင့် ဆွမ်းပင် အတော် နောက်ကျမှ ပြင်ဆင်နိုင်ကြလေတော့၏။

ရက်ပေါင်းအတန်ကြာ ဆွမ်းတော်မျှ မျှတအောင် ဝင်တော် မူမူဖြစ်နေသော ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးမှာ ထိုနေ့နံနက်တွင်

မှ မြန်မြန်ကြီးဘုရားပေးတော်မူအားနိုင်ရှာတော့၏။ ဆရာတော်ကြီးမှာ လွန်ခဲ့သော ရက်များက ထိုင်ရာမှ ထ၊လိုတော်မူလျှင် ဘေးမှ ဦးခွင်းတပါးပါးက ဖေးမ ထူပေးရ၏။ ယခု အမှတ်မဲ့ ဆွမ်းပွဲမှ ထ၊လိုက်ရာ ကောင်းစွာ ရပ်သွားတော်မူ နိုင်လာလေသည်။

“ငါဖြင့် အခုမှဘဲ အပူလုံးကြီး ကျသွား ပေတော့သကဲ့” ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏။

နွေဆွမ်းကိစ္စပြီးသည်နှင့် တကျောင်းလုံးရှိ ကိုရင်ကလေးက အစ သံဃာအားလုံး ရှင်ပြုံးပျော်မြူးနေကြလေပြီ။ နီးစပ်သော ရွာ ဂိုဏ်းဝင်သံဃာတော်များဆီသို့ အချို့ ကိုယ်တော်လေးများက အပြေးသွား၍ သတင်းကောင်းကို လျှောက်ထားကြကုန်၏။ အချို့ကကျောက်ကွင်းရွာဆီသို့ ပြေး၍ ဦးလှောင်တို့ လူစုကို ခေါင်းဆောင်မည့် ဗိုလ်ချုပ်တပါး တွေ့ကြပြီဖြစ်ကြောင်း အားရပါးရ ပြောကြားကြကုန်လေသည်။

“တောင်တွင်းကြီးက အရှင် ဥက္ကဋ္ဌ ဆရာတော်” ဟူသော သတင်းသည် ကျောက်ကွင်းနှင့် အလိုတော်ရ နယ် တဝိုက် သို့ တမဟုတ်ချင်း ကူးစက် ပျံ့နှံ့သွားလေတော့ပြီ။

နွေခင်းကြီးသာသာ နေပူကြီး ချစ်ချစ်တောက် အချိန်မှာပင် ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရောက်၍ လာမှန်း မသိနိုင်သော သံဃာရော တကာတွေပါ အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျောင်းသို့ စုံဝေးလာကြလေသည်။

အရှင်မဟာနန္ဒ ကိုယ်တော်မှာ မေးကြ၊မြန်းကြသော သံဃာရော တကာတွေကို ပြန်လည် ပြောဆိုပြနေရပြန်သည်။

ကလကတ္တားမှ ထုတ်ဝေနေသော မဟာဗောဓိ မဂ္ဂဇင်း၌ အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ရေးသော ဆောင်းပါးများ၌ ဘာသာမျိုးစုံကို ဝေဖန် သုံးသပ်ထားပုံ အသီးသီးကိုလည်း အရှင်မဟာနန္ဒကတဆင့် ဖော်ပြသယ်ချနေရ၏။

တလျှောက်လုံး မှီငင်း အားလျှော့နေသော အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော်များမှာ ထိုနေ့တွင်မှ ရေတွေ့သော ကြာပဒုပမာ ရှင်လန်းအားရ ပြုံးပြုံးရှင်ရှင် ဖြစ်လာကြလေတော့သည်။

အရှင်မဟာနန္ဒသည် ဧကန်အားဖြင့် ဝက်ထီးကန်သို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတခုနှင့် ခေတ္တရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဝက်ထီးကန်သို့ ရောက်မှ ကျောက်ကွင်းက သတင်းသည် အာလံမှာ ကြားရစဉ်ကထက် ကြီးကျယ်နေကြောင်း သိရ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ ခေါင်းဆောင် ဟောပြောမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မရေမရာ ဖြစ်နေသည်ဟု ပက်ထီးကန် သံဃာများထံမှ တစွန်းတစကြားရသည်တွင် ဂိဉ္ဇရင်းလင်းစွာသိရန် အရင်ကလည်းအကျွမ်းတဝင် ဆရာတပည့် ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံသို့ အကဲခတ်ရန် ကြွလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အရှင်မဟာနန္ဒ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံ ယနေ့ ရောက်လာမှသာ ဤကျောက်ကွင်း အရေးတော်ပုံတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူထားနေကြောင်း သိရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဝက်ထီးကန်မှ ကြားသိခဲ့ရသော သတင်း အရပင် အရှင်မဟာနန္ဒသည် ဤအရေး၌ တောင်တွင်းဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည်သာ အသင့်အလျော်ဆုံး ဖြစ်မည်ဟု ယူဆခဲ့မိပြီးလည်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အကူအညီ မိန့်ဆိုသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ အကြောင်းကို လျှောက်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မူလက အာလုံမှုကြားထားသောသတင်းမှာကျောက်တွင်းအရေးတော်ပုံ၌ အလိုတော်ရဂိုဏ်းမှတစ်ဆင့်ယူနေရသည်ဟု မကြားမိခြင်းကြောင့် ပေါ့ပေါ့ပင် သဘောထားမိခဲ့လေသည်။ ယခုအလိုတော်ရသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရောက်ရှိ ကြားသိရမှသာ အငြိမ်မှန်အသေအချာကို သိရခြင်းဖြစ်နေလေသည်။

ထိုကဆုန်လဆန်း ၄-ရက်နေ့ တနေ့လုံး အရှင်မဟာနန္ဒမှာ မေးသမျှ၊ မြန်းသမျှ၊ ဖြေရ၊ ဗဟာပြောရ၊ လျှောက်ရနှင့်သာ အချိန်ကုန်သွားတော့၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်တကွ အလိုတော်ရသံဃာတော်များလည်း ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ အကြောင်းကို မေးလေ၊ သိရလေ ဖြစ်လာကြသည့်အတွက် လွန်စွာနှစ်ထောင်းအားရ ရှိနေတော်မူကြလေသည်။

အရှင်မဟာနန္ဒကိုယ်တော်သည် ထိုနေ့ညစာချုပ်ပါ အချက်အလက်အားလုံးကို အပြည့်အစုံကူးယူပြီး အခြားကျောင်းထိုင်ဆရာတော်များနှင့် တိုင်ပင်ရင်း အနားယူလိုက်ရ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ယခင်ချက်များက နှလုံးမကြည်သာ၍ ကျိမ်းစက်တော်မမူနိုင်ရှာ။ ယခုအရှင်မဟာနန္ဒရောက်လာသောအခါတွင်လည်း စိတ်ချအားရလောက်အောင်သော အရှင်တပါး ပေါ်ပေါက်လာပြီ ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်နှစ်ခြိုက်ရှင်ယူတော်မူနေပြန်သဖြင့် ကျိမ်းအားကော်မမူနိုင်။ တမေးတည်းမေး၊ တပြောတည်းသာ ပြောဆို မိန့်မှာ တော်မူနေပြန်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မိန့်ခွန်းတော် ဒလစပ်ကို မပြတ်အောင်နာယူရသည်မှာ ညဉ့်နက်သည်တိုင်ဖြစ်နေ၏။ အတော်ညဉ့်နက်လွန်းမှ နံနက် စောစော တောင်တွင်းကြီးသို့ ခရီး ထွက်ရမည့်အကြောင်း လျှောက်ထားမှသာ အရှင်မဟာနန္ဒမှာ ဆရာတော်ကြီးအနားမှ ခွါနိုင်ပေတော့၏။

၁၂-အပင့်

ထိုနေ့နံနက်စော၌ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ဝတ်ဖြေ နှုတ်ဆက်သည်။ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို မည်သည့်နေ့ ပင့်ဆောင်လာမည်ဟု အတိအကျ ရက်ချိန်းကြိုတင်မလျှောက်ထားနိုင်ဖြစ်နေ၏။ အလိုတော်ရ ကိုယ်တော်များက အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ ကြွလာသောအခါ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ကြိုဆို ပင့်ဆောင်လိုကြသည်။ အရှင်မဟာနန္ဒက ကဆုန်လဆန်း ၁၂-ရက်နေ့ ပွဲကြီးရက်အစီကြိုတင်ရောက်အောင်သာ ပင့်ဆောင်ခဲ့ပါမည်၊ ကြိုလိုကြပါက ရက်ကိုကြိုတင်ပြီး လျှောက်ထားနိုင်ရန် ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟုသာ လျှောက်ခဲ့ပြီး အလိုတော်ရမှ လှည်းတစီးနှင့် ထွက်ခွာခဲ့သည်။

ထိုနေ့သည် ကဆုန်လဆန်း ၅-ရက်နေ့ဖြစ်၏။ အရှင်မဟာနန္ဒ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌရှိရာ တောင်တွင်းကြီးသို့ အလျင်သွားပြီး ဆရာတော်အား စာချုပ်မိတ္တူကို ဆက်ကပ်ရင်း အကြောင်းစုံကို လျှောက် ထား မည် ဟု မှန်းထား၏။

အလွန်အရေးကြီး ကိစ္စမျိုးသာ မရှိပါက ဆရာတော် အရှင်

ဥက္ကဋ္ဌသည် ဤပွဲမျိုးသို့ ကျေကျေ နပ်နပ်ကြီး ကြရောက်မည့် ဆရာတော်ဖြစ်ကြောင်းကို အရှင်မဟာနန္ဒက သိပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည် အခြား မြို့ရွာများမှ ပင့်ဆောင်ရာသို့ တခါတရံ ကြွရောက်သွားတတ်သည်ဖြစ်ရာ မတော်တဆအဆင်သင့် မတွေ့ချေသော်...ဆိုသော သဘောဖြင့် အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးအား ရက်ချိန်း အတိအကျ မလျှောက်နိုင်အားဘဲ အလျင်အမြန် ထွက်ခွါခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

တောင်တွင်းကြီး၌ ဆရာတော်ကို အဆင်သင့်မတွေ့ရပါက ဆရာတော်ကြွသွားသော မြို့ရွာအထိ သတင်း ထောက်လှမ်းပြီး မတွေ့မချင်း လိုက်လံ ပင့်ဆောင်ရန်အထိ သန့်ဌာန် ချထားပြီး ဖြစ်သည်။

စာချုပ်ပါချိန်းရက်မှာ ကဆုန်လဆန်း ၅-ရက်ဖြစ်နေသည်။ ယခု အရှင်မဟာနန္ဒ ထွက်လာသောနေ့မှာ ကဆုန်လဆန်း ၅-ရက်နေ့ နံနက်စောဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကြားတွင် ၇-ရက်သာရှိ၏။ ၇-ရက် ဆိုသော်လည်း ပွဲကြီးနေ့ဖြစ်သော လဆန်း ၁၂-ရက်နေ့ကို ဖယ်လိုက်ပါက သွားလာ ရှာဖွေ ပင့်ဆောင် ရမည့် ရက်အဖြစ် ကြား ၆-ရက်သာကျန်တော့၏။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ညနေ တောင်တွင်းကြီးသို့ အရောက်သွားမှ ဖြစ်မည်ဖြစ်၏။ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌအား တောင်တွင်းကြီးတွင် အရံသင့်တွေမည်-မတွေ့မည်မှာ အရှင်မဟာနန္ဒအဖို့ အလွန် အရေးကြီး နေလေသည်။ မတော်တဆ ဆရာတော်ကို အသင့်မတွေ့ရက ဆရာတော် ရောက်နေရာသို့ တဆင့် လိုက်လံ ခဲ့မည့်ရက်မှာ သိပ်မကျန်ဖြစ်နေသည်။

များသောအားဖြင့် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ရန်ကုန်သို့သာ အကြွများ၏။ သို့ရာတွင် တခါတရံ တောင်ငူ-မန္တလေး ရွှေဘို-စသောမြို့များသို့ ကြွရောက်တတ်သေးကြောင်း ကိုလည်း အရှင်မဟာနန္ဒ သိထားပြီးဖြစ်သည်။ အတယ်၌ ထိုထို တမြို့မြို့သို့ ရောက်ရှိနေပါက တောက်လျှောက်သွား တောက် လျှောက် ပြန်သည်ပင်ဆိုပြီး၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၀-ရက် ၁၁-ရက်ထက်စောပြီး မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။ မည်သို့ဆိုစေ ပွဲကြီးရက် အမှီကိုမူ ပင့်ဆောင်နိုင်ရန် ရှိသည်ဟုအားခဲပြီး အရှင်မဟာနန္ဒ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ အဖို့ကား ဘာသာရေး ကိစ္စ ယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောပွဲမျိုးဆိုလျှင် ဤမျှကြီးကျယ်လှသော ပွဲကြီးမျိုးကို မဆိုထားဘိ၊ နှစ်ဦးတည်း ဆွေးနွေးရမည့် ကိစ္စကလေးမျိုးကိုပင် ဖြစ်စေတာမူ အခါမရွေး၊ နေရာမရွေး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးငယ် ဆူကြိန်နှင့်ဖြင့်၊ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး၊ ကြွရောက်ဆွေးနွေးဟောပြောမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်းကို အရှင်မဟာနန္ဒ သိထားပြီးဖြစ်သည်။ ယခုလည်း တောင်တွင်းကြီး၌ ဆရာတော်ကိုမတွေ့ရဖြစ်စေဦး၊ ကြွသွားသော အရပ်တွင် အဆင်သင့်သာ တွေ့ရပါက အရှင်မဟာနန္ဒအဖို့ ကိစ္စပြီးမည်မှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း တထပ်ချနားလည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသို့ ရက်ချိန်းကန့်သတ်မလျှောက် နိုင်သည်သာရှိမည်၊ ပွဲကြီးနေ့ အမှီရောက်အောင် ပင့်ဆောင် ခဲ့ပါမည်ဟု လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်လည်း ဘာသာရေး ကိစ္စ၌ ဆရာတော် အရှင် ဥက္ကဋ္ဌမှာ

အလွန်လွယ်သောဆရာတော်ဖြစ်သည်။ဟန်မလုပ်-ဟိတ်မထုတ်
ပတာသန အဆောင်အယောင်ဟူ၍ ဝေလာဝေး။ ဘုရားခွင့်ရှိ
သောသက်န်းတစ်မျိုးပေါ်တောင်တာ-တိုးလို တွဲလဲသော
အပိုအဆာပစ္စည်းမျိုး အစုံတရာမျှ ယူဆောင်သော ဆရာတော်
မဟုတ်ပေ။ဆယ်သိန်းမက၍ဆယ်ကုဋေတန်ပစ္စည်းဖြစ်ပေလေစေ
တွယ်တာမဟူ၍ မြူမျှမရှိ၊ “သွားပဟေ့” ဆိုလျှင်နောက်လှည့်
ကြည့်တတ်သောအကျင့် ဤဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌမှာလုံးဝမရှိ
ဖြစ်သည်။ ကျန်ခဲ့သမျှ ဦးရာသူကယူလျှင်ယူ၊ မယူလျှင်လည်း
ရောက်ရာ နေရာ၌ ပစ္စယလက္ခဏာ ထားပစ်ခဲ့လေ့ ရှိသည်သာ
များ၏ ဤအကြောင်းတွေကို အရှင်မဟာနန္ဒက အကုန်သိထား
ပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို အချိန်မီတနေရာရာ
၌ တွေ့ရရန်သာ အရှင်မဟာနန္ဒမှာ အရေးကြီးခြင်း ဖြစ်သည်။
တွေ့လျှင် တိစ္ဆဗျဗျာဒိတ်လည်း ကေနိဖြစ်သည်။

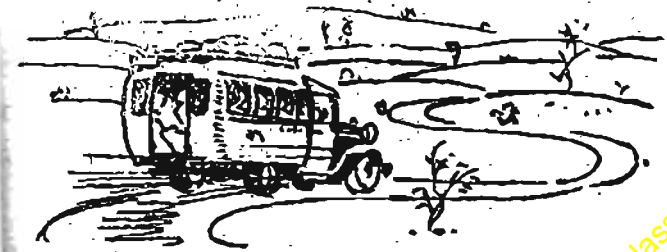
ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို တောင်တွင်းကြီးတွင် အဆင်သင့်
တွေ့ရပါမူကား အရှင်မဟာနန္ဒအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။
အကြောင်းမူကား အရံသင့်တွေ့ရလျှင် ဆရာတော်ကို အကျိုး
အကြောင်း လျှောက်ထားပြီး ရက်ချိန်းသတ်မှတ်ခါ အလိုတော်
ရဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံသို့ အချိန်မီပြန်ပြီး ကြိုတင် ပြင်ဆင်နိုင်ခွင့်ရ
မည်ဟု အရှင်မဟာနန္ဒ တွက်ကိန်းချထားသောကြောင့် ဖြစ်လေ
သည်။

ဤသို့ဖြင့် အရှင် မဟာနန္ဒသည် ထိုနံနက် ၉-နာရီ ခန့်တွင်
ဝိက်ထီးကန် ဝက်မြေဘောကျောင်းသို့ နံနက်ဆွမ်းချိန် ရောက်

ရှိသွားလေ၏။ ဆွမ်းစားပြီးလျှင် ထိုကျောင်းနေ သံဃာများ၏
မေးမြန်း စုံစမ်းချက်တို့ကို အစုံအလင် မြေကြားမနေဘဲ
ပြည်မြို့သွားပြီး မှီရာဘတ်စကားနှင့် တီတွတ်သို့ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။
တီတွတ်မှတဆင့် ပြည်မြို့မှ ထွက်လာသော ကားကို စောင့်ကြစီး
ပြီး တောင်တွင်းကြီးဘက်သို့ လိုက်ခဲ့ပြန်သည်။ အာလံ၌ ကား
ခေတ္တဆိုက်နားချိန်တွင် မိမိသတင်းသုံးရာကျောင်းသို့ပင် မဝင်
တော့ဘဲ တောင်တွင်းကြီးသို့ တောက်လျှောက်လိုက်ခဲ့တော့
လေ၏။

အရှင်မဟာနန္ဒမှာ တောင်တွင်းကြီးတွင် ဆရာတော် အရှင်
ဥက္ကဋ္ဌအား အရံသင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ဘို့ရန်သာ စိတ်
စောနေရှာသည်။

အာလံ(အောလံ)မှ တောင်တွင်းကြီး ဘက်သို့ ကူးသော
လမ်းမှာ အလွန်အကျွံ အကောက်အတက်အဆင်းများပြီး
ကုန်းကျောကြီးများ တလျှောက် မောင်းနှင်သွားရသည် ဖြစ်ရာ
ရှုခင်း တလျှောက်သည် ရှမ်းပြည်က ကားလမ်း၏ ရှုခင်းများ
နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ရှိသည်။

ဘတ်စကားကြီးသည် လူတွေအပြေ ပြတ်သိပ်လွယ် ထို
လမ်းကြီးတလျှောက်တွေ့တောက်ခန်းစိုင်းပြေးလွှားခဲ့ပြီးတောင်

တွင်းကြီး ကားဆိပ်ရှိရာ မြို့တွင်း လမ်းမကြီး ဘေးတနေရာ သက်ပြင်းချရင်း ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။ အချိန်မှာ နေစောင်း ၃-နာရီခန့်ရှိလေပြီ။

အရပ်ရပ်မှ ကားတကားလာ၍ရပ်လိုက်တိုင်း ပိုင်းအုံနေ မြင်းလည်းတွေက ရှုပ်ရှက် ခတ် နေ ၏။ ထိုမြင်းလည်းတွေ မနည်းလွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းပြီး နောက်ဆုံးဘက် လမ်းပေါ် တနေရာ၌ လူမျှော်နေသော မြင်းလည်းတစီးပေါ်သို့ တက်လို ခြိန်သည်။

ခတ်မြန်မြန် မောင်းပေးရန် ပြောသောအခါ မြင်းလည်း ဆရာက တပါးတည်း ဆိုလျှင် စီးလုံးခပေးမှ ပို့နိုင်မည်။ မဟုတ်က လူစောင့်ဦးမည်ဟု အရေးထဲ ဈေးကိုင်နေလိုက် သေး၏။

“စီးလုံးခယူ”ဟု ဆိုမှ မြင်းလည်းစုတ် ခနော်ခနဲ ကလေး သည် ဝိနွာနာဆိတ်သာသမ္ပရှိသော မြင်းပုလချာကလေးဆွဲ သို့ ပါလေတော့၏။

ကားဆိပ်မှ ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌရှိရာကျောင်းသို့ မိုင်ဝ သာသာမျှဝေး၏။ ထိုအချိန်က ဆရာတော်မှာ နတ်မီတောရ မထွက်သေးပေး မြို့တွင်းကျောင်းကြီးမှာပင် သတင်းသုံးနေ အခါဖြစ်သည်။

မြင်းလည်း ဆရာအား အရှင်မဟာနန္ဒက ဆရာ ကျောင်းတွင် ရှိ၊ မရှိ စုံစမ်းကြည့်ရာ-

“ဘယ်မှတော့ ကြတယ်လို့ မကြားဘူးဘုရား၊ ရှိပါက မယ်”

အရှင်မဟာနန္ဒ အဖို့ စိတ်အတန် သွေးပေပြီ။ သို့ရာတွင် တွေ့မှသာ ယုံရမည်ဖြစ်၍ မြင်းလည်းကို ခတ်မြန်မြန် မောင်း ပေးရန် ပြောရ၏။

တကျောက်ကျောက် မြည်နေသော လည်း အိုကလေး ကို တခွီးခွီး ဇောင်းဝေါထနေသော မြင်းဝိန်နာကလေးသည် ဟိုလမ်းကွေ့ သည်လမ်းချိုး စသည်ဖြင့် ဖြတ်သန်း ဆွဲယူသွား ပြီး ဆရာတော် သတင်းသုံးရာ ကျောင်းကြီးသို့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ဝင်ခဲ့ချေပြီ။

ကျောင်းမကြီးမှာ ဟီးနေအောင် ကြီးပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းပိတ်ချိန်နေရာသို့ဖြစ်လျက် အထူးသင်တန်းများ ဖွင့်ထား သည့် အတိုင်း အခန်း တိုင်းမှာ ကျောင်းသားတွေ သင်တန်း တက်ချိန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဆရာတော်သည် ကျောင်းကြီးပေါ်၌ မနေပေ။ ကျောင်း ကြီး၏ အနောက်မြောက်ဒေါင့် မကျီးပင်အုပ်အစပ်၌ ဆောက် ထားသော ကျောင်းဆောင်ငယ် တခု၏ အပေါ်ထပ်တွင် နေ လေ့ရှိ၏။

မြင်းလည်းသည် ထိုကျောင်းဆောင်ငယ် ၏ ရှေ့အဝင် ပေါက်၌ ထိုး၍ရပ်လိုက်လေသည်။

ကျောင်းသားကြီးတယောက် ထွက်လာသည်နှင့် ဆရာတော် မရှိ မေးကြည့်ရာ ရှိကြောင်း လျှောက်တင်သံကြားရသည် တွင်မှ အရှင်မဟာနန္ဒမှာ အလုံးကြီးကျ၍ စိတ်ဒုးဒုးချလိုက် ပြန်ပေးတော့သည်။

ပြည်မြို့အနီး တီတွတ်စခန်းမှ တောင်တွင်းကြီး အနောက် လမ်းလုံး လူတွေ အပြည်နှင့် မလှည့်သာ၊ မတောင်းသာ

တညောင်းကြီး ကားစီး၍လာခဲ့ရသော အရှင်မဟာနန္ဒမှာ ကုဋ် ကိုသော်မျှ သွားရန် သတ်မထားနိုင်အားရှာဘဲ ကျောင်းပေါ် သို့သာ ခတ်သောသော့ တက်၍ လာခဲ့၏။

အရှေ့ဘက်အခန်းကျယ်ကြီးတွင် ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို အခန့်သင့်သင့်ကြီးထိုင်လျက်သား တွေ့မြင်ရပါလေပြီ။

၁၃-အကြား၊

ဆရာတော်သည် ပက်လက် ထိုင်ပေါ်၌ ကေသီ ဖရိဖရန္တ ခြေသလုံး ၂-ဖက်လိမ်ချိတ်ရင်း ငုတ်တုတ် ထိုင်လျက် ခြေရင်း တွင်ရှိ တကာကြီးတဦးနှင့် စကားပြောနေသည်။

တကာကြီးမှာ သပ်ယပ်ခန့်ငြားသော အသွင်ရှိလျက် ကော် ကိုင်းမျက်မှန်၊ ကတုံးဆံတောက်၊ အပေါ်အင်္ကျီသက္ကလပ်အပါး စား၊ အနံ့ကောက် လုံချီတို့နှင့် အသား ဖြူဖြူ ၀၀ ဖြစ်သည်။ သွင်ပြင်လက္ခဏာအရ ဝိသေသရှိသော လူကြီးလူကောင်းတဦး ဦးထိက ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဆရာတော်သည် အနီးသို့လာ၍ ဝတ်ဖြေ လိုက်သော အရှင် မဟာနန္ဒကို တချက်မျှသာ ပြီး၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခြေရင်း တွင် မဆစ်ရှူးကျဆုံးနေသူ တကာကြီးအားသာ စကားပြောမြဲ ပြောနေသေး၏။

ဆရာတော်၏ ဇေယျ ဇရိုက်မှာ အရှင် မဟာနန္ဒ အတွက် မထူးဆန်း သလို ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကလည်း အရှင် မဟာနန္ဒကိုမဆန်းပေ။ လာ ချင်သော အခါ ရောက်လာတတ်

ပြီး ပြင်ချင်သောအခါ ပြန်သွားနေကျ အပေါင်းအသင်းတပည့် ကြီးတဦးအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုပြီးသားဖြစ်၏။

ဆရာတော်၏ အရှေ့ဘက်စားပွဲပေါ်၌ စာအုပ်ပုံကြီးရှိ၏။ ထိုစာအုပ်ပုံဘေး၌ စားပွဲတင် နာရီကလေးသည် ၃-နာရီ ခွဲကာ နီးအချိန်ကိုပြနေ၏။ ယွန်းတိမ်းစနေဝန်းသည် မကျီးပင်များကို ဖြတ်ခါ စောင်းရွှေသော နေရောင်များဖြင့်ထိုးလျက် အိုက်စပ် စပ် အပူရှိန်ဟတ်နေသည်။

“ဒီလိုရှိတယ်တကာကြီး တကာကြီးတို့က စိတ်စေတသိက် ရုပ်နိဗ္ဗာန် ဆိုတာကို ပရမတ္ထတရား ၄-ပါးဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အ သော့ထားတာကိုးတကာကြီးရ၊ ဒီတော့ စိတ်စေတသိက်ရုပ်ဆို တဲ့ တရားသုံးခုကို နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့တရားနဲ့ တတွဲထဲ ပြထားထိုက် တဲ့ ပရမတ်တရား ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလားဆိုဒါ ပထမ နှိုင်းစားသို့လိုတယ်”

“ပရမတ္ထ တရားဆိုတော့ မဖောက်မပြန်တဲ့ တရားစုဘဲလို၊ ချပါတယ် ဆရာတော်ဘုရား၊ ဒီတော့ မဖောက်မပြန်တဲ့ တရား ဆရာပဲ၊ နေတဲ့ စိတ်စေတသိက် ဆိုတာတွေကို အရှိတရားလို၊ ဆဲ တပည့်တော်များ နားလည်ထားပါတယ်ဆရာတော်”

“အဲဒါ အခက်ဆုံးဖြစ်နေတာဘဲ တကာကြီး၊ နိဗ္ဗာန်တရား အာ ကေန် အရှိတရားဘဲ တကယ်လဲ မဖောက်မပြန် ခိုင်မြဲတဲ့ ဆရာအမှန်ဘဲဆိုတာ တကာကြီး သဘောတူတယ်နော်”

“မှန်ပါ၊ တူပါတယ်ဆရာတော် နိဗ္ဗာန်ခေါ် ဆိုတာတော့ အာနုပျာဉ်ငြိမ်းနေတဲ့ တရားမို့၊ ဖောက်ပြန်စရာ မရှိတော့ပါဘူး တရား”

“အဟုတ်ပေါ့၊ အဲဒီ မဖေါက်မပြန်တော့ဘဲ ချုပ်ငြိမ်းနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာနဲ့ ဒီမကြာခဏ ဖေါက်ပြန် တတ်တဲ့ စိတ်-စေတ သိက်-ရုပ်ဆိုတဲ့ တရား ၃-ခုဟာ တတွဲထဲ ရှိထိုက်သလား မရှိ ထိုက်ဘူးလား အဲဒီအချက် သဘောပေါက်ရင် တကားကြီးနား လည်မှာဘဲ”

“တပည့်တော်ကတော့ ပရမတ္ထတရား ၄-ပါးထဲမှာ တတွဲ ထဲပါတဲ့ စိတ်-စေတသိက်-ရုပ်ဆိုတဲ့ ၃-ပါးကိုပဲ ပရမတ္ထတရား တွေဘဲလို့ ယူရတော့မှာဘဲ ဆရာတော်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး တကားကြီးရယ်၊ ဒီစိတ် စေတသိက် ရုပ်ဆိုတဲ့ တရား ၃-ခုကို နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ တရားနဲ့ အတူတူ တွဲ လွှတ်လိုက်တဲ့ စာကိုကမ္မားနေတာ တကားကြီးရဲ့၊ ဒါကိုအဟုတ် ကြီးမှတ်နေရင်တော့ လောကကြီးမှာ စိတ်ရော စေတသိက်ရော အရှိတရားတွေချည် ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့”

“ဘယ်လိုစာက မှားနေတာလဲဘုရား၊ ဒါတော့ တပည့်တော် မသိ ဖြစ်နေပါတယ်ဆရာတော်”

“တကားကြီးဥစ္စာက နှလွန်းနိဗ္ဗလွန်းနေတယ်၊ စာကိုစွဲထား လွန်းတယ်၊ စာကိုစွဲထားတိုင်း ကိုယ်တိုင်သိ ကိုယ်တိုင်မြင် တ ရားလို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ဖြစ်တော့မယ့် တကားကြီးရဲ့၊ တရားဆို တာ စာအုပ်ထဲက စာကို ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး တကားကြီးရဲ့၊ ကိုယ်ပိုင် ကိုယ်သိ ကိုယ်မြင် ဖြစ်လာမှ တရားအမှန် ဖြစ်တာမျိုး”

“အနီ၊ စိတ်တို့၊ စေတသိက်တို့၊ ရုပ်တို့ဆိုတာ မရှိဘူးလား ဆရာတော်”

ကျောက်စွင်းအရေးစာအုပ်

“မရှိဘူး တကားကြီး၊ ဦးပဉ္စင်းဆိုလိုတာက နဂိုရှိကရှိတဲ့ တရားတွေလို့ မဆိုလိုဘူး၊ ချို့သော်ဖြစ်ဖြစ်လာပြီး ပျက်ပျက် သွားတဲ့ တရားတွေလို့တော့ ဆိုလိုပါတယ်”

“အဲဒါတွေမရှိဘူး ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာကို တပည့်တော် နားမလည်သေးဘူးဘုရား”

“အဲဒါကြောင့် တကားကြီးဟာ နုနဲသေးတယ်လို့ ဦး ပဉ္စင်းပြောတာဘဲ၊ ဖြစ်ပြီးပျက်သွားတတ်တဲ့ သဘာဝဟာ ရှိတဲ့ တရားမျိုး ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား တကားကြီးရဲ့”

“နားကိုမရှင်းသေးပါ ဆရာတော်”

“က-ကောင်းပြီ၊ တကားကြီးမှာ စိတ်၊စေတသိက်တွေဟာ အရှိတရားလို့ စွဲထားတယ်နော်”

“မှန်ပါ”

“တကားကြီးမှာ စိတ်ရှိတယ်နော်၊ တကယ် တကားကြီးမှာ စိတ်ဟာ မဖေါက်မပြန်ဘဲ ရှိနေတယ်ပေါ့ ဒီလိုမှတ်လား?”

“ရှိပေမဲ့ ဖေါက်တော့ ဖေါက်ပြန်တယ်ဘုရား”

“အေးပါလေ ထားပါအုံး၊ ဖေါက်ပြန်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တာ ရှိတော့ရှိနေတဲ့တရားလို့ ဒီလိုယူမယ်ဆိုပါတော့”

“မှန်ပါ၊ အရှိသဘောတော့ အမှန်ပါဘဲဘုရား”

“အ-ဟုတ်ပေါ့၊ က-ဒီလိုစိတ်ဟာ အရှိတရားတခုဆိုရင် ဘယ် အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ရှိနေရမယ် မှတ်လား”

“မှန်ပါ...”

“ကဲ-ထားဦးတကာကြီး၊ မေ့ဆေးများ အပေးခံခဲ့ဘူးလဲလား၊ မခံဘူးရင် မေ့ဆေးပေးပြီး မိုက်တွေ ဘာတွေ ခွဲစိတ်ကုသရတဲ့လူများ တွေဘူးရဲ့လား၊ အဲဒီလူတွေမှာလဲ တကာကြီး ပြောသလို စိတ်ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီစိတ်က နားတယ်ကုန်တယ်ဆိုတာ သိရမယ်၊ အခုသေလို သာ ခံနိုင်ခဲ့တယ်မှတ်လား၊ ခံသိရင်စိတ်က ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ရှိနေရင် ရှိနေလို့ သူသိရမယ် မှတ်လား တတာကြီးရဲ့”

“ခံစားတတ်တဲ့ ဝေဒနာသာ ပျောက်နေတာမို့ပါ၊ စိတ်တော့ရှိလို့ သာ သတိရတော့ ပြန်ပေါ်လာတာပေါ့ ဘုရား”

“လုပ်ပြန်ပြီတကာကြီးက ကဲ-အိပ်ပျော်နေတဲ့ လူတယောက်ကို ဒါးနဲ့ ခုတ်ရင် ဖြစ်တယ်၊ သူ့စိတ်က သိနေရင် ထပြောသို့မကောင်းဘူးလား၊ အဲဒါက သေသေ ချာချာ စဉ်းစား အံ့လေ”

“နဲ့နဲ့တော့ သဘောပေါက်လာပါပြီ၊ ဆရာတော်စိတ်ဟာ နဂိုရှိမဟုတ် နောက်မှ ဖြစ်ဖြစ်လာတဲ့ တရားဆိုတာ ဟုတ်ဟန်တော့ရှိတယ်လို့ အခုတပည့်တော် စဉ်းစားမိလာပါတယ် ဆရာတော်”

“ကဲ-ဒါဖြင့် နဲ့နဲ့နီးလာပါပြီ၊ စိတ်ဆိုတာ ဖြစ်ဖြစ်လာတတ်တဲ့ တရားဆိုတာသိရင် စေတသိက်လဲ အတူတူပေါ့”

“အနို့ ရုပ်တော့တော့ ဘုရား”

“ဟာ-ရုပ်ဆိုတာက ဥပါဒါန့် သဘောတရားကို မှီငြစ်တာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ သေတယ်ဆိုတဲ့ အဆုံးကိစ္စရှိလို့ မမြဲကြောင်းထင်

ရှားဦးဖြစ်လို့ မပြောခဲ့တာဘူး၊ တဘဝထဲမှာကိုဘဲ ငယ်ရာက ကြီးလာပြီး အိုမင်း ခုတ်တွေ ကုန်းကွတာတွေလဲ အကြမ်းစား သိသာလွန်းလို့ ထားအံ့၊ အခုခဏလေးမှာဘဲ ရုပ်ပေါင်းဘယ်လောက်ပျက်လို့ ဘယ်လောက်ဖြစ်တယ်၊ နောက်ဘယ်လောက် ပြန်ပျက် သွားတယ်ဆိုတဲ့ လွစ်လွစ်လှုပ်လှုပ်နဲ့ ဖြစ်ပျက်နေတာကို တကာကြီးသိရင် ဘာရှိနေတာလဲဆိုတာ တကာကြီး သဘောပေါက် လောက်ကရာပေါ့”

“အမိန့်ရှိပါအံ့ ဆရာတော်”

“မဟာဘူတဓါတ်ကြီး ၄-ပါး မျက်လှည့်ပြွေကြီးသာရှိနေတာကို တကာကြီးတွေမှာပါဘဲ မှတ်လား”

“ဒီလိုမမြဲတဲ့ သဘော၊ ဖေါက်ပြန်တတ်တဲ့ သဘောတော့ တပည့်တော် သိပါတယ်ဆရာတော်၊ စိတ်မရှိရင် ဒီသောကမှာ ဘာမဆို ကြံစည် တွေးတောမှုတွေ ရှေ့က ပြေးရတာကြောင့် နောက်က ရုပ်-ဝတ္ထု-ပစ္စည်းတွေ လိုက်ပေါ်ပေါက်ရတဲ့ သဘောကကောဘုရား”

“တကာကြီးဥစ္စာ လယ်ထွက်လာပြန်ပြီ၊ တကာကြီးမိုက်ထဲက သည်းခြေနဲ့ ဦးနှောက်ဟာဘာလဲ ရုပ်ဝတ္ထုလား၊ စိတ်လား၊ စိတ်ဆိုရင် အဲဒါခွဲထုတ်လိုက်ရင် ဘာနဲ့ ကြံစည် တွေးတောမှုတွေ ဖြစ်အံ့မှာလဲ”

“အဲဒါကတော့ ရုပ်ပဲဘုရား”

“အေး-ရုပ်ကိုမှီပြီးမှ စိတ်ဆိုသာ ဖြစ်ဖြစ်လာတာမို့၊ အပြင်တရား သက်သက်ဘဲ နဂိုအရှိထဲကလို့ ဆိုချင်သေးသလား၊

က-ပြီးတော့ တကကြီးမျက်စေ့တို့၊ လျှာတို့ဆိုတာတွေကော
စိတ်တွေဆိုရင် အဲဒီမျက်စေ့တွေ ကန်းသွားမယ်၊ လျှာတွေပြတ်
သွားမယ် ဆိုရင်ကော စိတ်ဆိုတာ ဘာကို အခြေခံပြီး ဖေါ်ရ
မလဲ”

“စဉ်းစားစရာတော့ ကောင်းတာဘဲဆရာတော်”

“တကကြီးက သိပ်နုနုသေးသေးတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာကို
က ရုပ်တရားအစုကြီးဘဲ၊ ဘုရားက ခန္ဓာ ၅-ပါးကိုသာ အဓိက
ထားပြီး ဒီသံသရာမှာ ကျင်လယ်ရပုံကို အတိအကျရှင်းပြသွား
ခဲ့တယ်၊ ဒီခန္ဓာ ၅-ပါး ချုပ်ငြိမ်းသွားအောင်လုပ်တတ်ရင်၊ လုပ်
နည်း သဘောပေါက်ရင် ဒီဘဝမှာဘဲ ငြိမ်းမှုလုပ်ဝန်းပြီးတာ
ဘဲ၊ သံသရာလဲ ပြတ်သွားပြီ တကကြီးရဲ့”

“ဘယ်လိုပါလဲ ဆရာတော်”

“ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊
ဝိညာဏက္ခန္ဓာလို့ ခန္ဓာ ၅-ပါး ရှိတယ်ဆိုတာ မဟောဘူး
လား၊ အနတ္တလက္ခဏာသုတ်မှာ ဘုရားက လက္ခဏာရေးသုံး
ပါးနဲ့ ပြထားတာ ခဏ္ဍေဘူးလား တကကြီး၊ အနိစ္စသဘော
ဒုက္ခသဘော အနတ္တသဘောပေါ့၊ အဲဒီခန္ဓာ ၅-ပါးကို လက္ခ
ဏာရေးသုံးပါးနဲ့ ထုနှက်ချော့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်
နက် နိဗ္ဗာန်ခေါ်ကြီး ဝင်းကနဲပေါ်လာတာဘဲလို့ အထင်အ
ရှားဟောထားတဲ့ တရားတော်ဟာ ဘုရားဟောမဟုတ်ပါဘူး၊
မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူငြင်းပွဲသေးသလဲ တကကြီးရဲ့၊ ဒီ
အထဲမှာ စိတ်ဆိုတာ ဝိညာဉ်ကို ဘာသာပြန်ထားကြတယ်၊ ဒါ
လဲ တိထိကျကျခေါ်ဘို့ မလွယ်လှဘူး၊ အခုနက ဦးပဉ္စင်းပြော

သလို မေ့ဆေးပေးသားတဲ့လူ၊ အလွန်အကျွံမူးပြီး အိပ်ပျော်
နေတဲ့လူတွေမှာ ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ နာမ်ခန္ဓာ မရှိလို့မှ မဟုတ်ဘဲ
စိတ်ဆိုတဲ့ အသိတရားဟာ ဝိညာဉ် ရှိရက်သားက ပျောက်နေ
ဇာတ်တဲ့ တရားမျိုးဆိုတော့ နှိပ်နှိပ်မဟုတ်ဘူး၊ အာရုံနဲ့ အာရ
မ္မဏကိုစွဲ တိုက်ဆွဲမိမှပေါ်တာမျိုး”

ခန္ဓာငါးပါး၊ အပြည့်အစုံ ရှိလျက်သားနဲ့ ပျောက်အောင်
လုပ်ထားတော့ ပျောက်သွားတဲ့ သဘောမျိုးဆိုတာ ထင်ရှားနေ
တယ်တကကြီးရဲ့၊ စဉ်းစားလေ၊ မေ့ဆေးပြေတဲ့အခါ အိပ်
ယာက နိုးတဲ့အခါ ပြန်ပြီးမှတ်မီ သတိရလို့ ပြန်ပေါ်လာတာ
တွေဟာလဲ ဦးနှောက် မဖျက်သေးလို့ သာဖြစ်တာဘဲ၊ ဦးနှောက်
ထဲက အကြောလေးတစု အလုပ်လုပ်ဖို့ နေရာက ရပ်သွားရင်
အဲဒါတခါထဲ အကုန်လုံး တလွဲထွေဖြစ်ပြီး ရူးရင်လဲ ရူးမယ်၊
ကယောင်ကတန်း တွေရင်လဲ ဖြစ်ရတော့မယ် မှတ်လား၊ ဒါ
ကြောင့် စိတ်စိတ်နဲ့ တစိတ်ထဲစိတ်နေကြတာ အင်္ဂါဝံအောင် မ
တွေးကြ မစဉ်းစားကြဘဲ စာအုပ်ထဲက ရေးထားလို့ဆိုပြီး အ
ခိုင်အမာ လုပ်ယူထားတော့ ဒုတကကြီးလို နဂုတ်ထက်ကိုင်
ဇွတ်ရောအတင်းရော စိတ်ကြီးက တခါထဲရှိနေတော့ ခက်မကုန်
ဘူးလား၊ အနတ္တမဟုတ်ဘူး အတ္တကြီးဖြစ်နေပြီ”

“မှန်ပါ သဘောပေါက်ပါပြီ ဆရာတော်၊ အနိစ္စာတွေဟာ
မှားတာတွေလဲ ရှိတယ်လို့ ယူရမှာဘဲဘုရား”

“ခဲးလဲ စာတိုင်းမှန်တာချည်း ထင်မနေပါနဲ့ ပေါ့၊ ဘုရား
က စာနဲ့ ရေးပစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သဘောကိုသာ ဟောခဲ့
တာ တကကြီးရဲ့၊ အဲဒါဘုရားရဲ့ ဆိုလိုရင်း သဘောကို လူ

ဘွေက စာတွေနဲ့ ရှောင်ပြီး အနက်ပြန်ကြတော့ ဟုတ်ဘာလဲ ပါရဲ့၊ မဟုတ်ဘာလဲပါရဲ့၊ စိတ်ကူးထဲမှာ ရှောင်ရေးချင်တာ ရေးပစ်ကြတာတွေလဲ ပါကုန်တာပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ ဘဲ စိတ်-စေတသိက်-ရုပ်-နိဗ္ဗာန်ဆိုတာတွေ ဖြစ်နေကြတာဘဲ၊ ဒီပေါက်ပြန်တတ်တဲ့ စာရေးဖြစ်ဖြစ်ပြီး ဖျက်ဖျက် သွားတတ်တဲ့ တရားစုနဲ့ နိဗ္ဗာန်နဲ့ ရောပြီး ပရမတ္ထတရားလို ဆိုတဲ့ စာတွေ ဘယ်လိုမှ ဦးပဉ္စင်းကို စဉ်းစားလို့ ဓရဘူးတကာကြီး၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာက မပေါက်မပြန် ကေန တည်ငြိမ် ချုပ်ငြိမ်းနေတဲ့ တရားအစစ်ကြီး ကလား တကာကြီး၊ စဉ်းစားကြည့် ဖယောင်းလိုပုံ အမျိုးမျိုး ခဏခဏကျပြီး ပျောင်းလို့ ရတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ စိန်လိုမာတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ ရောပြပြီး အားလုံး အတူတူချည်းဆိုလို့ ဖြစ်ပါ့မလား တကာကြီး”

“အနီ-ဘယ်လို ယူမလဲ ဆရာတော် နိဗ္ဗာန်ကို ဆိုက်အောင်”

- “နိဗ္ဗာန်ကိုဆိုက်တဲ့ သဘောမှန် အစဉ်ရှိတာကဘော- ခန္ဓာ ၅-ပါး၊
- အတွင်းအာယတန ၆-ပါး၊
- အပ အာယတန ၆-ပါး (ပေါင်း အာယတန ၁၂-ပါး)
- ဓါတ် ၁၀-ပါး

သစ္စာ ၄-ပါးဆိုတဲ့ ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓါတ်၊ သစ္စာဆိုတဲ့ အဆက် ၄-ဆက်ရှိတဲ့ တရားစုကို လောကီလောကုတ္တရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်တဲ့ လမ်းမှာ အတဲဆုံး အဖြောင့်ဆုံးဘဲ တတာကြီး။

တခြားလမ်းတွေကတော့ ကွေ့လယ်ချောင်ပတ်ဖြစ်ပြီး မျက်စေ့လယ် သွားမယ် ဘုံဘဝ အမျိုးမျိုး ဆိုတဲ့ ပြာဟူကဝေဒလမ်းစဉ်ထဲလဲ ချော်ထွက် သွားတတ်တာတွေ ပြည့်လို့ ဘဲ တတာကြီး”

ဘုရားနဲ့ ဘုံဘဝ အမျိုးမျိုးကို ညွှန်တဲ့တရားတွေနဲ့ တဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမျိုးလဲ သတိထားအုံး၊ အဲဒီဘုံစဉ်စံတရားတွေက သံသရာလယ်နေတဲ့ ဝဲထဲက တရားတွေဘဲ၊ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် နယ်ထဲက လွတ်တဲ့လမ်းစဉ်မှတ်ဘူး”

“ဟင်-ဒီလိုဆို ဆရာတော်တို့ ဧတေဘဲ ဆုတောင်း ဆုပေး၊ ရေစက်ချ အမျိုးမျိုး ရွတ်ဆို ပေးနေကြတာ၊ တခုကော ဘုရား”

“အေးလေ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လို ရွတ်တာ ဖတ်တာဆိုတာ မျိုးတွေက ဦးပဉ္စင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး တကာကြီး၊ ငယ်ငယ်တုံးကတော့ ဦးပဉ္စင်းလဲ ကင်းတော့မကင်းနဲ့ပါဘူး ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုဘုရားဆိုလို့တဲ့ သဘောကို နားလည်လာတဲ့အချိန်က စပြီး ဦးပဉ္စင်းတခါမှ လူတွေရဲ့ အကြိုက်ကို တောတာပြောတာတွေ မလုပ်တာကြာပါပြီ၊ မှန်တယ် ဟုတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို မူတည်ပြီး ဘုရားလက်ဦး ညွှန်တော်မူထားတဲ့ လမ်းစဉ်အတိုင်း ဘဲ ဦးပဉ္စင်း ဟောပြောနေတာပါဘဲ တကာကြီး”

“အနီ သီလယူတဲ့ လူတွေလားဘော ဘယ်လိုလုပ်ပါသလဲ ဘုရား၊ ဆုမပေးဘော့ဘူးလား ဆရာတော်”

“ဦးပဉ္စင်းရဲ့ တရားကို နားထည်ထားတဲ့ လူတွေကတော့ ခိုရင်းလောက် ပဏာမခံလိုက်ကြတာပါဘဲ၊ နားမထည်ကြ

သေးတဲ့ လူတွေကျတော့လဲ သူတို့ ရထားကြတဲ့အတိုင်း ဆိုကြ ရွတ်ကြတာပေါ့လေ။”

“ဩကာသကိုလား ဘုရား”

“ဟုတ်ပါဘယ်၊ ဒီဩကာသက ဗမာမုဒ္ဒဘာသာ လောက ထဲကို ဘယ်လိုက ဘယ်လိုရောက်သာသလဲ မသိပါဘူး၊ အစဉ် အလာကြီးတခု ဖြစ်နေတာတော့ ကြာပါပြီ၊ အဲဒီဩကာသဆို တဲ့ ပဏာမ စကားတွေထဲမှာကိုက ဘာတွေ ပါလာသလဲ ဆို တော့ ဩကာသ ၃-ခါ ရွတ်လိုက်ပြီး ကာယကံ-ဝစီကံ မနောကံ တည်းဟူသော ကံသုံးပါးတို့တွင် တပါးပါးသောကံ ဖြင့် ပြစ်မှားမိသော် ထိုအပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်းငှာ ဘုရား တပည့်တော် လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမျှာမာန်လျော့ ကန် တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား-တို့။ အဲဒီနောက်တော့ ဤသို့ ရှိခိုးပူ ဇော် ဖူးမျှာကန်တော့ရသော ပဏာမကုသိုလ်တစ်စေတနာတို့ ကြောင့် အပါယ် ၄-ပါး၊ တပ်သုံးပါး၊ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး၊ ရန်သူ မျိုး ၅-ပါး၊ ဗျသနတရား ၅-ပါးဆိုတာတွေက လွတ်ချင်ကျွတ် ချင်တာတွေ ရှောင်ရွတ်တော့တာဘဲ အနောက်တော့မှ အဆုံး စွန့်သောဘဝ၌ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ် ကို ရလွယ်ရောက်လွယ်တဲ့ သုတေသ်တောင်းသူမြတ်လောင်းဖြစ် ရပါလိုက်ဘုရားလို့ ဆိုနေကြတာတွေ တကားကြီး သေသေချာ ချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း-”

ဒီအထဲမှာဆိုထားတဲ့ နောက်ပိုင်း ဆုတောင်းအပုဒ်ကို ထား ပါအုံး၊ ပထမဩကာသရဲ့ နောက်ကရွတ်ကြတဲ့ ဒီကာယကံ-ဝစီကံ-မနောကံ တည်းဟူသော ကံ ၃-ပါးတို့တွင် တပါး

ကျောက်တွင်းဆရာတော်

ပါးဖြင့်ကပ်ဖြင့် ပြစ်မှားမိသော် ထိုအပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေ ခြင်းငှာ ဘုရားတပည့်တော် လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်...တ တကားကြီးရဲ့-

“မှန်ပါ၊ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ ဆရာတော်”

“အဲဒီမှာ သုလုပ်ချင်တာတွေ အကုန်ရှောင်လုပ်ခဲ့သမျှ အ ပြစ်တွေကို ဒီကံ ၃-ပါးစလုံးနဲ့ ခံဖြစ်ဖြစ်၊ ကပ်တပါးပါးနဲ့ ခံဖြစ်ဖြစ် လုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်မျိုးတွေကို ပျောက်ပါစေခြင်းငှာ ရှိ ခိုးပူဇော် ဖူးမျှာမာန်လျော့ ကန်တော့ပါ၏လို့ ဆိုထားတော့ လုပ်ထားမိခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို ဒီလိုဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ကန်တော့ လိုက်ရင် ကိစ္စ ပြီးကရောလို့ ထင်မှားနေစရာ ဖြစ်မနေတော့ ဘူးလား တကားကြီးရဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလား ဆရာတော်”

“ဘယ်ကလားပြီး လုပ်ချင်တာ လုပ်ထားတဲ့ အပြစ်တွေကို ဦး ၃-ကြိမ်ချပြီးကန်တော့ရုံနဲ့ ပျောက်သွားကြစေတန်းဘဲလို့ ယုံ ကြည်ကြရင် ဘယ်ဟုတ်ဘော့မလဲ တကားကြီးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီ ဩကာသဆိုတဲ့ ပဏာမရွတ်စဉ်မှာ ဒါတွေပါနေတော့ ဦးပဉ္စင်း တို့က စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ အင်းဒို့မုဒ္ဒဘာသာကလဲ ထာဝရ ဝါဒီလို အပြစ်ရှိသမျှ ဘုရားရှေ့ သွားပြီး ဝန်ခံလိုက်ရင် ခွင့် လွှတ်လိုက်တတ်တဲ့ သဘောရှိသကဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘာတောင်းမှု ကုသိုလ်ဆိုတဲ့ တရားတွေအားထုတ် စရာ လိုသေးတော့မလဲ၊ လုပ် ချင်ရာရှောင်လုပ်၊ ကောင်းတာ ကောင်းတာ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန် ဘုရားသွားကန်တော့လိုက်ရင် လျော့တာမျိုးဘဲဥစ္စာ၊

ဘာခက်တာ လိုက်လို့ ဘဲလို့၊ ထင်စရာ ဖြစ်မနေတော့ဘူးလား တကားကြီး”

“ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့တော့ကော ဆရာတော်”

“ဘုန်းကြီးလဲ ဘုရားရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်သဘော ဖြစ်နေတာ ပေါ့လေ” အပြစ်ရှိသမျှ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တဲ့ စွမ်းရည် သတ္တိမျိုး ဆိုတာ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော်မှာ တော့ မရှိဘူး တကားကြီး၊ ထာဝရ ဘုရားများကတော့ တာဝန်ယူ တယ်လို့ဆိုတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီဩကာသရွတ်စဉ်ထဲက စကား တွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ဘယ်လိုစပ်ဆက်လို့ရမလဲ ဆိုတာကို ပထမစဉ်းစားရင် ဒီဩကာသ ပဏာမ ဆုတောင်း ရွတ်စဉ်ကို ဦးပဉ္စင်းတို့ အများကြီး မသင်္ကာဘူး တကားကြီး။

“ဟာ-ဆရာတော်ဆီ လာဆွေးနွေးရတာ အကုန်လုံး က ပောက်ကမနဲ့ ငွေကုန်ပါပြီ”

“အေးလေ-ဒီလို ငွေကုန်တာက ဦးပဉ္စင်းလား၊ တကား ကြီးတို့လား၊ ဘယ်လိုကြောင့် ဘယ်သူငွေကုန်သလဲဆိုတာ ပြောမှ ပေါ့ တကားကြီးရ”

“တယ်ခက်ပါကလား ဆရာတော်၊ တပည့်တော်လဲမရွှောက် တတ်ဘူးဘုရား”

ဤတွင် တကားကြီးမှာ ခြေကိုပြင်၍ ခွေထိုင်လိုက်ရင်း မျက် နှာက ချွေးများကို လက်တိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မသက်မသာ သက်ပြင်းထုတ်လိုက်ပြန်သည်။ အရှင်မဟာနန္ဒမှာ လည်း ဆရာတော်နှင့် တကားကြီး အချီအချ ဟောပြောနေကြ

သော စကားများ၌ စိတ်ဝင်စားနေသည်နှင့် လာရင်း ကိစ္စပင် ခေတ္တမျှ မေးလေသည်။

“အဲသလို မလျှောက်တတ် ထာကိုက မဟုတ်သေး ပါဘူး တကားကြီးရာ၊ ဦးပဉ္စင်းတို့ ပြောတာက ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ အာ ဘောဂနှင့်အညီ ကိုယ် အပြစ်ကိုယ်ခံ၊ ကယ်သူမှ မကယ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ တရားမှန်အတိုင်းဘဲတကားကြီးရဲ့။ အဲဒါက ကိုယ်ကောင်း ချင်ရင် ကိုယ်ဟာကိုယ် အားထုတ်၊ ဘယ်လို အားထုတ်ရမလဲ ဆိုရင် တဏှာဖြစ်စေတတ်တဲ့ ဥပါဒါန်အစွဲတွေဇျောက်၊ ဥပါ ဒါန်အစွဲတွေပျောက်ရင် သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်လာမယ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်လာ ရင် ရှေ့မှာရှိတဲ့ မဂ္ဂင်လမ်းစဉ်ကို တွေ့မယ်၊ မဂ္ဂင်လမ်းစဉ်ကို တွေ့ရင် သမ္မာဂ်ဆိုက်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်၊ သမ္မာဆိုက် ရင် မဂ်-ဖိုလ်ဆိုတာတွေကို အလိုလို ကူးသွား တော့မယ်ဆိုတဲ့ ဘုရားရဲ့ လမ်းစဉ်အမှန်အတိုင်းပါဘဲ တကားကြီး”

“ဒီတရားက လုပ်ငန်းစဉ်တရားတွေဘဲ ဆိုတာတော့ တ ပည့်တော် ရိပ်စားမိပါတယ် ဆရာတော်၊ အခုတင်ကဩကာသ ကို ဆရာတော်ရှင်းပြသလိုဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ စပ်မရဘူးဆို တော့ ဘယ်လိုမှ စပ်ရမလဲဆရာတော်၊ အဲဒါအမိန့်ရှိအုံးမှဘဲ ဘုရား”

“အေးလေ ဆိုနေကျပဏာမဆိုတော့ ခင်ချင်ကြအုံးမယ်ပါ၊ ဆိုရင်လဲ အဲဒီအဖြစ်တွေ ခွင့်လွှတ်ဖို့ စကားတွေ မထဲဘဲ ကန် တော့ကြောားလောက် ပဏာမခံလိုက်ရင် ခပ်ခပ်ပါတယ်၊ ဦး ပဉ္စင်းတို့ ဒီကတကာ-တကာမတွေလဲ ဒီဩကာသ မဖြုတ်ချင် ကြဘူး ဆိုတာနဲ့ ကန်တော့ကြောင်းလောက် ပဏာမခံရုံဆို သွားကြတော့တာပါဘဲ၊

၈၂

သခင်မြတ်ဆိုင်ရေး

“ဘယ်လိုလဲဆရာတော်”

ဒါက လွယ်လဲလွယ်ပါတယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်မူနဲ့လဲ အဝင်ပါတယ်၊ “ဩကာသ၊ဩကာသ၊ဩကာသ၊ကာယကမ်းဝဇီကမ်း၊ မနောကမ်း-တည်းဟူသော ဌာန်၌ ၃-ပါးတို့ဖြင့် ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာ၊ ရတနာတော်မြတ် ၃-ပါးတို့အား တကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ဘုရားထပ်တော်လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်ဖူးမျှော်မာန်လျော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား”လို့ ဆိုရင် ပြီးကြတာပါ။ အဲနောက်ထပ်ဆုတောင်းပိုင်းလဲ မဆက်ကြတော့ပါဘူး၊ ပဏာမဆုံးတန်း တပြိုင်နက် တခါထဲဆက်ပြီး အဟိတန္တေကျတော့ ကိုယ်တို့တဲ့ သီလအမျိုးမျိုးကို စတောင်းပေါ့၊ ငါးပါးဖြစ်ရင် သဟတ္ထသီလံ၊ ၈-ပါးဆိုရင် ဥပေါသထသီလံ-စသည် ပေါ့လေ၊ ဒါပါ။

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်များကော ရှိနိုင်သေးသလားဘုရား”

“အမှန် ကတော့ တကာကြီးရေ၊ နမောဘဿက-စဆိုတဲ့အခါ အဲဒါအကောင်းဆုံးတဲ တကာကြီးရဲ့ ဒါပေမဲ့ လူတွေက အကျင့်ပါနေတော့ အဲဒီနမောဘဿရဲ့ ဒီဘက်က အရင်ဆိုတဲ့ စကားတွေကို စွဲနကြသေးတယ်၊ ဒါကလဲ ဘယ်လက်ထက်က ဘယ်သူတွေ၊ ရှေ့ပိုင်းကို ပဏာမတွေ၊ နိဒါန်းတွေ၊ ဥပယုဇဉ်တွေနဲ့ ခံထားပင်ခဲ့ဘယ် မသိပါဘူး တကာကြီးရယ်”

“အော်-ဒီလိုလားဆရာတော်”

“အေးလေ သီလယူဘယ်ဆီဒါ၊ အရေးအကြီးဆုံးက ၅-ပါးဖြစ်ရင် ၅-ပါးကို ၈-ပါးဆိုရင် ၈-ပါးကို သိက္ခာပဉ် သမာ

ယာမိ-ကြရုံ ကိစ္စတဲမူတ်လား တကာကြီးရဲ့၊ အဲဒီ သိက္ခာပဉ် သမာဒိယာမိ ထားတဲ့ကတိကို အာမာန္တေ လုပ်ထားလိုက်ရင် သီလဖြစ်တာပါ”

“အနို့ ဆရာတော်ဘုရား ဆုတွေ ဘာတွေကော မပေးဘူးလားဘုရား”

“ဟာဒါကတော့ သူတောင်းတဲ့ ဆုတွေဘာတွေကို ပေးဖို့ နေနေသလား ကျုပ်ဟာ ကျုပ်တောင် မနဲအားထုတ်ရတုံး ရှိသေးတာကလား တကာကြီးရ”

တကာကြီးရော အနီးရှိ အရှင်မဟာနန္ဒပါ ရယ်ကြ၏။

“ဒီတော့ အခုဆရာတော်အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်းဆိုရင် တမလွန်ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးတွေကို မယုံရတော့ဘူးလို့ ဖြစ်မနေပါလား ဆရာတော်”

“အဲဒီတမလွန်တွေကို လက်ညှိုးထိုး ထားတဲ့ တရားမျိုးက ဘုရားဂေါတမ ဗုဒ္ဓမပွင့်ခင်ကရှိတဲ့ တရားတွေချည်းတဲ၊ ဂေါတမဗုဒ္ဓ ဘုရားလောင်းဟာ ဘုရား မဖြစ်ခင် သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားဘဝမှာ အဲဒီဘုံစဉ်စံ တမလွန်တရားတွေကို မကျေနပ်လို့ စွန့်ပယ်တော်လှန်ပြီး ဘုရားအဖြစ်ရောက်အောင် တရားစစ်ကို ရှာခဲ့တယ် တကာကြီးရဲ့၊ ဒါကြောင့် အဲဒီတမလွန်တရားစုနဲ့ ဦးပျဉ်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ တဲတမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရား မကြိုက်လို့ စွန့်ထားတဲ့တရားစုကို ဘုရားက ပြန်လည်လက်ခံထားသယောင် ယောင် စာပေတွေ ရှိနေတာလဲ တမျိုးမသင်္ကာစရာတဲ တကာကြီးရေ”

“ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲ ဆရာတော်”

“ဟာ-ဘယ်နှယ်ကြောင့် ‘စရာ’ မလိုတော့ပါဘူး ကတော

ကြီး၊ ဘုံစဉ်စံ တမလွန်တရားတွေ အတိုင်းဖြစ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်လို့ ထင်ရှားတဲ့ အထောက်အထားမရှိဘူးတော့ကြီး၊ စာတွေ တဆိုတာဘဲရှိတယ်၊ ကဲ-အဲဒီဘုံစဉ်ဘလျှောက်က ၃၁-ဘုံကြီးကို ပြာဟူဏဝေဒတို့ တရားအတိုင်းဖြစ်တယ်လို့ လုပ်နေတဲ့ဥပါဒါန် အဖွဲ့ရှိရင် ဗုဒ္ဓဂေါတမဘုရား မပွင့်ခင်က လက်အတိုင်း ပြာဟူဏဝေဒအယူတွေ ပြန်ယူဘူးအားဘာင်းဆုံးတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာယောင်ဆောင်ပြီး ပြာဟူဏဝေဒ လမ်းကို လိုက်နေကြတာတွေ မကောင်းဘူး ထင်တယ်”

“မရှင်းသေးပါ ဆရာတော်၊ အခုတပည့်တော် ဆရာတော် ဆီလာမှ အဆန်းတွေချည့် ကြားနေရတာဘဲဘုရား”

“တကာကြီးက နံနဲနဲလွန်း နေသေးတယ်၊ ကင်ဒါကာဒင် အတန်းသားကို ကောလိပ်ကျောင်း သင်တန်းထဲပို့တော့ ဘာမှ နားမလည်ဘဲ အဆန်းချည်းဖြစ်နေသလို နေမှာပေါ့”

ဆရာတော်ပြောရင်လဲ ခံရမှာဘဲဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့ သေသေချာချာ သိချင် နားလည်ချင်တ နဲ့ ဆရာတော်ဆီလာတာပါဘဲဘုရား”

“နားလည်ချင်ရင် ဒီလိုရှိတယ် တကာကြီး၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဟာ ရှိပြီးသား ပြာဟူဏဝေဒတရားတွေကို ဘာကြောင့်မလိုက်ဘဲ တလမ်းရှုပြီး သီးခြားလိုက်လာသလဲ၊ ဒီလိုသီးခြားလိုက်ပြီး သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် ဘုရားအဖြစ်ကို ဘယ်တရား အဓိကထားပြီး သုံးသပ် ရောက်ရှိ လာတာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေကို အရင် စဉ်းစား ပြေနိုင်မှ ဒီတကာကြီးတို့ ဦးပဉ္စင်းတို့ အတွက် ဘုရားရှင်ရဲ့ မူရင်းတရားတော်စစ်စစ်ကို သိနားလည် နိုင်မယ် တကာကြီးရဲ့”

“မှန်ပါဘုရား”

“အခုတင်က တကာကြီးပြောတဲ့ တမလွန် ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ဟာ ဥပါဒါန်အစွဲနယ်ကတရားဖြစ်တယ် တကာကြီးရဲ့၊ သဘောကတော့ ကြံတွေရှိတယ်လို့ ပြောသံကြားတာကို အတည်မှတ်ပြီး စွဲလမ်းမျှော်မှန်းနေတဲ့ သဘောဘဲရှိတယ်၊ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဟာ အဲဒီလို စွဲလမ်းမျှော်လင့်စေတဲ့ အနာဂါတ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဘုရားဖြစ်တယ် တကာကြီး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဥပါဒါန်ဆိုတဲ့ စွဲလမ်းမျှော်လင့်မှုဟာ ပိတ်ကိစိတရဝင်တဲ့အတွက် ပစ္စုပ္ပန်ဆတ်ဆတ်မှာ တန်ကန်ရပ်နေအောင် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး မှတ်လား၊ ပစ္စုပ္ပန်ကိုတန်ပြီး ရပ်နေအောင် ဘမ်းမထားနိုင်ရင် အတိတ်က အကောင်းအဆိုးတွေရော အနာဂါတ်ကို မျှော်မှန်းတာတွေရော မျက်ချင်း ဝင်လာနိုင်တယ်၊ ဒီလိုဝင်လာတာနဲ့ တပြိုင်နက် ဘာတွေဖြစ်သလဲ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ-စခန်းကို ခြေကုတ် မယူနိုင်တော့ဘူး တကာကြီးရဲ့”

“မှန်ပါဘုရား”

“အဲ...သမ္မာဒိဋ္ဌိမှာမှ ခြေကုတ် ခြေရင် ရှေ့သွားရိတ် မလှဲတွေလဲ မဆိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ အကုန် လွတ်ထွက်သွားကုန်တော့မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဘုရားက ဘုံဘဝထိုထိုကို စွဲလမ်းတဲ့ဥပါဒါန်နဲ့ ကင်းလွတ်အောင် အားထုတ်ကြလို့ ကထိ အင်းဟောထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီဘုံစဉ်စံ တရားထဲက ၃၁-ဘုံဟာရှိတယ် ဘဲ ထားပါအုံး တကာကြီး၊ ဇာတိ-ရော-မျာဓိမရဏ ဒုက္ခနဲ့ ကင်းနိုင်တဲ့ဘုံလို့ တကာကြီး ဘယ်ဘုံကို ပြောနိုင်မလဲ၊ တာမရူပ အရူပလို့တော့ ဆိုထားတယ်၊ ဒါလဲ ဘုရားပွင့်တော်မူချိန်

ကာလက ဒီတိုစဉ်စံ တရားကြီးတွေဟာ ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ စက်ရိပ် အပြင်ဘက်နယ်မှာ အလွန်ခေတ်စားနေကြတဲ့ မြဟ္မာဏဝေဒတို့က တွင်းတွင်းအသံလွှင့်နေကြလို့ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဗုဒ္ဓဂေါတမဘုရားလဲ ဒီစကားတွေကိုတရားထဲမှာ ထဲဟောလိုက်ရတာနဲ့ တူပါတယ်....။ အမှန်ကတော့ ဘုရားလက်ခံတဲ့ ဘုံဘဝရယ်လို့ တခုမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာတော်”

“ဟုတ်ပါတယ် တကားကြီးဦးပဉ္စင်းလုပ်ကြံပြောစရာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ပါဠိတော်ကွေ့နဲ့ နိကာယ်ကြီးတွေလဲ ဘုရားဟောဘုံဘဝအတွေ့တွေကို အလွန်စက်ဆန်ပယ်ဖျက်တဲ့ တရားတွေ အများကြီးရှိပါတယ် တကားကြီး”

“အနို့ ဒီဘုံဘဝတွေကို အခြေခံထားတဲ့ တမလွန်ဘဝတွေ မရှိဘူးလို့ ဆိုမလား ဆရာတော်”

“မရှိဘူး ရှိတယ်ဆိုတာ ဦးပဉ္စင်းမပြောလိုဘူး။ သူ့ဟာသူ ရှိရှိမရှိရှိ၊ ဘုရားက အဲဒါတွေကို မျှော်မှန်းတမ်းတ အားထုတ်မှုကိုတော့ မကြိုက်တာအမှန်ဘဲ တကားကြီး”

“အနို့ ဘုရားသခင်ကြိုက်တဲ့ တရားက ဘာလဲဘုရား”

“သံသရာနဲ့ပြတ်တဲ့တရားမျိုးသာ ဘုရားလက်ခံတယ်”

“မြင့်လွန်းနေတယ် ဆရာတော် တပည့်တော် မမှီသေးဘူးဘုရား”

“ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော့ တကားကြီးသိမှာပေါ့”

“မှန်ပါ- အဓိဇ္ဇာ ပစ္စယာ သင်္ခါရာ ဆိုတာ မှတ်လားဘုရား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပါပဲ။ အဲဒီတရားမှာ ဂွင်းဆက် ၁၂ ဆက်နဲ့ ဘိုင်စကယ်ချိန်းကြီးလို ပတ်ပတ်လယ်ဆက်ပြီး အခွေကြီးဖြစ်နေတဲ့ တရားပေါ်တကာကြီးအဲဒါသံသရာဘဲ....”

“ဟား....ကိလေသာဆိုတာလဲ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဂွင်းဆက်အခွေကြီးမှာပါတဲ့ တဏှာဂွင်းဆက်ကိုလုပ်ထားတဲ့အစိတ်အပိုင်းပေါ်တကာကြီးရဲ့။ အဲဒီသံသရာဆိုတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဂွင်းဆက် ၁၂-ဆက်နဲ့ပတ်ပတ်လယ် ဆက်ထားအခွေကြီးကို အဓိကအားပေးတန်ပါတဲ့ ဂွင်းဆက်ကတော့ အဓိဇ္ဇာဂွင်းဆက်နဲ့ တဏှာဂွင်းဆက် ၂-ခုဟာ အရေးကြီးဆုံးဘဲ။ အဲဒီဂွင်းဆက် ၂-ခုဟာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ရဲ့ အစနဲ့အဆုံး ဂွင်းဆက်နှစ်ဆက်ဖြစ်တယ်။ ဒီသံသရာအခွေကြီးပတ်ပတ်လယ်နေတာကို ဒီဂွင်းဆက် ၂-ဆက်က ဖြုတ်လိုက်ရင် ချိန်းကြိုးပြတ်သွားတဲ့ဘိုင်စကယ်လို ဘယ်လိုမှ လှိမ့်လို့မရတော့ဘူး။ ရပ်သွားရတာပေါ့-”

“ဒီလိုရပ်ရင် သံသရာပြတ်ပြီးပါ့ဘုရား”

“အေးလေ-အဲဒါဘုရားကြိုက်တဲ့ တရားဘဲ တကားကြီး၊ ဘုရားလဲ ဒီအတိုင်းဘဲ ကျင့်ဆောင်အားထုတ်တယ်။ လူသားတွေကိုလဲ ဒီအတိုင်းဘဲ ဟောခဲ့ ပြောခဲ့တာပါဘဲ တကားကြီးရဲ့။ အဲဒီပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဂွင်းဆက် ၁၂-ဆက်မှာ ဘယ်ဂွင်းဆက်မှ ဘုရားကြိုက်တာ မရှိဘူး”

“ဒီဟော စောစောက တကားကြီး ပြောတဲ့ တမလွန်ဘဝ ဘုံဘဝတွေဆိုတာ ဥပါဒါနုပစ္စယာဘဝေါ-ဆိုတဲ့ ဂွင်းဆက်ဆက်ပေးလိုက်ပြန်တဲ့ မျှော်မှန်းချက် စွဲလမ်းချက်ဖြစ်ရပြီ မှတ်ဘူးလား တကားကြီး၊ အဆက်မပြတ်ရင် သံသရာလယ်နေတော့မှာပေါ့”

“ဒါလဲစိတ်က ပြတ်ချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာမှ ပြတ်မှာဘဲ ဆရာတော်၊ ဒီတော့ စိတ်ကဘဲအရေးကြီးလာပြန်တာဘဲ ဘုရား”

“တကာကြီးဟာက ဒုးရင်း ပြန်လယ်နေပြန်ပြီ၊ (စိတ်) ဆိုတဲ့စကား၊ ဘုရားဟာတဲ့ အဓိကတရားထဲမှာ မရှိဘူးတကာကြီး၊ မနောဝိညာဉ်လို သာဆိုတာရှိတယ်၊ ဘုရားက မျက်စေ့နား-လျှာ-နှာ-ကိုယ်ဆိုတဲ့ ပဉ္စဒွါရမှ ပိုသမျှအာရုံကို ဟဒယက ဆီးပြီး လက်ခံမှ မနောဝိညာဉ်ဖြစ်လာတာမျိုး တကာကြီးရဲ့၊ အခုဘဲတကာကြီးဟာ နားက ကြားရလို၊ အဲဒီကြားရတဲ့ အာရုံက ဟဒယ ဝတ္ထုက ရောက်သွားလို သာ စိတ်ကဖြစ်ချင်လာမှ ပြတ်မှာဘဲဆိုတဲ့ စကားပြောလာနိုင်တာ မဟုတ်လား-တကာကြီး၊ တကာကြီးမှာ တကယ်လို နားမပါဘူး ဆိုပါတော့ အခုဦးပဉ္စင်း ပြောတာ ဘာနဲ့ ကြားလို ဘယ်အာရုံနဲ့ ဟဒယဝတ္ထုကို ထိနိုင်တော့မလဲ၊ အခု ပြောတာတွေကို စာနဲ့ ရေးပြမယ် ဆိုရင်လဲ မျက်စေ့ အာရုံက ဟဒယကို ပိုရမှာဘဲ၊ ဒါမှ မနောဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာမှာပေါ့ တကာကြီး၊ ဘာမှ မကြားနိုင်၊ မမြင်နိုင်ဘဲ ကန်း-ပင်းနေတဲ့ ယုတယောက် ဒီအနီးအနားမှာ ရှိနေရင် ခုံ-ဦးပဉ္စင်းတို့ ပြောတာတွေကို သူ့မှာ ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ဘာမှမကြားရ၊ မမြင်ရလို၊ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ ပင်ကိုယ်က စိတ်ဆိုတာ ရှိနေရင် သေနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီစကားတွေကို တခုခုကြံစည်ဘို့ စိတ်ပေါ်လာစရာ ရှိမယ် မဟုတ်လား - တကာကြီး” တကာကြီးသည် အတန်ကြာစဉ်းပြီးမှ တဖန်...

“အော် - မျက်စေ့က ပိုတဲ့ အာရုံ၊ နားကအာရုံ ဆိုတာနဲ့

ဟဒယဝတ္ထုနဲ့ တွေ့ဆုံမှ စိတ်ဖြစ်လာတယ် ဒီလိုလား - ဆရာတော်...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီလိုသာယူပါ၊ နဂိုအရှိတရားလို မစွဲပါနဲ့၊ ဖြစ်-ပျက်လားပြီး ပျောက်ပျောက် သွားတတ်တဲ့ မနောဝိညာဉ်ရဲ့ သတ္တိသက်သက်ကို စိတ်လို ခေါ်နေကြတာပါဘဲ-တကာကြီး၊ ကဲ-ပျောက်ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာမယုံရင် အခု နေ့ညမှာဘဲ အိမ်ရောက်ရင် ဒီစိတ်ဟာ ဘယ်လောက် များကျန်ရှိနေသေးသလဲဆိုတာ တကာကြီးဟာ တကာကြီး ပြန်ပြီး စုံစမ်းကြည့်ပေါ့၊ အကုန် အခုကြားတဲ့ အတိုင်း မှတ်မိပါအုံးမလား”

“နဲ့ သဘောပေါက်ပါမီ-ဆရာတော်၊ ဆရာတော်ဆီလာရတာ တပည့်တော်မှာ အရင်တထက် အသိတရား ကိုးတက်လာပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ ရိုးရာ ယုံကြည်လက်ခံထားတဲ့ အယူအဆတွေကိုလဲ အခုလိုဆရာတော် သုံးသပ်ပြတာ ကြားရ၊ နာရတာနဲ့ အတော့ကိုယ်ထိထား စားစရာတွေ ရလာပါတယ်၊ တပည့်တော် ဒီတောင်တွင်းကြီးမြို့မှာ ရှိနေသမျှတော့ အားတဲ့အခါ ရှောက်လာပြီး ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်-ဆရာတော်”

“လာတာပေါ့ တကာကြီး၊ အခု - ဒီမြို့မှာ ဘယ်လောက် ကြာအုံးမလဲ”

“အရက် ၂၀ - အစိတ် လောက်တော့ ကြာပါလိမ့်မယ် ဆရာတော်၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော် ဒီတောင်တွင်း ကြီးကို မကြာခဏ လာလာနေရမှာပါဘဲ၊ ကဲ-အချိန်လဲ အတော်ကြာသွားပါမီ၊ တပည့်တော် ဦးတင်ပါသေး ဘုရား”

၁၄ - အသိ

တကာကြီး ဆင်းသွားသောအခါ ဆရာတော်သည် အရှင် မဟာနန္ဒဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် သင်းပိုင်ကို ပြန်လိပ်ပြီး ကေသီကို ဘောက်၍ လက်ကတော့ ထိုးမယောင်လုပ်ပြီးမှ မထိုးတော့ဘဲ ရှေ့မေးအောက် လယ် ပင်းကို ဖုံးတင်ရင်း အစ ၂-စကို နောက်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။ သို့ချပြီး အနည်းငယ် အညောင်းဆန်လိုက်ပြီးနောက်-

“မပေါ်လာ အတော်ကြာ တခါတခါ လာတဲ့ ရှင်နန္ဒ ဘာကိစ္စ။”

အရှင် မဟာနန္ဒသည်လည်း ထိုင်နေရသည့် အချိန် အစာ ကြာညောင်း သွားသဖြင့် အညောင်းပြေ ခေတ္တ ဆရာတော်နှင့် ခပ် လှမ်း လှမ်းမှ ရပ်လိုက်ပြီး နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ၅-နာရီပင် ခွဲခါနီးနေပြီ။

“ကိစ္စကတော့ အတော်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပါ။ ဆရာတော်၊ ဆရာတော်ကို တပည့်တော် ဒီမှာ အဆင်သင့်မှထွေရပါမလား လို့ စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ အမြန်လာခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။”

“အေးလေ-ဒီရောက်လို့ တွေ့နေမှဘဲဟာ၊ ပြောပါအုံး-ဘာ ကိစ္စလဲ”

“စက်သီးကန် ဟိုဘက် ကျောက်ကွင်းရွာမှာ ဘာသာရေး ဟောပြောပွဲကြီး တခု ကျင်းပကြသိသိ ရှိနေပါတယ်-ဆရာတော်၊ အဲဒီကျောက်ကွင်းရွာ အနားတ အလံဘော်ရ ရွာက ဘုရား တပည့်တော် ဒီနေ့ မနက် ထွက်လာခဲ့ရပါတယ်၊ အာ လုံ က

ကျောင်းကိုတောင် ဘုရား တပည့်တော် မဝင်နိုင်ခဲ့ပါ ဆရာ တော်...”

“ဘာသာရေး ဟောပြောပွဲ ဆိုတာ ဖြင့် ဘာအရေးကြီး စရာရှိလို့လဲ-အရှင်နန္ဒရဲ့၊ ကဲ-အောက်ခဏ ဆင်းလိုက်ကြအုံး စို့၊ ပြီးတော့ အရှင်နန္ဒ ဘာသာရေးပွဲ အကြောင်း ပြောပြ တာပေါ့။”

ဆရာတော်သည်ညောင်းညာနေဟန်ရှိ၏။ ရှိလောက်ပေပြီး ညနေ ၃-နာရီခန့်က စ၍ တကာကြီးနှင့် ထိုင်ပြော နေခဲ့ရ၏။ ဘေးမှ စောင့်နေရသော အရှင် မဟာနန္ဒသည်ပင် အတော် ညောင်းနေပြီဖြစ်ရာ ဆရာတော် ဆင်းသွားရာ နောက်မှ ဆင်း လိုက်လာခဲ့သည်။

ညနေစောင်း ၅-နာရီခွဲကျော်ကျော် အချိန် ဖြစ်သော်လည်း နွေရာသီတနေ့လုံးပူထားသော နေ၏အရှိန်မှာ မကုန်သေးပေ။ ကျောင်း၏ အနောက်ဘက်၌ မန်ကျီးပင် ဘက်က အနောက်သို့ စောင်းဆင်းနေသော နေရောင်ကို ကာထားသဖြင့်သာ ကျောင်း ပေါ်၌ အနည်းငယ် အပူ သက် သာ သ လို ထင် ရ သည်။ ကျောင်းကြီး၏ရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ကျောင်းသား အများ ပင် ဘောလုံးကစားနေကြလေပြီ။

ဆရာတော်သည် ကုဋိမှအပြန်ကျောင်းကြီး၏ မြောက်ဘက်၌ လမ်းရှောက် နေလိုက်သေး၏။ အရှင် မဟာနန္ဒမှာ ဆရာတော် လမ်းရှောက်နေစဉ် အနီးသို့ သွားပြီး-

“ဆရာတော် ကျောင်းပေါ် ခဏ ပြန်ကြအုံးမှဘဲ ဘုရား၊ တပည့်တော် လွယ်အိတ်ထဲမှာ စာချုပ် မိတ္တူကူးခဲ့တာကိုလဲ

တဆိတ် ဆရာတော် ဘတ်ကြည့်တော် မူ အုံးမှ ဖြစ်မယ် ဆ
တော်.....”

“ဘာစာချုပ်နားလဲ-အရှင်နန္ဒရဲ့.”

“ဘုရားတပည့်တော် အခု လျှောက်ထားနေလို့ အဓိပ္ပါ
ပေါ်မှာ မဟုတ်သေးဘူး - ဆရာတော်၊ အဲဒီစာချုပ်မိတ္တူ
ဆရာတော်ဖတ်ပြီးမှ ဘုရားတပည့်တော် အကြောင်းစုံလျှောက်
ထားပါရစေ....”

ဆရာတော်သည် ကျောင်းပေါ်သို့ ပြန်ကြွလာ၏။ အခု
မဟာနန္ဒလည်း နောက်ကထပ်ချပ်မကွာလိုက်လာ၏။ နွေရာ
သဉ် နေတာရှည်လှသည်။ ညနေ ၆-နီးပြီး ဖြိုးသော်လည်း
အလင်းရောင်သည် ကောင်းစွာလင်းလျက်ရှိနေသည်။ ကျောင်း
ကြီးတောင်ဘက် လမ်းမကြီးတွင် မြင်းလှည်းခရာ၊ နွားလှည်း
ခရာ စက်ဘီးများပါ သွား၍ နေကြ၏။ ထိုယာဉ် အသီးသီး
နောက်တွင် ဖုံလုံးကြီးများတန်း၍ ကျန်ရစ်လေသည်။ ကျောင်း
ဝင်း တဝိုက်၌ ပေါက်နေသော မန်ကျီး ပင်ကြီးများမှာ ရွက်
များ ထွက်ဆဲပင် ဂိုသေး၏။ ကျောင်းဝင်းကြီးထဲ၌ ကစားပြေး
လွှား နေကြသော ကျောင်းသား များ ၏ အသံတွေမှာ စိစိ
လောင်လောင်နိုင်လှလေသည်။

ကျောင်းပေါ်သို့ ရောက်လျှင် အရှင်မဟာနန္ဒသည် လွယ်
အိတ်ထည်း၌ စာအုပ်တအုပ်ဖြင့် ညှပ်ယူလာသော စာချုပ်မိတ္တူ
ကိုထုတ်၍ ဆရာတော်သို့ ဆက်ကပ်လိုက်၏။

ဆရာတော်သည် စားပွဲပေါ်မှမျက်မှန်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး
စာချုပ်ကို ဖတ်နေလေသည်။ အရှင်မဟာနန္ဒသည် ဆရာတော်

၏ အမူအယာကိုသာ အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ယခင်နေရာ၌ ထိုင်
နေ၏။

ဆရာတော်သည် စာချုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ရင်း-
“ဘယ်နှယ်က ဘယ်လိုတာထဲ့လဲ၊ မဏ္ဍပ်ကြီးကလဲ ၁၄-ခန်း၊
၁၅-ခန်းတောင်ဆိုတော့ တယ်ကြီးကျယ်လိုက်ပါကလား-အရှင်
နန္ဒရဲ့.”

ထိုသို့ပြောရင်း စာချုပ်ကို တခါ ပြန်ကြည့်နေပြန်၏။

“မှန်ပါ-ဆရာတော်၊ အဲဒါကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်လဲ
အရေးတကြီးနဲ့ ပြေးလာခဲ့ရတာပါဘဲ - ဆရာတော်၊ ကိစ္စက
အခု ဆရာတော် ဘာကြီးတဲ့ စာချုပ် အတိုင်း ရက်ချိန်းတလဲ
ကပ်နေတော့ ဘုရားတပည့်တော် အဲဒီကို အမြန် ပြန်သွားပြီး
ကြိုတင် စီစဉ်စရာများကိုလဲ ဆောင်ရွက်စရာ ရှိပါသေးတယ်-
ဘုရား.”

“အဲဒီ - ဟောပြောပွဲက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ ဆန်းတော့
ခပ်ဆန်းဆန်းဘဲ အရှင်နန္ဒရဲ့.”

“ကျောက်ကွင်းရွာသူကြီး ဦးလှောင်တိုလင်မယားက စတင်
ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကိစ္စလို့ ဘုရား တပည့်တော် သိခဲ့ရပါတယ်
ဘုရား၊ ဒီကစပြီး ငြင်းကြ၊ ခုံကြရင်းက တရွာလုံးက ခရစ်ယံ
တွေရော၊ နီးတဲ့ ရွာတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာတွေရော တိုင်ပင်ပြီး
အခု-ဒီစာချုပ်ကြီး ဖြစ်လာရတာပါဘုရား.”

ဆရာတော်သည် စာချုပ်ကို တဖန် ပြန် ကြည့် လိုက်ရာမှ
ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ဒီစာချုပ်ထဲက အပုဒ် ၂-မှာ ပါတဲ့ ဟောဒီ(ဗုဒ္ဓဘာသာ
နှင့် ခရစ်ယံဘာသာ နှစ်မျိုး၌ မည်သည့်တရားက ကောင်းသည်။

မှန်သည်)ဟု ရှင်းလင်းပွဲကြီး ကျင်းပရန်လို၊ ရေးထားတဲ့အထဲမှာ ကောင်းသည်၊ မှန်သည်ဆိုတဲ့ စကားက ဘာကို ဆိုလိုတာတဲ့လဲ-အရှင်နန္ဒ”

“ဘုရားတပည့်တော် မလျှောက်တတ်ပါ ဆရာတော်၊ စာချုပ်မူရင်းအတိုင်းသာ ဘုရားတပည့်တော် ကူးယူခဲ့တာဖြစ်ပါတယ် ဘုရား”

“ဒီအပုဒ်မှာ (ကောင်းသည်)ဆိုတာနဲ့ (မှန်သည်)ဆိုတဲ့ စကား နှစ်လုံး ပူးပါနေတော့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေလို့ အရှင်နန္ဒရဲ့ ဒီတော့ ကောင်းသည် ဆိုတာကိုဘဲ ဆုံးဖြတ်မှာလား၊ မှန်သည်ဆိုတဲ့ စကားကိုဘဲ ဆုံးဖြတ်ကြမှာလားဆိုတာ ပြဿနာဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်က စဉ်းစားကြည့်တော့ ဒီစကားနှစ်လုံး ပူးထဲ ထားပုံမှာ ဥာဏ်များ ပါနေသလားလို့၊ ရိုးရိုးအမှတ်မဲ့ ရေးတဲ့စကားဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ရိုးရိုးအမှတ်မဲ့ ရေးတဲ့ စကားလို့ ဘဲ ဖြစ်ဟန်ရှိပါတယ်-ဆရာတော်”

“အေးလေ ရေးသူက ရိုးရိုးဘဲ အမှတ်မဲ့ ရေးမိပါအုံး၊ ဆုံးဖြတ်မဲ့ လူထဲက ကပ်တတ်တဲ့ လူဆိုရင် အတော် မလွယ်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်တွေ ထွက်နေတယ် - အရှင်နန္ဒရဲ့ ဒီမှာ ကြည့်လေ ကောင်းသည်လို့ ဆိုတဲ့ စကားကို ယူပြီး ပုဒ်ဆစ် ကြည့်ရင် လူတိုင်းရဲ့ အကြိုက်မှာ ကောင်းတယ်ဆိုမေ့မဲ့ တခြား လူတိုင်းရဲ့ အကြိုက်မှာ မကောင်းတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်၊ တကယ်လို့ အဲဒီ လူ နှစ်ဦးလုံးက ကောင်းပါတယ်လို့ ဆိုအုံး၊ ကောင်းတာတော့ဟုတ်ပြီ၊ မမှန်ဘူးဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ က-

မှန်တယ်ဆိုတဲ့ စကား ကျပြန်တော့လဲ မှန်တော့မှန်ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မကောင်းဘူးဆို ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

အရှင်မဟာနန္ဒသည် ဆရာတော် ဤမျှအထိ ကပ်သီးကပ်သတ်လိုက်၍ ဆစ်တတ်ပုံကိုသာ အံ့သြ နေမိတော့၏။ ဤစာချုပ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ၄-၅-ကြိမ်ဖတ်ပြီးမှ ကူးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကူးယူရာ၌ အတိအကျအတိုင်း အကြောင်းအကျန် မရှုရအောင် ဝရပြု ကူးခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ယခုဆရာတော် ထောက်ပြသော စာပုဒ်ပါ စကား နှစ်လုံး၏ ပီသေသကို မစဉ်းစားမိခဲ့ချေ။ ဆရာတော် ကောက်ယူဆစ်ပြတော့မှ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေပုံကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကို ဘယ်လို ရှင်းလင်း လျှောက်ထားရမည်ကို မသိဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီလိုရှိတယ်- အရှင်နန္ဒ၊ ဥပမာ ဆိုပါတော့၊ ကောင်းမကောင်း ဆိုတာမှာ ကျုပ်တို့က ဝက်သား ဟင်း ကြိုက်လို့ ဝက်သားဟင်းတွေတော့ တယ်ကောင်းတဲ့ ဝက်သားဟင်းလို့ ပြောမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ကျုပ်တို့က ကောင်းနေတဲ့ ဝက်သားဟင်းကိုဘဲ၊ ဝက်သားမကြိုက်တဲ့လူ၊ ဝက်သားနဲ့ မတဲ့ တဲ့ လူနဲ့ ကျတော့အဲဒီဝက်သားဟင်းကို လှည့်တောင်ကြည့်ရင်မယ် မဟုတ်တော့ဘူး- အရှင်နန္ဒရဲ့၊ ဒီတော့-အဲဒီ ကောင်းတယ်-ကောင်းဘူး ဆိုတဲ့ အဆုံးအဖြတ်ဟာ လူတွေမှာရှိကြတဲ့ ဓါတ်ခံ ဥပါဒါန် အစွဲတွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ထားမျိုးတွေ ဆိုတော့ အားလုံး ညီညွတ်တဲ့ အဆုံး အဖြတ်ကို ရအောင် ဘယ် ပြဿနာ ကိုင် နဲ့ ထောက်ကြည့်လို့ ဘယ် ပေတန် မျိုး နဲ့ တိုင်းကြည့်ရ မလဲ၊ အဲဒီ “ ကောင်းသည် - ကောင်းသော ” စကား လုံး ဟာ အတော် ကြီး အဆုံး အဖြတ် ခက်တဲ့ စကား မျိုးပေါ့ ၊

အဲဒါကြောင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဘာသာ ပြန်ကြတာတွေ
သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသမ္ဘဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ သမ္မာတွေဟာ ကောင်း
အမြင်- ကောင်းသော အကြံစေတဲ့ “ကောင်းသော” ဆို
ဝိသေသနစကားနဲ့ ဘာသာပြန်ထားတော့ လူတွေကို ရိုး
လေးနဲ့ မျက်စေ့လယ်ကုန်အောင် လုပ်စေတာနဲ့ မတူ
လား၊ ကြည့်လေ- ကောင်းသော အမြင် ဆိုတဲ့ စကား
ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ယူမလဲ၊ ကောင်းသောအမြင် ဆိုကတော့
ကောင်းတာတွေကိုချည်းမှ ရွေးမြင်ရတော့မလို့ ဖြစ်မနေဘူး
လား၊ အဲဒီ ကောင်းသော အမြင်တွေဟာ မြင်ကြပါဆို
အဓိပ္ပါယ်မျိုးကိုယူသွားတဲ့လူဟာ မကောင်းတာဆိုရင် သူ့
နားလယ်ထားတဲ့ မဂ္ဂင်နဲ့ မကိုက်ညီလို့ မြင်ကို မမြင်ချင်တော့
ဘူးလို့ဖြစ်ရတော့မယ် အနိဋ္ဌာရုံ စာရင်းထဲထည့်ပြီးကြည့်လို့
မရရှာလို့မရ ဖြစ်သွားကရောမှတ်လား၊ ဒီတော့ သူ့အာရုံ
ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့တွေ
ဘက်ကိုချည်း စွဲသွားတော့မယ်၊ ဒီတော့အမှန်နဲ့ ဆက်ဆံ
ခက်ကရောက်၊ ဥပမာ ဒီထိုင်ခုံပေါ်မှာ ခွေး သတောင်ပုပ်ကြီး
ကိုတွေ့ရင်သူကြည့်လို့ မြင်လို့ဖြစ်တော့မယ်မဟုတ်ဘူးမှန်နေ
မဲ၊ မကောင်းဘဲကို သူ့သားသမီး တယောက် နာတာသောတာ
သူမကြားချင် မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ သူ့အိမ်သူ့အိမ် မီးလောင်
ပျက်စီးတာမျိုး သူမမြင်ချင် မကြည့်ချင်ဘူးဆိုတဲ့ ဒီလောကရဲ့
ဖြစ်မှုပျက်မှုတွေကို သူအမှန်အတိုင်း လက်မခံနိုင်အောင်
ဖြစ်သွားတော့မယ်၊ ဒါဟာဘာပဲလို့လဲ အဲဒါ သူ့မှာကောင်း
တာကိုမမြင်ရသိရလုပ်ရကြံရစည်ရဆိုတာကို ချည်းစွဲနေတော့လို့
ဘဲ အရှင်နန္ဒရဲ့၊ မကောင်းတာဆိုရင် သူ့နဲ့လုံး မသာဖြစ်စေ

မြင်ရတွေ့ရဘို့ရှောင်မယ်၊ ဒီတော့လောကခံကိုဘယ်လိုသူကြံကြံ၊
ခံနိုင်တော့မလဲ သူ့ဥပါဒါန်ကကောင်းတဲ့ဟာတွေသာစွဲယူထား
တာကိုး မှန်တာကို ဟုတ်တာကို သူလက်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ အရှင်
နန္ဒရဲ့၊ အဲ-အခုကျုပ်တို့က သမ္မာတွေကိုအမှန်ဆိုတဲ့ စကားနှင့်
ပြန်ပြီးဝိသေသနပြုကြတော့ ဒီဘုန်းကြီးတွေက ဂူစာတွေလို့ ဆို
ကြရော အရှင်နန္ဒရဲ့၊ အမှန်မြင်၊ အမှန်ကြံ၊ အမှန်ပြော၊ အမှန်
လုပ်၊ အမှန်ကိုး၊ အမှန်ကိုကြိုးစား၊ အမှန်ကိုမှတ်၊ အမှန်ကိုထိန်း
ချုပ်လို့ ကျုပ်တို့ပြောတာက ဒီလောကမှာ အကောင်းရော-
မကောင်းတာတွေရော ဆိုတဲ့သဘောတွေက အစဉ်မပြတ် လှ
ပတ်နေတာကလား၊ ဒီတော့ အဲဒီလိုလှည့်ပတ်ရစ်သိုင်းသိုင်း ကြံ
တွေမြင်သိနေရတဲ့ သဘာဝတွေကို သူ့ဟာသူ ကောင်းချင်
ကောင်း မကောင်းချင်နေပလေစေ၊ ကျုပ်တို့က အမှန်အတိုင်း
ထင်းကနဲပေါက်အောင်မြင်ရ ကြံရ- ပြောရ- လုပ်ရမယ်ဆို
တာတွေ သဘောပေါက်စေရမယ်မှတ်လား၊ ကုသလာဓမ္မာ-
အကုသလာဓမ္မာ- အဗျာကတာဓမ္မာလို့ တော့ တွင်တွင်ပြောကြ
ပြီး လက်တွေ့ မျက်တွေ ကိုယ်တွေ ဖြစ်ရမဲ့ တရားကျတော့
ကောင်းမှတ်ယူ မကောင်းရင် ပယ်ဆိုသလိုလဲ ဖြစ်နေတော့
ခက်ကုန်ကရော- အဲဒီတော့-

သမန္တာ စက္ကဝါဠေသု၊ အတြာဝစ္ဆန္တ၊ ဒေဝတာ-ဆိုတာ
တွေ သိပ်ကောင်းကုန်ကြတာဘဲ အရှင်နန္ဒရဲ့၊ မှန်-မမှန်ဆိုတာ
တော့ စဉ်းကို မစဉ်းစားကြတော့ဘူးမှတ်လား။”

အရှင်နန္ဒသည် ဆရာတော် အမိန့်ရှိနေသော စကားလုံး
ဇာတ်အဓိပ္ပါယ် လေးနက်ပုံကို စဉ်းစားရင်း နားသာ လောင်
နေလေ၏။

နောက်ပြီး ဟောဒီ အမှန်- မှန်သော- မှန်သည် ဆိုတဲ့ စကားလဲ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိနေပြန်ပကော အရှင်နန္ဒရ၊ ပညတ်သဘောနဲ့ ပရမတ်သဘော နှစ်မျိုးလေ-

ဥပမာ-မိန်းမပျိုကလေး တယောက်နဲ့ လူပျိုကလေး တယောက်ညားသွားကြတော့မှန်တယ်၊ ဒါရလိုက်တဲ့ အကြောင်းဘဲလို ဆိုကြမယ်။

ဒါပေမဲ့ မိန်းမပျိုကလေး တယောက်နဲ့ သားကြီးမယားကြီး မြေးမြစ်တွေနဲ့ အဘိုးကြီးတယောက် ညားကြပီဆိုတော့ မမှန်တော့ဘူး၊ တခုခုတော့ တနေရာရာမှာ မှားနေတာရှိပြီလို့ ဆိုကြပြန်ရော၊ ကဲဘယ်နှယ်လဲ အရှင်နန္ဒ။

ကျုပ်တို့လို ဘုန်းကြီး တဦးဦးက မညီတုတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး ရှောက်လာတာကို ကြည့်ပြီး ကိုရင်နန့်ယ ဆွမ်းခံသွားမလို့ လားလို့ မေးမိတဲ့ ဟာမျိုးကလဲ ခုနကအဖိုးကြီးနဲ့ သူငယ်မလေးတို့ ကိစ္စထက် ပိုဆိုးမနေဘူးလားလို့၊ အဲဒါပညတ်မှန်ပညတ်မှားတွေဘဲ ဆိုရတော့မယ်။

အဲနောက် ဒီအမှန်-အမှားကိစ္စက တမျိုးရှိသေးတယ်၊ ၁-နဲ့ ၂-ပေါင်းတော့ ၃-ဖြစ်တာမှန်တယ်၊ သုံးသုံးလီ ကိုးဖြစ်တာမှန်တယ်။ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့အကျိုးနဲ့ ကိုက်ညီပေသကဲ့အရှင်နန္ဒရ၊ လေးလေးလီဆဲငါး ဆိုတာကျတော့လဲ မှားတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းလွယ်လွယ်လေးနဲ့ သိကြတာမျိုးဘဲ။

“အဲ- လေးလေးလီ- ဆဲ-ခြောက်ဆိုတာ ပရမတ်ခိုက်အောင်မှန်နေတဲ့ အမှန်ပါဘဲ အရှင်နန္ဒရ၊ ဒါပေမဲ့ ကုသိုလ်စိတ် ၂၀၊ အကုသိုလ်စိတ် ၁၂၊ ဝိပါက်စိတ် ၃၆၊ ကြိယာစိတ်က ၂၀၊ အဲဒါတွေ ပေါင်းလိုက်တော့ စိတ်အကျဉ်း ၈၉၊ အများတဲ့တစ်ညနဲ့

ဖြစ်ကရောဆိုတဲ့ ဂဏန်းမျိုးဘာရဲ့၊ အဖြေကို အမှန် သိချင်လို့၊ မဆိုပြီး နှစ်ရာထောင်ထောင် ပေးမယ့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် သွားမေးကြည့်ရင် ဘာပြောမယ်ဆင်ဆဲလဲ အရှင်နန္ဒ၊ သူ့အဖြေက ဘာဂဏန်းဘဲ လာတာ သုညချည်းဘဲ အရှင်နန္ဒရေ၊ အဖြေဂဏန်းတခုခုထွက်ရင် မှန်ကိုမမှန်တော့ဘူး ဖိုလ် ဆိုက်နေတဲ့ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ဒီအကြောင်းနဲ့ အကျိုးတယ်လို့မှ ဆက်စရာမရှိတော့ဘူး ကုန်နေပြီ ပြတ်နေပြီကလား အရှင်နန္ဒရဲ့ ကိလေသာမှာ သုညဘ ဆိုက်နေရင် အနတ္တ ဆိုက်နေပြီမူတလား၊ အဲသလိုအနတ္တကို ဆိုက်နေတဲ့ အရိယာ ကြီးတွေရဲ့ သုညချည်းဖြစ်တဲ့အဖြေမျိုးကို ဂဏန်းမထွက်လို့ မှားကုန်ကြစတန်းဆိုရင်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြီးပါ မှားပြီလို့ တယ်သူဆိုဝံ့ကြမလဲ-”

“အဲသလိုပညတ်အမှန်ပရမတ်အမှန်တွေ တယ်လို့ မှန်တယ်ဆိုပေမဲ့ နိဗ္ဗာနခေါ်နဲ့ ကျတော့ တလောတလုံးက ပြဿနာ ကွေဟာကိလေသာမကျန်အောင် သုညချည်းဆိုက်သွားမှ မှန်တဲ့ခေါ်ဆိုက်အမှန်ကလဲ ရှိနေတယ် အရှင်နန္ဒရေ။”

သုညချည်းဆိုလို့ မ လာ ချည်း ဘာမှ မရှိတာလို့ တော့မထင်လိုက်နဲ့အံ့၊ ဒီနိဗ္ဗာနခေါ်ဆိုက်တဲ့ သုညတဟာ အဆုံးအစမရှိ အနာဒိအနန္တ သဘောဖြစ်တယ်၊ စကြာဝဠာနဲ့ အမျှ ဖြန့်နှံ့တည်တဲ့ အတွက် ဂဏန်း သင်္ချာရဲ့ နယ်က လွန်ထွက်သွားလို့ သုညတ အနတ္တ နိဗ္ဗာနခေါ် သဘောကို ပြတဲ့ သင်္ကေတဖြစ်တယ် အရှင်မဟာနန္ဒ၊ သုညရဲ့ သတ္တိကိုသိချင်ရင် တယ်ဂဏန်းရဲ့ နောက်က ဖြစ်ဖြစ်၊ ရှေ့ကဖြစ်ဖြစ် (သို့မဟုတ်) ဂဏန်း နှစ်ခုရဲ့ အလယ်က ဖြစ် ဖြစ် တတ် ကြည့် လိုက်စမ်း

အရှင်နန္ဒ၊ သုညတလုံးလောက်ထဲ လိုက်ရင် မူလဂဏန်းရဲ့ အရေအတွက် ဘယ်ထိ ရောက်သွားမယ်ထင်သလဲ။ သုညဟာ ဒီလိုကြည့်တော့ မလာနတ္ထိယား-အနှစ်ခဲလားဆိုတာ ပေါ်လာပြီ မှတ်လား။ ကဲ-သုညပေါင်း ငါးရာ-တထောင်-တသောင်း တသိန်း-ကုဋေ-ကုဋာ ရေးနိုင်သလောက် ရေးထဲကြည့်-များလာတာနဲ့ အမျှ မူလဂဏန်းရဲ့ တန်ဖိုး ဘယ်လောက် တိုးပွားများပြားလာနိုင်သလဲ။ တရက်နှစ်ရက်မက တနှစ်-နှစ်နှစ်-နောက်ဆယ်နှစ်-နှစ်တရာ အချိန်ရှိသလောက် ရေးနိုင်ရေးကြည့်၊ တန်ဖိုးဟာ စကြာဝဠာနဲ့ အပြေ တည်လာတော့မှာ မလွဲဘဲ ဆိုတာတော့ ဒိဋ္ဌိဓမ္မကကော်မတီ အရှင်နန္ဒရေ။”

“အဲဒီသုညသင်္ချာကို အင်ဖစ်နီတီးခေါ်တယ်။ အင်ဖစ်နီတီးဆိုတာ အဆုံးအဆမရှိ စကြာဝဠာ မှန်သမျှတို့ထိ ခြုံလွှမ်းတည်နေတဲ့ သဘောအစစ်အမှန်တဲ့၊ အဲဒီသုညသင်္ချာလို သိပ္ပံအထက်ဆုံးတန်းက လူတွေကျမှ အသုံးပြုကြတာဘဲ အရှင်နန္ဒရေ။”

“ကဲ-ဒီတော့ အရှင်နန္ဒ စာချုပ်ထဲက ကောင်းသည်-မှန်သည်ဆိုတဲ့ စကားနှစ်လုံးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဟာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲနက်နဲနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့မရပ်မီးလောက်ဘူးလား။”

အရှင်မဟာနန္ဒသည် ဘာမျှမပြော မလျှောက် တတ်အောင် ဖြစ်၍ နေတော့၏။ ဆရာတော်သည် စာချုပ်ပါ စကားလေးနှစ်လုံးမှဆက်ပြီး နိဗ္ဗာနခါတ်ကြီးအထိ ကူးစက်ပြသွားလေသည်။ စကားလုံးများမှာ လွယ်ကူ၍ လူတိုင်းနားလည်နိုင်၏။ အနက်သဘော ထင်ထင်ကြီး ရှင်းလင်း သွားသည်။ အလွန် နက်နဲလှသော ဗုဒ္ဓ၏အဘိဓမ္မာအစစ်ကြီးကို တခဏနှင့် ဖွင့်ထုတ်ပြသွား

နိုင်စွမ်းသော ဆရာတော်ကို တွေ့နေရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်မဆုံး ရှိနေလေသည်။

အရှင်မဟာနန္ဒသည် ဆရာတော်နှင့် မတွေ့ဘူးခင် ယခင်စာသင်သားဘဝကို ပြန်၍စဉ်းစားလိုက်မိ၏။ သဒ္ဓါ၊ သမ္မာ၊ ဝိနည်းဇာတ်၊ အဋ္ဌကထာ၊ တိမာတိဘာ၊ ဒုမာတိကာ၊ ကင်္ခါ၊ ယမိုက်၊ ဋီကာကျော်- စသည်တို့ကို ခူးနှင့်တဒေါင်ဆစ် ဖွတ်တက်အောင် မနေမနား တကျော်ကျော် အာပေါက်မတတ် အံ့ဆိုကျက်မှတ်ခဲ့ရ၏။ သီဟိုဠ် သုမင်္ဂလသင်္ဃမိ၏ ဋီကာကျော်တခုနှင့်ပင် နှစ်အကြာကြီး ချာလယ်လိုက်ခါ နေခဲ့ရသည်။ စာမေးပွဲ အောင်ရန် ဟူသောရည်မှန်းချက် နယ်နိမိတ်ထက် တထပ်မှမပိုမိခဲ့ပေ။ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် တွေ့သောအခါမှ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏အနှစ်သဘောကို အတော် အတန် တီးခေါက် မိလာ၏။ ယခု ဆရာတော် ပြောဟောသွားသော စကားများကို ကြားနာရသောအခါ မိမိ၏ ရဟန်းဘဝတာဝန်နှင့် ပန်းတိုင်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်လွမ်း၍ မြင်ရလေတော့သည်။

“ဟေ့ ရှင်နန္ဒရဲ့ ပြောစမ်းပါအုံး၊ ဒီစာချုပ်ကြီးကိစ္စနဲ့ကျုပ်တို့နဲ့ ဘယ်လိုဆက်စပ်ရမှာတုံး။”

အရှင်မဟာနန္ဒသည် တွေးခါဝေးခါနေရာမှ ဆရာတော် မေးလိုက်သဖြင့် အစဉ်းစားရပ်သွား၏။ ဤတွင်မှ အရှင်မဟာနန္ဒက မိမိသိခဲ့သမျှ အကြောင်းစုံ ပြန်လည် လျှောက်ထားရတော့၏။ အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၌ ကြံတွေ့နေရသော အခက်အခဲ အစုံကိုလည်း ဇာတ်ရင်း ပြန်လှန်ရင်း ဆရာတော်ကို အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းဝင်သံဃာ အားလုံးကပင် အထူးမျှော်မှန်းအားကိုးနေကြကြောင်းကို လျှောက်တင်လေသည်။

အချိန်လည်း ၇-နာရီခန့် ရှိလာ၍ ကျောင်းဆောင် အသီးသီး၌ မီးများလင်းနေပေသည်။ နေချိုအေးစဖြစ်၍ ကျောင်းအနောက်ဖက် ရွှေအင်းကောင်စေတီ ယင်ပြင်တော်ပေါ်မှ ခေါင်းလောင်း ထိုးသံများကို ကြားနေရသည်။ စေတီတော်မှ ဓါတ်မီးရောင်များ နေအကုန် ဉာအကူးကြားကာလမှ အဝေးသို့ မပေါက်နိုင်သေး၊ စေတီတော်ရှေ့သင်္ကန်းမှာ ကပ်လျက်ထိန်ထိန် ဝင်းလျက်ရှိသေး၏။ ဆရာတော်နေသော ကျောင်းဆောင်က လေးအပေါ်ထပ်မှကြည့်လျှင် တောင်ဘက် လမ်းမကြီးများ တလျှောက် လမ်းမီးများနှင့် လေးကျွန်းအောင်မြေ ကုန်းမြင့်မြင့်ပေါ်က စေတီတော်မီးများကို အဝင်းသား လွှမ်းမော် မြင်နေရ၏။ နေရောင် ဟပ်နေသော မိုးကောင်းကင်၏ အလင်းရောင်လည်း အထင်းသားရှိနေသေးသည်။

ဆရာတော်ကမေးလိုက် အရှင်မဟာနန္ဒက လျှောက်လိုက်နှင့် ၂-ပါးလုံးထိုင်လျက် ရှိကြသေး၏။ အခန်းထဲတွင် ညနေကလို လူမရှင်း ကျောင်းသားအချို့နှင့် ဆရာအချို့ပါ လာရောက်နားထောင်ကြသည်။ လေသည်တချက်တချက်သာ တောင်ဘက် လမ်းမကြီးတလျှောက် ပြေးလာပြီး ကျောင်းကိုဝင်ခွေသွား၏။ သို့ရာတွင်မအေးပေ၊ ပူနွေးနွေးပင် ရှိလိုက်သေး၏။ ကျောင်းမကြီး အပေါ်ထပ်မှ ကျောင်းသားများ စာကျက်သံ များကို ကြားရသည်။ မီးတွေလည်း လင်းနေပြီ။

“ဟေ့-မင်းသားကြီး ဆရာကြီးဦးကုန်နဲ့ ဆရာသခင်ကိုကြီးတို့ ခဏသွားခေါ်ကွာ... ၈-အရှင်နန္ဒ ခဏ လမ်းရှောက်လိုက်ကြအုံးစို့၊ ဟိုဆရာတွေလာတော့ တိုင်ပင်ပြီး ဒီကကျုပ်တို့လာမဲ့ရက်ကို ချိန်းကြတာပေါ့။”

ဆရာတော်သည် ရေနံချောင်းမှ ကျောင်း လာ နေသော ကျောင်းသားကြီး တဦးအား ဆရာများအား အခေါ်လွှတ်ပြီး လမ်းရှောက်ရန် အောင်သို့ ဆင်းကြသွား၏။ မင်းသားကြီးဟု ဆရာတော်ခေါ်သူမှာ ကျောင်းအမျိုးသားနေ့ ကပွဲချိန်၌ မင်းသားလုပ်၍ ကရသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာတော်က မင်းသားကြီးဟု ကင်းပွန်းတပ်ထားသူဖြစ်၏။

၁၅-အစဉ်

ထိုည ဆရာတော်၏ ကျောင်းကလေး အပေါ်ထပ်တွင် နေရှင်နယ်ကျောင်း မြန်မာစာ ဆရာကြီး ဦးကုန်၊ အင်္ဂလိပ် စာပြ ဆရာ သခင်ကိုကြီး၊ အရှင်ဇဝနနှင့် အရှင်မဟာနန္ဒတို့ တတွေ ဆရာတော်နှင့် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြ၏။ ဘေးမှ နားထောင်သူ ဆရာအချို့နှင့် ကျောင်းသားကြီးများ ရှိကြသည်။

အရှင်မဟာနန္ဒက ရောက်ရှိလာသူဆရာများအား ကျောက်ကွင်းဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောပွဲကြီး ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း၏ အကြောင်းအရာ အစုံကို ပြန်လည်တင်ပြ၏။ ဆရာများ ကျောင်းသား ကြီး များကပါ သိလိုသမျှ မေးမြန်း စုံစမ်းကြသည်။

ဟောပြောရေး ကိစ္စအတွက် ဆရာတော်က ခေါင်းဆောင်၍ ဆရာကြီးဦးကုန်က ကူညီရန်ဖြစ်လာ၏။ ညေသို့မည်ပုံပြောဆိုရန်ဆိုသောတာဝန်မှာ ဆရာတော်၏အလုပ်သာဖြစ်၍ အသုံးအထွေ မစဉ်းစားကြဘဲတပေး လိုက်ပါမည့် သူများကို ရွေးချယ်သည်တွင် အားလုံးက လိုက်ချင်နေကြသည်။ သို့ရာတွင်

စရိတ်စကနှင့် တည်းခိုနေထိုင် သွားလာရေးတို့၌ သက်သာနိုင် ဆုံးဖြစ်စေရန် ငါးဦးသာ သွားထိုက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

ထိုငါးဦးမှာ ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၊အရှင်သုတ၊ အင်္ဂလိပ် ကပြား အရှင်အရိယ၊ ဆရာကြီးဦးကွန်နှင့် ဆရာသခင်ကိုကြီး တို့ဖြစ်၏။

ကြမည့်ရက်ကိုသတ်မှတ်ကြသောအခါ ဤသို့စီစဉ်လိုက်ကြ၏။
ဧပြီလ ၂၀-ရက်နေ့ နံနက်တောင်တွင်းကြီး ထွက်၊ အာလုံသို့ နံနက်ဆွမ်းချိန်မှီ အရောက် အရှင်မဟာနန္ဒ၏ ကျောင်းတွင် ထို နေ့ရပ်နား။ ဧပြီလ ၂၉-ရက်နေ့ နေ့ဆွမ်း စားပြီး အာလုံမှ ထွက်၊ ဝက်ထီးကန်သို့ ညနေအရောက်၊ ဝက်မြေတောကျောင်း တွင် ထိုနေ့ရပ်နား။ ဧပြီလ ၃၀-ရက်နေ့(ကဆုန်လဆန်း ၁၁- ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့)နံနက်စောစော ဝက်ထီးကန် ဝက်မြေ တောကျောင်းမှထွက်၊ အလိုဘော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျောင်းသို့ ခေတ္တ ဝင်နှုတ်ဆက် ၈-နာရီခွဲခန့် ပြန်ထွက်၊ ကျောက်ကွင်းရွာ တရားဟောရမည့် မဏ္ဍပ်ကြီးသို့ နံနက် ဆွမ်းချိန်မှီ အရောက်၊ ထိုနေ့မဏ္ဍပ်ကြီး၌ ရပ်နား။

မေလဆန်း ၁-ရက်နေ့ ဇွဲကြီးရက်၊ ထို မဏ္ဍပ် ကြီး မှာပင် ကျင်းပမည့် ဟောပြောပွဲသို့ တက်ရောက်ရန်။

ထိုသို့ လမ်း၌ ရပ်နားရက်များထားရသည်မှာ ဝက်ထီးကန် အာလုံစသော အရပ်များ၌ ဆွေးနွေးပွဲများ ပြုလုပ်ရန် အရှင် မဟာနန္ဒက ဆန္ဒရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့သည် ကဆုန်လဆန်း ၅-ရက်၊ ဧပြီလ ၂၄-ရက် နေ့ဖြစ်သည်။ အရှင်မဟာနန္ဒ၏ ခရီးစဉ်မှာ နက်ဖြန် ကဆုန် လဆန်း ၆-ရက်နေ့ နံနက် ဆွမ်းစားပြီး တောင်တွင်းကြီးမှ

ထွက်၊ အာလုံကျောင်းခေတ္တဝင်၊ ပြန်ထွက်-ဝက်ထီးကန် ထို နေ့ ညနေအရောက်သွားမည်၊ နောက်နေ့ ဆွမ်းမှီ အလိုဘော်ရ သို့ ကူးပြီး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံလျှောက်ထားရန် ကိစ္စအဝဝ ပြီး လျှင် ပြီးချင်း ကျောက်ကွင်းသို့ ဆက်သွားမည်။ ကျောက်ကွင်း တွင် သူကြီးနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ လူကြီးများကို အကြောင်းစုံပြော ပြီး ဆရာတော်တို့ ရောက်မည့်ရက်၌ လိုအပ်သော အစီအစဉ် များ တိုင်ပင် မှာ ကြား ပြီး နောက် အလိုဘော်ရသို့ ပြန်မည်၊ ထိုနေ့ည အလိုဘော်ရ သံဃာတော်များနှင့်ဆွေးနွေးပြီး နောက် တနေ့နံနက် ဝက်ထီးကန်သို့ ပြန်ကူးမည်။ ဝက်ထီးကန်၌ နေ့ ဆွမ်းစားပြီး ထိုနေ့ ညနေ အာလုံ အရောက်ပြန်မည်။ နောက် နေ့ ဧပြီလ ၂၀-ရက်နေ့တွင် တောင်တွင်းကြီးမှ ပြန်ကြွလာ မည့် ဆရာတော်တို့ကို စောင့်ကြိုရန်ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် အရှင် မဟာနန္ဒ၏ ခရီးစဉ်မှာ ရှုပ်ရှက်ခက် လူး လာ ခေါက်တုံ့ လွန်းသလို ဖြစ်နေ၏။ ဆရာတော်ကို လွယ် လွယ်တွေ့ရပြီး လွယ်လွယ်စီစဉ်ပြီးသည်ပင် အရှင်မဟာနန္ဒအဖို့ ကျေနပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ထက်ဤပွဲတွင် ဆရာတော် ကိုယ်တိုင် ယှဉ်ပြိုင် ဟောတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သေချာ ခိုင်လုံပြီး ဖြစ်၍ မဟာနန္ဒမှာ ဝမ်းမြောက် ရှင်လန်း နေပေသည်။

ဤ ဘာ သာ ရေး ယှဉ် ပြိုင် ဟော ပြော ကြီး ၌ အ ရှင် မဟာနန္ဒသည် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကိုသာလျှင် အားထား ယုံကြည် စိတ်ချရဆုံး ဖြစ်သည်ဟု စွဲမြဲစွာ ယုံ ကြည် ထား ဟန် ရှိပေသည်။ ဤပွဲတွင် ဗိုလ်ရွေး မတန်၍ ရှုံးရပါက သားနှင့် အရှုံးမျိုးမဟုတ်၊ ဗမာတလောကလုံး ယုံကြည် ကိုးကွယ် နေ သော ဗုဒ္ဓဘာသာကြီး၏ အရှုံးကြီး ဖြစ်ရတော့မည်ကို ကြိုတင်

တက်ဆပြီးဖြစ်၍ အရှင်မဟာနန္ဒသည် ဤမျှအားတိုက်၊ ခွန်တို၊ မခေလ်၊ ပေခုံးနှင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌယံတွင် ရေစိယံ သမ္မာကျမ်း၊ ဓမ္မဟောင်း-ဓမ္မသစ်အစုံရှိနေ၏။ ထိုနေ့ည ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်စီစဉ်ပြီးနောက် ဆရာတော်သည် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ထုတ်၍ ခဲတန် နိပြာတန် တချောင်းနှင့် တောက်နှုတ်ချက်ချင်းတေးမှတ်တော့၏။

ဆရာသခင်ကိုကြီးနှင့် ဆရာကြီး ဦးကွန်တို့က ဆရာတေးမှတ်ပြထားသော အချက်များအတွက် စာအုပ်တွဲ အမှတ်စာမျက်နှာအမှတ်စသည်တို့နှင့် ညှိနှိုင်းချက်အစစကို မာတိကာအဖြစ် လိုက်၍ စာရင်းသွင်းကြရ၏။

သို့နှင့် ထိုနေ့ညမှစ၍ ကြိုတင်ဘွယ်ကိစ္စ အဝဝကို စတင်လေတော့သည်။ သန်းခေါင်ကျော်မှ ရပ်နားကြ၏။

နောက်တနေ့ နံနက် ဆွမ်းချိန်ပြီးလျှင် အရှင်မဟာနန္ဒသည် ဆရာသော်တို့အတွက် အလိုတော်ရမှ ဆက်ကပ် လိုက်သော ခရီးစရိတ်များကို လှူလေလျှင် ဆရာတော်က ငါးကျပ်ထည်းသာ လက်ခံပြီး ပိုသမျှ ပြန်၍ အပ်လိုက်၏။

နံနက် ၉-နာရီခန့်တွင် အရှင် မဟာနန္ဒသည် ပျော် ပျော်ပါးပါး နှုတ်ဆက်၏ တောင်တွင်းကြီးမှ ထွက်ခွာ ကြသွားလေသည်။

ဆရာတော်နှင့်တကွသော ဆရာ ၂-ဦးမှာ ညက မှတ်လက်စာအုပ်တွေနှင့် ဆက်လက်ကိစ္စများနေကြတော့၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် တောင်တွင်းကြီးရှိ ကန်တော်ပြုံး အရှေ့ဘက် ၂-မိုင်ခန့် ကွာတွင် နေသော နတ်မှီတောရကျောင်း

ဆရာတော် ဦးကလျာဏကြီးသည် ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းကြားလာသည်မသိ၊ အော်ကျယ် အော်ကျယ်နှင့် အားရပါးရ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ရင်း ဆရာတော်ထံသို့ ရောက်လာ၏။ မြို့မြောက်ဖက် ညီမ တောင်းမှုဆရာတော် ဦးကေလာသနှင့် ဘုန်းကြီးအချို့ရောက်လာပြီး သတင်းမေးကြပြန်သည်။

ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည် လွန်စွာသိတ်သည်တတ်သော ဝါသနာရှိသည်။ ဟိတ်ကျယ်ဟန်ကျယ် လုပ်တတ်သော စရိုက်မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စတွင်လည်း လူပိုတွေကို အလိုမရှိ၊ အချင်းချင်းသာ ကြိတ်ပြီး စီစဉ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့ပါလျက် ယခုကိုယ်တော်ကြီးတွေ ဘယ်လို သတင်းနဲ့ သန့်သန့်ရလာသည်ဟု မပြောနိုင် ကျောင်းသို့ရောက်လာကြလေသည်။ ဆရာတော်က အတေးအမှတ်အလုပ်တွေနှင့် ရှုပ်နေ၏။ ဆရာတော်ကြီးတွေက အော်ကျယ်ကျယ်နှင့်မေးခွန်းတွေ ဝလစပ်ဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံးလာသမျှ ကိုယ်တော်ကြီးတွေက လိုက်ရတောင်းစေ တက်ကံ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ဆရာတော်ကို ဝါကြီးနေသော ကိုယ်တော်ကြီးတွေက ငယ်နိုင်ဖြစ်နေသဖြင့် အတော်ကျိုးစား၍ တောင်းပန်နေရ၏။ ထိုအချိန်က ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌမှာ သက်တော် ၄၀-မျှပင်မပြည့်သေး၊ အရွယ်ကောင်းတုံးစိတ်အား ထက်သန်တုံး အရွယ်မျှ ရှိသေး၏။

ဆရာတော်ဦးကလျာဏကြီးက-

“ဟေ့ ဂိုဗိလ်အုပ်တို့အဖွဲ့က အားနဲ့လွန်းလှတယ်၊ စိတ်မချသေးပါဘူး၊ ဒီပွဲမှာ ကိုယ်ဘက်က အားတောင့်မှ ဖြစ်မယ်၊ ကိုယ်တော့ တပည့်တော်တော့ လိုက်ရအုံးမှစိတ်ချမယ်”

“နေခင်းပါအုံး ကိုယ်တော်ကြီးက စိတ်မချလိုလား လိုက်ချင်လိုလား”

“စိတ်မချဘူး လိုက်လဲလိုက်ချင်တယ် ဒါဘဲ”။

“ကိုယ်တော်စရိတ် ကိုယ်တော်ကြီး တာဝန် ယူရင်နိုင်တော့ ကိုယ်တော်ကြီးတပါးတော့လိုက်လေး၊ ကျန်တဲ့ ကိုယ်တော်တွေတော့ နေရေး၊ထိုင်ရေး အာနာရောဖြစ်နေမယ်”

သို့နှင့် မူလက ၅-ဦးသာ ရွေးသော်လည်း နတ်ခိုကိုယ်တော်ကြီးက ဇွတ်ရော၊အတင်းရော လုပ်နေသဖြင့် ၆-ဦး ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ရက်ကြတ်အချိန်ပိုင်းဖြစ်၍ သမ္မာကျမ်းစာကောကနတ်ချက်တွေကို အရေးတကြီး ကူးကြ၊ မှတ်ကြ၊ လုပ်ကြရသည်။ သို့နှင့် ပင် စာမျက်နှာ ၈၀-ရှိ မလာစာအုပ်နှင့်အပြည့် ဖြစ်နေလေပြီ။ စာကုန်မဟုတ်ပေ၊ စာမျက်နှာနှင့် အုပ်တွဲ အမှတ်စဉ်သက်သက် မာတိကာသာဖြစ်သည်။

စီစဉ်ပြီး ခရီးစဉ်အရ ဧပြီလ ၂၀-ရက်နေ့တွင် ဆရာတော်အရှင် ဥက္ကဋ္ဌခေါင်းဆောင်သော ဗုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့ဝင် ၉-ဦးသည် နံနက် ၇-နာရီခန့်အချိန် တောင်တွင်းကြီးမှ အာလံသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့ဟူ၍ ထွက်ခွာခဲ့သည် ဆိုရာ၌ ကြီးကြီးကျယ်မဟုတ်၊ ယခုခေတ်လို သာသနာ့ အလံတွေ အဝေသား ပိတ်ဆိုင်းဘုတ် စာနီတန်းကြီးတွေ တဖါးဖါးနှင့် မျက်မှန်ကြီးတွေ တကားကား ဟူ၍မရှိ၊ တောင်တွင်း ကြီးမှ အာလံဘက်သို့ နေ့စဉ် ခရီးသည် ဆွဲနေကျ ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ တက်လိုက် သာခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဆရာကြီး ဦးကွန်နှင့်

သခင်ကိုကြီးတို့၌ လွယ်အိပ်တလုံးစီနှင့် လိုအပ်သော ကျမ်းစာအုပ်ထုပ်ကြီးအပြင် ဘာမျှအပိုမပါကြပေ။

၁၆ - အစဉ်း

အာလံ ဘက်သို့ နံနက် ၆-နာရီခန့်တွင် ရောက်ကြသည်။ ကားဆိပ်၌ အရှင်မတောနန္ဒသည် သံဃာ ၃-၄-ပါး၊ ကျောင်းသား ၄-ဦးနှင့် စောင့်ကြို နေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ အရှင်မဟာနန္ဒ၏ ဗုဒ္ဓသာသနာပြု ကျောင်းသို့ရောက်ကြ၏၊မကြာမီပင် အာလံမြို့မှ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌအကြောင်း ကြားသိထားသူ ပရိသတ်များ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုဒကာ၊ဒကာမတို့ကဝင် နံနက်ဆွမ်းပို့ ကြပေသည်။

ထိုအချိန်က ဆရာတော်သည် တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်း၌ ဘာသာရေးဆောင်းပါးများ မပြတ် အပတ်စဉ် ရေးသားနေသဖြင့် ဆရာတော်ကို ကိုယ်တိုင် မမြင်ဘူးသူများ ဗာရောက် ပူးမြော် နှုတ်ဆက်ကြရာ ကျောင်းတွင် ဧည့်အတော် များနေလေသည်။

ဤသို့ လာရောက် နှုတ်ဆက် ကြသူများ၏ အထဲ၌မူ ရှေးယခင်က စစ်ကိုင်း တောင်ရိုး နယား ချောင်တွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး အလွန် နာမည်ကျော်ကြား လူသိများခဲ့သော နိုင်ငံကျော် ဓမ္မကထိက လက်ဟောင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့သူ “မြဝတီ ဆရာတော်” လူထွက် ဦးအုံးဆိုသူတဦးပါလာလေသည်။

ဦးအုံးမှာ အသက် ၆၀-ကျော်ချေပြီ။ ပိဋကတ် စာတော်၌ နှံ့စပ်ခဲ့သူတဦးဖြစ်သည့်အလျောက် ဗုဒ္ဓပိဋကတ်တော်များနှင့် ဆိုင်ရာ အဖွင့်အရှင်း ကျမ်းများ၌ ဗုဒ္ဓ၏ မူရင်း အဓိကအချက်

များနှင့် ချစ်ချော် ထိမ်းပါး ရွှေ့နောက် အစဉ် ဆက်စပ် ဓမ္မ
ဖြစ်နေသော စာအများပင် ရှိနေသည်ဟု ဦးဘိုးက ဆွေးနွေး
လာသည်။ ဦးဘိုးက ထိုမျှလွှမ်း တိမ်းပါးချက်များကို ဗုဒ္ဓ
စကားတော် ယောင်ယောင်အဖြစ် တဖက်က လူများက စွဲကိုင်
ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာကို ဝေဖန်ပစ်မှားစိုးသည်ဟု သတိပေး၏။

“ဒါတွေကို ဦးပဉ္စင်းတို့ပြောကြရင် ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်
ဘူး။ စာတွေဆိုတာ ဘုရားကို မြင်လိုက်တွေ့လိုက်တဲ့ အထဲက
ပုဂ္ဂိုလ်တဦးကမှ ရေးခဲ့မှတ်ခဲ့တာ မရှိဘူးဆိုတာ တကားအား
လဲ အသိသားဘဲ။ နှုတ်နဲ့ ခဲ ရွတ်ဖတ် ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြတာ
တွေချည်းဘဲ။ အဲဒါသနာ သက္ကရာဇ် ၃၅၀-ကျော်လောက်
ကျတော့မှ စာရေးဆရာတွေ အမျိုးမျိုး ပေါ်လာကြပြီး ဒီပါဠိ
တော်ရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ဘုရားက ဘယ်လိုဆိုလိုတာ ဟိုပါဠိက
ဘယ်လိုအနက်သဘော စတဲ့ဟာတွေ ရှောင် ရေး ကြ တာဘဲ
တကားအားရဲ့။”

“အဲဒါတွေကြောင့် တပည့်တော် စိုးရိမ်မိတာပေါ့ ဆရာ
တော်၊ ရေးထဲ စာရေးဆရာတွေရဲ့ ရေးပုံတွေ ကြည့်တော့
သူတို့ကဘဲ ဘုရားကြွလေရာရာ သူတို့ပါ ထပ်ချပ်အတူပါသွား
ပြီး ကိုယ်တိုင်ဘဲ မြင်ကြ၊ တွေ့ကြတဲ့ အတိုင်း ရေး ထား ကြ
သယောင်ယောင်တွေလုပ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ပြ၊ ရှင်းပြ
နဲ့ ဖြစ်နေကြတာဘဲ ဆရာတော်ရဲ့။”

“အေးလေ- သူ့ဟာသူ ရေးချင်တာ ရေးကြပေစေပေါ့၊
အဲဒီ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီး နှစ်ပေါင်းပေါင်း ၃၅၀-ကျော်နဲ့
နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀-ကျော် အတွင်းကျမှ ရေးတဲ့ စာတွေမျိုးကို
မစဉ်းစားတာဘဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဆရာတော်ကမစဉ်းစားပေမဲ့ အဲဒါတွေကိုဘဲ တကဲ့ ဗုဒ္ဓ
ဝေါဟာရဘုရားရှင် ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ တရား အစစ်အမှန်တွေ
ထက် စွဲလန်း နေကြတာတွေက တပုံကြီး ရှိနေတာကလား-
ဆရာတော်”

“ဒါလဲ သူတို့သဘောပေါ့တကားအားရဲ့၊ ဘုရားနဲ့ အနဲ
ဆုံး နှစ်ပေါင်း ၃၀၀-ကျော် ကွာလွန်းခါမှ လူဖြစ်လာတဲ့
ဆရာတွေရေးတာကိုဘဲ ဘုရားထက်ဟုတ်နေသေးတယ် ထင်ကြ
ရင်လဲ သူတို့ဟာသူတို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ကြပေစေပေါ့-တကား
အားရ...။ ဘုရားက ဆိုကြို နိဗ္ဗိမြင့် ဇာတ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဇာတိ
စွဲ မာန်မာနတွေကို ချိုးနှိမ် ပယ်ထုတ်ပစ်ပြီး သတ္တဝါမှန်သမျှ
အပေါ် တပြေတညီထဲ ကရုဏာတော်ထားခဲ့ကြောင်း ထင်ရှား
ပြီးသားဘဲ-တကားအားရဲ့၊ ဒါမှန်း သိရက်သားနဲ့၊ ဝိနည်းဇီကာ
က ဘယ်လို ဆိုထားလို့၊ ဝိနည်းငါးကျမ်း ဝဏ္ဏိက ဘယ်လိုလို့၊
ဖွင့်တားပြန်လို့နဲ့၊ သိမ်ဝင်ရဟန်းခံတာတောင် ဘယ်သိမ်ဝင်
တာက ဘယ်စည်းကမ်း ဥပဒေ၊ ဘယ်သိမ်ကတော့ ဘယ်အမျိုး
အစားဆိုတာတွေထိ သူတို့ဟာသူတို့ ရှုပ်ထွေး လုပ်ထားကြပြီး
သူတို့ဟာသူတို့ ငါကဘယ်သိမ်ထွက်မို့၊ ဘယ်သိမ်ထွက်ကမြတ်
တယ်၊ ယုတ်တယ်နဲ့ လုပ်နေကြတာတွေကဘဲ ဒီကစပြီး အဲဒီ
အကျင့်တွေ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဗမာပြည်ထိ ကူးစက်လာတာဘဲ၊ ပြီး
တော့ အဲဒီနိုင်ငံက ဘုရားပွင့်တဲ့အရပ်ကို ဦးပဉ္စင်းတို့ဗမာပြည်
ထက်တောင် အပိုကြီးပိုဝေးတဲ့ ဒေသဘဲ”

“တပည့်တော် ဒါမျိုးတွေရှိနေသရွေ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဟော
ကရုဏာတော်ကို ထိခိုက်နေပြီလို့ဘဲ မှတ်ထားတာဘဲ- ဆရာ
တော်....”

“ဒါတွေ စွဲတားနဲ့၊ တကားအုံး၊ ဒါစွဲလိုက်ရင် စွဲသတဲ့ ဘုရားညှန်းထားတဲ့ သဘောနဲ့ အံ့ချော်နေအုံးမယ်၊ ဦးပဉ္စင် တော့ဘုရားရဲ့ ပထမဝါ မိဂဒါဝံကတရားဘဲ မိမိ ရရ ဆို ကိုင်ထားတယ်။ အဲဒီတရားတော်ကတော့ မဇ္ဈိမ သာသနာ ရော- တောင်ပိုင်း သာသနာမှာရော၊ မြောက်ပိုင်း သာသနာ မှာရော ဘယ်သာသနာဝင်ဂိုဏ်းကမှ မပယ်ဘူး၊ အား လုံး တညီထဲ လက်ခံပြီး တသံထဲ အသိအမှတ် လုပ်ထားတာ ထင် ရှားတယ်”

“ဓမ္မစကြာနဲ့ အနတ္တ လက္ခဏာသုတ် နှစ်သုတ်လား ဆရာ တော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီနှစ်သုတ်ကို လက်သုံး မိမိရရ စွဲထား လိုက်ရင် ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆီအနှစ်အားလုံး အကြီးဝင်နေတာဘဲ မှတ် လား တကားအုံး”

“ဟေမ ဝန္တသုတ်ကော ဘယ် နယ်သဘောရသလဲ ဆရာ တော်၊ ဒီသုတ်လဲမိဂဒါဝံမှ ဓမ္မစကြာအပြီး ညဘွင်းချင်း ဆက် ဟောတော်မူဘယ်ဆိုမဟုတ်လား”

“အဲဒီဟာမျိုးကျတော့ အရင် ဟောထားတဲ့ ဓမ္မစကြာပါ အနက်အဓိပ္ပါယ်နဲ့ တိုက်ကြည့်လေ တသုတ်နဲ့ တသုတ် ဘောင် အတူတူ ဝင်သေးရဲ့လားလို့”

“မဂ္ဂင်နဲ့ တော့ မဝင်နိုင်တော့ဘူး ဆရာတော်၊ အဲဒီ ဓမ္မ စကြာသုတ်ရဲ့ အစနိဒါန်းပိုင်းနဲ့ အဆုံးသတ်နိဂုံးပိုင်း ၂-ခုလဲ မဂ္ဂင်နဲ့ညှိကြည့်ရင် အံ့ကိုမဝင် ထည့်စာတွေ ပါနေတာဘဲ ဒါ တွေကော ဘယ်လိုလဲဘုရား”

“ဒါမျိုးတွေကျမှော့ အလယ်ပိုင်း ဘုရားဟော အစစ်ရဲ့ မူကိုသာ ယူပေါ်တကားအုံးရဲ့၊ ဒီအစပဏာမနဲ့ အဆုံးနိဂုံး တွေကျတော့ မဇ္ဈိမမူကတမျိုး မြောက်ပိုင်းက တမျိုးနဲ့ ဖြစ် နေတာတွေရတယ်၊ အလယ်က ပါဠိတော်ရဲ့ အ ပိုင်း တ တော့ သာသနာ သုံးပိုင်း သုံးဌာနစလုံးမှာ မတိမ်း မ စောင်း အောင် တွေနေရတယ် တကားအုံး၊ ဒီတော့ အဲဒီ သုံးဌာနက အတည် ဖြစ်နေတဲ့ အ လယ် ပိုင်း စာ ကိုယ် ပါဠိတော်ကို ယူထားရင် ဘယ်ကမှ ငြင်းချက် ထွက်စရာ မလိုတော့ဘူးမှတ်လား တကား အုံးရ”

“ဘုရားတရားတော်တွေထဲမှာ ဘုန်းကြီး တွေ ရဲ့ စိတ်ကူး တွေက ဝင်နှောက်ထားတာက အတော် ခက်နေတယ် ဆရာ တော်၊ အဲဒါမျိုးတွေကိုဘဲ တပည့်တော် မ ကျေနပ် နိုင်တာဘဲ ဘုရား”

“ဒါကတော့ တတာကြီးတိုလို စာပေနှင့် ပွန်းတီးထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းလိုလိုဘဲ ဒီမကျေနပ်မှုမျိုးတွေ ရှိတာပါဘဲ၊ ဒါပေ မဲ ကိုယ် နည်းနဲ့ ကိုယ် တ ရား တော် အစစ်တွေ ရွေးထုတ် ယူနေကြတာပေါ့၊ ပြောနေလို ထဲ စာအုတ်တောင်၊ သိုက်ထဲ သပွတ်အူသွတ်လိုက်သလို အကုန်လုံးထွေးလုံးရစ်ပင်ကြီး ဖြစ် ပြီးပြောမဆုံးပေါင်- တောသုံးထောင်ထဲမှာ ချာလယ်ချာလယ် နဲ့ ဖြစ်နေကြဘို့ဘဲ ရှိတယ်တတာကြီး၊ ဒီတော့ ဒါ တွေ ရှောက် ပြောမနေနဲ့ တော့ ကိုယ် ဉာဏ်နဲ့ ကိုယ်သာ ခင့်ချိန်ပြီး ယူကြဘို့ ဘဲရှိတယ် စကားပမာဘဲဆိုပါတော့ အဋ္ဌ ကထာ ဆရာ အရှင် ဗုဒ္ဓယောသဆိုတာ သီဟိုဠ်ကို ရောက်လာချီးမှာ ဘုရားဝရိတ် နိဗ္ဗာန်စံဝင်ပြီးလို့ နှစ်ပေါင်း ၉၅၆- နှစ်တောင် ကြာလွန်ခဲ့ပြီ

မှတ်လား။ အဲသို့သိဟိုဉ်က ပိဋကတ်စာပေတွေလေ့လာတာ
 မြောက်ပါပြီဆိုတော့ နှစ်ပေါင်းဘဲ တစ်ကောင် နီးပါး ဘုရား
 နဲ့ ကွာခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ တကားအုံးလဲ သိမှားဘဲ။ အဲဒီအရှင်မဟာ
 ဗုဒ္ဓယောသကလောက ဝိဇ္ဇာအဖွင့်ဆိုတာကို ရေးတော့ ဘုရား
 သခင်က နတ်ပြေတက်လိုက်တာ မြင့်မို တောင်ကတဆင့် လှေ
 လို ၂-လှမ်း ၃-ဖဝါးနဲ့ ရောက်သွားဆိုဘဲ။ နောက်ဘုရားပြန်ပြန်
 ဆင်းလာတော့ ရွှေငွေကျောက်သံ ပတ္တမြား စောင်းတန်းကြီး
 တဝင်းဝင်းက နတ်ဗြဟ္မာတွေ ထီးမြဲတွေနဲ့ မိုးပေးပြီး ဆွတ်
 သင်းတွေမှတ်ပို့ပေးလိုက်ကြတယ်လို့ စာတွေ ဖွဲ့ထားတော့တာ
 ဘဲ။ အဲဒီအရေးအသားမျိုး ရေးပြရအောင်က သူတယ်နည်း
 နဲ့ မြင်ရသိရလို့ ရေးတာလဲ။ သူနဲ့ ဘုရားပွင့်ချိန်နဲ့ နှစ်ကိုးရာ
 တထောင်လောက် အနည်းဆုံး ကွာနေတာတွေရတယ်။ ဒီတော့
 ဒါမျိုးတွေ တကားအုံး ပြောမနေနဲ့ တော့လေ ကိုယ်ပိုင်ဥာဏ်နဲ့
 သာ သုံးသတ်ယူဘိုက်ရှိတော့တယ်။”

“မဟုတ်ဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်က အဲသလို စိတ်ကူးနဲ့
 စာဖွဲ့ပြီး ပိဋကတ် ပါဠိတော်တွေကို ဖွင့်ပြတာ မျိုးတွေကျတော့
 အုတ်အသဲထဲကကိုး ပွပ္ဖထ လာတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ရှင်
 ပိဋကောလ မထေရ်က ၃-ယူဇနာကျယ်တဲ့ ကျောက်ဖျာကြီးကို
 ခြေမနဲ့ ညှပ်ပြီး ကောင်းကင်မှာ လှဲပြလိုက်သေးတယ် ဆိုတာ
 တွေလဲ ရေးလိုက်တာ ပြည့်နှက်နေတာပါဘဲ။ ဒီအရှင်မဟာ
 ဗုဒ္ဓယောသဆိုတာကြောင့် အတော်ကို ခက်ကုန်တာဘဲ ဆရာ
 တော်။”

“ဒါကြောင့် ဒါတွေမစဉ်းစားတာဘဲအောင်းတယ် တကား
 အုံး၊ ဒီတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့က ဘာတွေကို ပြန်ထောက်ပြီးစဉ်း

စားကြရမလဲ ယူကြရမလဲဆိုတာ ရှာကြည့်လို့ ခုံရမယ် တကား
 အုံးရဲ့။”

“မှန်ပါ၊ ဆရာတော် ထောက်ပေးစမ်းပါအုံးဘုရား”

“လွယ်လွယ်ကလေးတွေထဲက ရှာလိုက်တော့ ဦးပဉ္စင်းတို့
 ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဟာ ဘုရားရှင်အဖြစ် ရောက်ရှိ ပြီ ဆိုတာ ကိုယ်
 တော်တိုင် သိရှိဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက် သမာပတ်က ထတော်
 မုန့်ပြီးတရားဘောဘို့ ပဉ္စဝဂ္ဂီတွေဆီ ကြွတယ်မှတ်လား။”

“အဲဒီမှာ သတ္တဋ္ဌာနလို့ ရှင်ဗုဒ္ဓဒဏ်ရဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်ဋီကာက ဆို
 ပြန်တာကောဆရာတော်”

“တကစအုံးက ဝိနည်းမဟာဝါ ပါဠိတော် မူရင်းမှာပါ
 တဲ့ စတုသတ္တဟနဲ့ မတူပြန်ဘူးလို့ ဆိုချင်ပြန်ပလား။”

“ဆိုကိုဆိုချင်လို့ လျှောက်ထားပါဆရာတော်”

“အိုဒကာအုံးမလဲ ဘုရားနဲ့ နှစ်တထောင်လောက်ကွာမှ
 မွေးတဲ့ စာရေးဆရာတွေရည်း အပစ်တင်နေတာကိုး- အဲဒါ
 ထားပါအုံး အဲသလို ဘုရားရှင်ဟောဘို့ မိဝဒါဝံကို ရောက်
 တော့ ပဉ္စဝဂ္ဂီတွေက ဘုရားဖြစ်လာတာ မယုံနိုင်ကြသေးဘဲ
 ခြစ်နေကြတယ်မှတ်လား။”

“မယုံဘူးလို့ အတိအလင်း ခြင်းဆိုကြပါတယ် ဘုရား”

“အဲဒီမှာ ဘုရားရှင်နဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ ပထမဦးဆုံး ပြန်တွေ့
 တဲ့အခမ်းကို ကြည့်လိုက်ရင် ဗုဒ္ဓဘုရားဟာ ဣဒ္ဓိပါဒ် တံခိုး
 ပြာဋိဟာတွေကို အဓိကထားတဲ့ ဘုရားလား။ (သို့မဟုတ်) အ
 ကြောင်းနဲ့ အကျိုးကိုဆင်ချင်သုံးသတ်တဲ့ ဥာဏ်တော်ကို အဓိက
 ထားသလားဆိုတာ မရှင်းဘူးလားတကားအုံး”

“အဲဒါအထိဆုံးဘဲ ဆရာတော်၊ ဥာဏ်တော် သက်သက်

အဓိကထားတဲ့ ဘုရားဆိုတာအလွန်ထင်ရှားပါတယ်။ ငါတို့ ဖြစ်ပြီဆိုပြီး ဘယ်ဘုန်းခေါ်တော့နဲ့မှ ကြားမပြပါဘူး- ဥာဏ်ခံ သက်သက်နဲ့ ကြောင်း ကျိုးဆင်ချင်ပြီးရတဲ့ တရားကိုသာ ထင်းဟောပြတာတွေရပါတယ်ဘုရား။

“က-ဒီလို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က တန်ခိုးပြာဋိဟာတွေရဲ့ အရှိန် ဝါဘာမှမပါဘဲ ဥာဏ်စခမ်းသက်သက်နဲ့ ဟောပြတဲ့ တရားတော်ကို ကြားတာနဲ့ တပြိုင်နက်ပဉ္စဝဂ္ဂတသင်းက ကန်တူ ချက် တစ်တရာ မရှိဘဲ အညီအညွတ် ဘုရားအစစ် ကေနံ ခြံလာကြောင်း သိကုန်ကြတာတစ်ခုလုံး တကားအုံးရဲ့။”

“ဟုတ်သလေ၊ ဆရာတော်၊ တန်ခိုးဗုဒ္ဓပါဒ်တွေ ဘာပေး မပြလို့ မယုံဘူးဆိုတဲ့ ဝဂ္ဂတဦးမှ မရှိတော့ဘူး တခါထဲကိုဝင် လျှိုးပြီး ဘုရားဖြစ်တာ ဝန်ခံကုန်ကြတာပါဘဲ ဘုရား”

ဤသို့ဆရာတော်နှင့် ဦးအုံးတို့ အချီအချ ပြောဆိုနေကြသည့် ကိုဘေးမှပရိယာတ်က ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေကြ၏။ အားလုံးကပင် အထူးစိတ်ဝင်စားနေကြပေသည်။

“နောက်တချက်က ရာဇဂြိုဟ်မြို့ထဲမှာပဉ္စဝဂ္ဂ ငါးဦးထဲက အငယ်ဆုံး အရှင်အဿဇိနဲ့ အရှင် သာရိပုတ္တရာ အလောင်း ဥပတိဿတို့ တွေ့တဲ့အခန်းကို အကဲခတ်လိုက်ဖို့ ရှိပြန်တယ်”

“ဆိုပါအုံးဆရာတော်”

“အဲဒီ အရှင်အဿဇိနဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို မြင်တဲ့ ဥပတိဿ က အရှင်ရဟန်း ဘယ်တရားအားထုတ်ပါသလဲလို့ မေးလိုက် တော့ အရှင်အဿဇိက ဘာတန်ခိုးများ ထုတ်ပြတာတွေရသလဲ ဆရာအုံးရဲ့။ ရိုးရိုးကလေးဘဲ (ယေမေဉ-တေတုပတဝါ) ဒီ လောကမှာ အကြောင်းနဲ့ ကင်းသော တရားမရှိလို့-”

အဲဒါလေး ပြောလိုက်ရုံနဲ့ ဥပတိဿဟာ တခါထဲ အရှင် အဿဇိ သက်နိုးဆွဲပြီး နောက်က ကပ်လိုက်လာတော့တာတစ် မှတ်သား။ အဲသလို အချက်တွေကို ပြန်ပြီးထောက်ကြည့်ရင် ဦး ပဉ္စင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဟာ တန်ခိုးဗျာဋိဟာတွေ ဣဒ္ဓိပါဒ်တွေ နဲ့ လုပ်နေစရာမလိုပါဘူး တကားအုံးရဲ့။ တရားတော် အစစ် ရဲ့ အနှစ်အဓိပ္ပါယ်တွေကိုက သဗ္ဗညုတဥာဏ်တော်က ထွက် လာတာတွေချည်းပဲ ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီးသားပါ”

“အဲဒါကိုဘဲ ဘုရားမမြင်ဘူးဘဲ နှစ်တထောင် လောက်ရှိမှ မွေးလာတဲ့ စာရေးဆရာတွေက မနေ့တနေ့ကဘဲ သူတို့နဲ့ ဘုရား နဲ့ အတူတူ လိုက်ပြီး တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ရသလို ရှောက်ပြီး ချဲ့ဖွင့်ရေး ကုန်ကြတဲ့ စာတွေကို တပည့်တော်စိတ်နဲ့ မဆန့်ဖြစ်နေရတာ ပေါ့ ဆရာတော်”

“ဒါတွေတော့ သူတို့စာရေးဆရာချင်းကလဲ တဦးရေးတာ တဦး ဝေဖန်ထားတာတွေ ပြည့်လို့ ပါဘဲ တကားအုံးရဲ့။ အရှင် မဟာဗုဒ္ဓယောသ ရေးခဲ့တဲ့စာတွေကို ဇေတဝန်ဝါသီဂိုဏ်းဝင် အရှင်အာနန္ဒ ဆိုတာက အကုန်ရှောက်ပြီး ဝေဖန် သုံးသပ် ဝတ် တာတွေလဲ ရှိတာပါဘဲ။ အရှင်အာနန္ဒာရဲ့ စာတွေရဲ့ အချိုး နိဒါန်းမှာ ဘာက စတယ်သလဲဆိုတာ အရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓယော သဟာ သူ့ထက်နှစ်ပေါင်း ၅၀-ထောက်ဦးပြီး လူ့ပြည်ရောက် လာနှင့်လို့သာ လက်ဦးသွားတာခံရတာပါတဲ့။ သူကသာ အ ရင်ဦးပြီး မွေးလာနှင့်ရင် အရှင်ဗုဒ္ဓယောသရဲ့ ကညစ်က ဒီလို စာမျိုးတွေ ထွက်လာနိုင်ဘို့ အဝေးကြီးလို့ ဆရာစဉ်ဆက်ပြော ကြတယ် ဆရာအုံးရဲ့။”

“မှန်ပါ၊ မူလဦးတကုမ်းဟာ အရှင်အာနန္ဒာ ရေးတယ် ထင်တယ်ဘုရား”

“အဲဒါတွေ ပြောနေကြရင် တကာကြီးနဲ့ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဆို တော့မယ်မှတ်ဘူး၊ လယ်တီဆရာတော်ကြီးလဲ ပိဘာဝနီ ဦးတော် ကျော်က အမှားပေါင်း ၂၀၀-ကျော်ကို တွက်တွက်တွင်းတွင်း ထောက်ပြခဲ့တာဘဲ တကာကြီးရဲ့၊ ဒီတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့က ဘုရားရှင်ရဲ့ အန္တရာဏတာနဲ့ ကိုက်မကိုက် ညီမညီ ကိုယ် တကိုယ် ကြည့်ရှုသုံးသပ်ယူကြဘို့ဘဲ ရှိတယ်”

“ဓမ္မစကြာနဲ့ အနတ္တ လက္ခဏသုတ် နှစ်သုတ်လား ဆရာတော်”

“ဒီနှစ်သုတ်ကတော့ ဘုရားရဲ့ ပါဝစနဟုတ်-မဟုတ် မှတ်တိုက်ကြည့်ဖို့ မှတ်ကျောက်သဘော လက်စွဲထားရမှာ ဘဲလေ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ဟုတ်ဘဲ ဆရာတော်၊ ပါဠိတွေနဲ့ မြင်တိုင်း ဘုရားဟောချည်း ဖြစ်နေရတဲ့ စာတွေထဲ များလွန်းနေတော့ ဒီ ၂-သုတ်ဘဲ မှတ်တိုက်ကြည့်ဖို့ဘဲရှိတယ်၊ တပည့်တော်လဲ ဒီနည်းသဘောကြတယ် ဆရာတော်”

“မကျလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ တကာကြီးရဲ့၊ မိဂဒါဝံမှာ ဘုရားရဲ့ ပဉ္စမဦးဆုံးဝါကပ်စဉ်မှာ ဒီနှစ်သုတ်နဲ့ ဘဲ ပဉ္စဝဂ္ဂီနဲ့ ယဿသတို့သားနဲ့ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီတတွေ ခြောက်ကျိပ်လုံးလုံးသံတွယ်လွှတ် ကျွတ်ထွက်ကုန်ကြတာဘဲ မှတ်လား၊ ဒါအရှင်းကြီးဘဲ တကာကြီးရဲ့။”

ဤနေရာတွင် ဘေးမှနားထောင်နေသော လူဝဂ္ဂ-ဦးလောက်မှ ထဲလူငယ်တဦးက-

“သံတွယ်လွှတ်ဆိုတာ ဘာလဲဆရာတော်”

ဆရာတော်က ထိုသူကိုတဖန် ရှင်းပြရပြန်သည်။

“ဆရာကြီးတော့ သိမယ်၊ သံတွယ်လွှတ်ဆိုတဲ့ သဘောက အဂ္ဂိယတ် ဆရာများမှာ ပိုပြီး သဘော ပေါက်တဲ့ စကားပေါ့၊ အဓိပ္ပါယ်က ဘာလဲဆိုတော့ အဂ္ဂိယက် ထိုးကြတာထဲမယ် တချို့က ပြဒါး၊ တချို့က သံ-စတဲ့ ဟာတွေနဲ့ ဓါတ်လုံးအရင်းတည် ထိုးကြတယ်တကာရဲ့၊ အဲဒီမှာ သံကိုစထိုးပြီး ဓါတ်လုံးလုပ်တဲ့ အဂ္ဂိယတ်ဆရာတွေက ကိုယ် ဓါတ်လုံး ကလေးကို မီးအေး မီးပြင်း အမျိုးမျိုးနဲ့ ထိုးပါများတော့ မူလက ယူပြီးထိုးတဲ့ သံလုံးဟာ သဘာဝ အမျိုးပြောင်းလွှားတယ်၊ ဒီအခါသံလိုက်နဲ့ တို့ကြည့်တယ်၊ သံလိုက်ကို ကပ်တုံး ဟပ်တုံးဘဲဆိုရင် မီးအမျိုးမျိုးစမ်းပြီး ဆက်ထိုးကြပြန်ရတာပေါ့လေ၊ သံလိုက်ကို ကပ်တတ်တဲ့ မူလသံရဲ့ သဘာဝ မပျောက်သေးဘဲကိုး၊ အဲဒါကြပ်ထိုးပါများလို့ မီးနေ-မီးထား-မီးပေး-မီးယူ အဆင်ပြေ ကိုက်ညီသွားတဲ့ တနေ့ကျတော့ ဒီသံရဲ့ မူလခဲ ကလေးဟာ သံလိုက်ကို မကပ်တော့ဘူးဆိုပြီး ဖြစ်လာတယ်၊ ဒီလို သံလိုက်ကို မကပ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သံဓါတ်လုံးကလေးဟာ အဲဒီအဂ္ဂိယတ် ဆရာအဖို့ အသက်ဘဲဘကာရေး၊ နိဗ္ဗာနဓါတ်ကို ကူးသွားပြီလို့ ဆိုကြတယ်။”

အဲဒီ သံဓါတ်လုံးကလေးကို ရွှေကျွေးရင် အဲဒီရွှေကို ဓါတ်လုံးကစားပြီး ပြာတွေပြန်အန်တယ်တဲ့ အဲဒီပြာဟာ ဣန္ဒာယယ လို-တ-ရ-တဲ့ ပြာဘဲလို့ ဆိုကြတယ်”

“ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်သွားပြီလား ဘုရား”

“ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်တယ်လို့ ဘဲ ယုံကြည်ကြတဲ့ သဘောပါဘဲ၊ အဲဒီ အဂ္ဂိယတ်သံလုံး ဥပမာကိုပုံခိုင်းပြီး ကိလေသာကလွတ်သွား

တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များကို စောင့်ကြည့်သွားပြီးဆိုတဲ့ သဘော အရိယာ ဖြစ်သွားပြီ။ ဝဋ် ဒုက္ခ အပေါင်းက ကျွတ်သွားပြီ။ သံသရာက လွတ်သွားပြီလို့ ဆိုလိုတာတာပေါ့-တကာရယ်”

“လူတွေတွေ့ ဘယ်လို သံလိုက်နဲ့ တိုကြည့်မှ လွတ်မှန်း ကျွတ်မှန်းသိမလဲ-ဆရာတော်....”

“အဲဒီ တကာလေး မဆိုးလှဘူး၊ လူတွေရဲ့ ပုထုဇဉ် သဘာဝက ရူပ၊ သဒ္ဓါ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗ-ဆိုတဲ့ လူတဲ့ ရူပါရုံ ကောင်းတဲ့အသံ၊ မွှေးတဲ့အနံ့၊ အရသာ ကောင်းတဲ့အဟာရ၊ ထိတွေ့ရတဲ့ စည်းစိမ်၊ အဲဒီတွေဟာ လူရဲ့ အပြင်က တိုနေတဲ့ သံလိုက်တွေ၊ သံလိုက် အားကောင်းရင် ကောင်းသလောက် ပြေးကပ် တွယ်ငြိကုန်ကြတာချည်း”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆရာတော်”

“အော်....တကာနယ်၊ လူမှာရှိတဲ့ မျက်စေ့- နား- နှာ- လျှာ-ကိုယ် ဆိုတဲ့ ပဉ္စဒွါရတွေက ရှိနေတာကိုး-တကာရဲ့၊ အဲဒီလို ကိုယ်မှာ ရှိတဲ့ ပဉ္စ ဒွါရနဲ့ အပြင်က ပဉ္စရုံနဲ့ အမြဲ ကပ်တတ်၊ ဟပ်တတ် ငြိတတ်တဲ့ သဘော မကုန်သေး သရွေ့ သံရိုးရိုးလိုဘဲ သံလိုက်နဲ့ တွေ့ထိကြည့်ရင် တပ်တတ်တဲ့ သံ အညံ့စား၊ ဝိဇ္ဇာလုပ်လို့ မရသေးတဲ့ သံသက်သက်ဝဲ ရှိသေး တယ်ဆိုတာပေါ့၊ အဲ-သံလိုက်နဲ့တို့လို့ မရတော့ဘူး၊ မကပ် တော့ဘူး ဆိုမှ သံတွယ် လွတ်တယ် ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်ပြီး အဲဒါလို ဥပမာပြောတာပေါ့-တကာ”

“အဲဒီလို အခုဆရာတော်အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း သံတွယ် လွတ် တဲ့ တရားကကော-ဘုရား”

“ဒါက တခု တကာမှာ ရှိနေတဲ့ တဏှာ ဆိုတဲ့ တပ်မက် လိုချင်မက်မော တောင့်တတဲ့ အာရုံကို ဖြတ်လိုက်ရတယ်”

“ဒါဖြစ်အောင်တ ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲဘုရား”

“ဒီကျတော့ အကျင့်ဘဲရှိတော့တယ်၊ အားထုတ်ပြီး ထိန်း ရတယ်၊ မျက်စေ့တို့၊ နားတို့၊ နှာခေါင်းတို့၊ လျှာတို့ ကိုယ် ကာယ အတွေ့ အထိ အပွတ်အသပ် ခံစားမှုတို့ ဆိုတာတွေက ကိုယ် ဟာယ ဝတ္ထုဆိုတဲ့ အတွင်း နှလုံးသားအိမ်ကို အာရုံ ကြောတွေက မပို့အောင် ထိန်းပေးရတယ်၊ မတော်လို့ အဲဒီ အာရုံကြောတွေကဘဲ ပို့ပေးအုံး၊ နှလုံးက အမှတ်သညာပြုမဲ့ ဦးကျောက်ဆီကို မရောက်အောင်ပေါ့လေ- ထိန်းသိမ်းပေးရ တယ်၊ အဲဒါလို အတွင်းအဇ္ဈတ္တမှာရှိတဲ့ အာရုံပို့ ပေးရာလမ်း တွေကို ဖြတ်ထားရတယ်၊ စိတ်နဲ့ဖြတ်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ဖြတ်မှပြတ် ရင် သေသွားမှာပေါ့၊ စိတ်ကိုမနောဝိညာဉ်လို့ စာခေါ်တယ်၊ အဲဒီ မြင်တာ- ကြားတာ- နံတာ- အရသာ ယူတာ- ထိတွေ့တာ တွေ အားလုံး သူ့သဘာဝ အလျောက်၊ မြင်မှု- ကြားမှု- နံမှု- အရသာခံမှု-ဇစ်တွေမှ ဆိုတာတွေ ရှိချင်ရှိ၊ ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ ဘယ်လို နေနေ မနောဝိညာဉ် ဆိုတာဆိုတဲ့ မရောက်အောင် ထိန်းနိုင် ရင် သမာဒိဋ္ဌိဆိုတာပေါ့-တကာ”

“သမာဒိဋ္ဌိအမြင်မှန်ဆိုက်ရင် ကိုယ် ကိုယ်ကို ငါဘဲ၊ သူဘဲ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ ခွေး၊ ကြောင်၊ အိမ်၊ မော်တော် ကား၊ မြစ်၊ ချောင်း၊ တောတောင်တွေဘဲလို့ တချက်မှ မယူဆ လေနဲ့တော့၊ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော-ဆိုတဲ့ မဟာဘူတ ဓါတ်လေးပါး တို့ရဲ့ ပရိယာယ်မျှ ခေတ္တခဏ ဖွဲ့စည်း ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ ဥပါဒါန် အမှတ် သညာတွေပါ

ကလားလို့ အကုန် အမှန် အစစ် သဘာဝကို မြင်လိုက်ရင် မဂ်နားကပ်ပြီသာ မှတ်ပေတော့၊ အဲဒါသာပါဘဲ- ဒီမှာ အဓိယာအဆင့်ရောက်ပါပြီ ဒီနောက် အရဟတ္တမဂ်မှာ အ သို့ မာနဆိုတဲ့ ငါ-ဆိုတဲ့ အမှတ်သညာကလေးပါ ပြတ်ထားနဲ့၊ တချက်ထဲ ဖိုလ်ကိုကူးသွားလို့ လောကနဲ့ လွတ်သွားပြီးဆိုတာသာ မှတ်တော့၊ ဒုက္ခအားလုံးက ငြိမ်းပြီမှတ်တော့၊ အဲလေ 'မှတ်' ကိုလဲ မနေရတော့ပါဘူး၊ စကြာဝဠာနဲ့ တသားထဲ ရောသွားပါပြီ သတိထင်ထင်နဲ့ ငြိမ်းမှုကို တွေ့နိုင်ပါပြီ။

“ဗိဟာသေမှ ဖြစ်သလားဆရာတော်”

“အော်ဒကာနွယ် သေနေမှဘဲဟာ ရုပ်နာမ်ဘဲပျက်စီးသွားမှ ဘာနဲ့ ဖြစ်မလဲဒကာရဲ့၊ မသေခင် အဲသလို ဖြစ်လာအောင် အဲဒီလိုအာရုံတွေ ဖြတ်တဲ့အကျင့်နဲ့ အားထုတ်ရတာမျိုး၊ သေသွားမှတော့ ဘယ်ရုပ်ဘယ်နာမ် အားကိုးနဲ့ ဖြစ်စရာ ရှိတော့မလဲဒကာရဲ့၊ သံဒိဋ္ဌိကုဏ်ဆိုဒါ ဒီလိုဖြစ်တာကိုပြောတာပေါ့၊ သံဒိဋ္ဌိကဆိုတာ ရုပ်နာမ် ၂-ခုတို့နေစဉ်မှ ဖြစ်သတဲ့ တကလေးရာ။ ရုပ်နာမ်ပျက်မှဆိုရင် ဘယ်သံဒိဋ္ဌိက ကုဏ်နဲ့ ညီတဲ့ တရား ဟုတ်တော့မလဲ”

“တပည့်တော် သဘောတော့ကျနေပြီ၊ ကောင်းကောင်းနားမလယ်သေးဘူးဆရာတော်”

“ဒုက္ခက လွတ်ချင်ကျွတ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင် နားလယ် လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒုက္ခတွေကို သုခလို့ ထင်နေသ၍တော့ နားလည်ဘို့ မလွယ်ဘူးတကား”

“ဘယ်လိုလဲဆရာတော်”

“ခက်လိုက်ပါတီ ဒကာနွယ်- သကြားမစားဘူးတဲ့ လူကို

ချိုတယ်ဆိုတဲ့ အရသာဟာ ဘယ်လိုနေတာဘဲလို့ ပြောယုံ ရဲ့ ရှင်းမရသလို အလှူမျိုးဘဲတကာရဲ့၊ ကိုယ်တိုင်လုပ် ကိုယ်တိုင် အားထုတ်ယူမှ ရတာမျိုး”

“စိတ္တဇနာမ်လားဘုရား”

“ဟုတ်တယ်တကား စိတ္တဇနာမ်လို့ ဘဲ ကောက်ပြီးအဓိပ္ပါယ်ယူပေတော့”

“အနို့စာတွေ ပေတွေ ကတော့ များလှချည်လား ဆရာတော်၊ ပိဋကတ်တွေ-ကျမ်းတွေ အခုနင်တဆရာတော်တို့ ပြောနေတဲ့ ဋီကာတွေဘာတွေ ဘာတွေဆိုတာ ရှုတ်နေတာပါကလား ဘုရား”

“အဲဒါတွေက သတ္တဝါတွေသနားလို့ ချွတ်ချင်ကယ်ချင်တဲ့ စေတနာတွေကြောင့် စာတွေ ရှုပ်ထွေးများနေတာ ထင်ပါရဲ့၊ အေးအခုနင်ကလို့ ကိုယ်ဝင်က ကိုယ်ချွတ်ချင်တဲ့ လူများအဖို့ ကတော့ အခု- ဦးပဉ္စင် ပြောတာ ကလေးလောက် အစရရင် ကိုယ်ဟာကို လွတ်ရာသွားပြီးကြယ့်ဘဲ၊ လုပ်ရင်း လုပ်ရင်း အလုပ်ကသင်လာပါလိမ့်မယ်၊ တရားအစစ်နဲ့ အလုပ် အစစ်က ကိုယ်ထဲမှာရှိတာမျိုးတကားရဲ့၊ အပြင်ကတော့ နည်း နာ နိ သျှ သဘောမျှဘဲ ရတယ်”

“အဲဒီအပြင်က နည်းနာနိဿယဆိုတာ ခုနဆရာတော်ဟောတာ အကုန်လားဘုရား”

“တကလေးရဲ့ ဓါတ်ခံကလဲ ရှိသေးတာကိုး- သဘောပေါက်ဖို့ဓါတ်ခံရှိပြီးသားဆိုရင် လုံ့လောက်ပါတယ်”

“နောက်ထပ် သဘော နဲ့ နဲ့ ပေါက် အောင် ပေါ့ ဆရာတော်”

“တကာလေးအနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတဲ့ လက္ခဏာရေး ၃-ပါးတော့သိမှာပေါ့”

“သိပါတယ်ဆရာတော်”

“အဲဒါသိရင် အဲဒီ လက္ခဏာရေး သုံးပါးနဲ့ ဆင်ချင်၊ မဂ္ဂင် ၀-ပါးနဲ့ သစ္စာ ၄-ပါးကို နားလည်အောင်လုပ်၊ ဒါနဲ့ မှမဟန် သေးဘူးဆိုရင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို လေ့လာသုံးသပ် အဲဒါနဲ့လဲ မဖြစ်သေးဘူးဆိုရင် ဗေဒိပက္ခယတရား ၃၇-ပါး စလုံးကို သဘောပေါက်အောင်လုပ်၊ ဒီဆက်နောက်ကပ် ဘာမှ မလိုတော့ပါဘူးတကား၊ ဒါဘုရားဟော လိုရင်းအချက် အကုန် ပါတာပါဘဲ”

“စောစောက ဆရာတော်တို့ ဟောပြောနေတဲ့ ဓမ္မစကြာတို့ အနတ္တသုတ်တို့ကော ဘုရား”

“အဲဒါကတော့ အရကျက်နိုင်ရင် ကောင်းပါတယ်၊ ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကလေး စဉ်းစားစရာ ဥာဏ်ရဘာပေါ့လေ-တရား ဆိုတာတွေက များလွန်းတော့ ဒီနှစ်သုတ်ပါ အဓိပ္ပါယ်နဲ့ အံ ဝင်ရဲ့လား-မဝင်ဘူးလားဆိုတာ တိုက်ကြည့်ဘို့ လက်စွဲသုတ် ၂-သုတ်ဘဲ”

ဒီပြင်ကောဘုရား-

“ဒီပြင်ဆိုတာတော့ တကာလေးဥစ္စာ တရားထက်စာဘက် ကို ရောက်သွားမှာစိုးရတယ်၊ စာဘက်ကို ရောက်သွားရင် တော် တော်နဲ့ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ မရဘဲ မျက်စေ့ လယ်သွားမယ်၊ ဝိပဿနာ အလုပ်စခမ်း သက်သက်ဆိုတာက ပဌမသိပ်ပြီးကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီး လိုက်လို့ မကောင်းဘူး တကာလေး၊ စာဟာ စာဘဲ သဘောသာ အဓိကဖြစ်တယ်လို့မှတ်၊ သိတ်လိုက်တော့

အလုပ်ထက်စာတွေဘက်ကို အလေးတင်းသွားမှာ အလွန်သတိ ထားရတယ်၊ စာဟာဒါနိန် ဖြစ်သွားမယ်၊ အေး-စာတွေကို စာ နေရာမှာ ထားပစ်ခဲ့တတ်ရင်တော့ နဲ့နဲ့သက်သာသေးရဲ့”

“ပိဋကတ် ၃-ပုံဆိုတဲ့ စာတွေအားလုံး မလိုဘူးလား ဆရာ တော်”

“ခါတွေ အသာထားတော့ တကာလေး၊ ပိဋကတ် ၃-ပုံ ဖြစ်လာရတာက ဘုရား ၄၅-၀ ပတ်လုံး ဟောနေတဲ့ တရား တွေ စုထားလို့မျှားနေတာ၊ လိုရင်းကတော့ ခုနဦးပဉ္စင်းပြော ခဲ့တဲ့ ဘုရားစုလောက်မှာ အဲဒီပိဋကတ်သုံးပုံရဲ့ အချုပ်သဘော အကုန်ပါပြီးပါ”

“အဘိဓမ္မာတို့ ဘာတို့ဆိုတာကောဘုရား၊ တချို့အဘိဓမ္မာ သင်တန်းတွေ ဘာတွေနဲ့တောင် ဖြစ်နေကြတာဘဲ ဆရာတော်၊ အခုတပည့်တော်တို့ ဆီမှာတောင် ရှိနေပြီ”

“အော်-တကာလေးက အဘိဓမ္မာဆိုတာ ဘာကိုခေါ်လို့ ဘယ်လိုယူဆထားတာလဲ အဘိဓမ္မာဆိုတာ နက်နက်နဲနဲ တွေး တော အဖြေရှာတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ အဘိဓမ္မာ ချည်းဘဲ တကာ လေး”

ပုဒွရဲ့ အဘိဓမ္မာက လောဘ-ဒေါသ-မောဟ-ဆိုတဲ့ တရား တွေ ချုပ်တည်း ခမ်းခြောက် သွားအောင် လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စဘဲ၊ နောက်တမျိုးပြောရရင် တကာလေးရဲ့ အနတ္တသဏ္ဌာန်မှာ စွဲ ကပ်နေတဲ့ တဏှာ-မာန-ဒိဋ္ဌိ-ဆိုတဲ့ တရားစုံကို တကာလေး ရဲ့ အတ္တထဲက ပျောင်စဉ် ကုန်ခမ်းသွားအောင် ထုတ်ပယ်ဖို့ရ မဲ့အလုပ်ဘဲ၊ အဲဒါတွေ ကုန် စင်ခမ်းခြောက်စေတဲ့ အပြေကို

ကိုယ်ညာဏ်နဲ့ ကိုရှာ အားထုတ်ရတာကိုက အဘိဓမ္မာဖြစ်တာ
ဟယ်တကလေး။

“အနို့ စိတ်-စေတသိက်-ရှင်-နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ အဘိဓမ္မာက
တော့ အဘိဓမ္မာမဟုတ်လို့လား ဆရာတော်”

“အဲဒီအဘိဓမ္မာက တဏှာ-မာန-ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ တရားတွေထဲ
ခမ်းခြောက်စေတဲ့ အဘိဓမ္မာ ဟုတ်တယ်-မဟုတ်တယ် ဦးပဉ္စမ
မပြောလိုဘူး။ အဲဒီစိတ်-စေတသိက်-ရှင်-နိဗ္ဗာန်လို့ ဟောပြော
တဲ့ အဘိဓမ္မာဆရာ တဦးဦးကိုသုပြောတဲ့ စကားတလုံး ငွပြော
ကြည့်။ သူက ဟုတ်တယ်ဆိုတာတခုကို မဟုတ်ဘူး ပြောကြည့်။
မွေဟောက်လို့ ရှုံးရှုံးရှားရှား ဖြစ်လာတာ တကလေးတွေ
ရလိမ့်မယ်။ မယုံရင် စမ်းကြည့်ပေါ့။ ဒီတော့ သူ့အဘိဓမ္မာဟာ
တကလေးလို့ခင်တဲ တဏှာမာနဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ကုန်ခမ်းရာ အရိယ
စခန်း နိဗ္ဗာန်လမ်းက အဘိဓမ္မာ ဟုတ်၊ မဟုတ် တကလေး
စဉ်းစားပြီး လိုက်ချင်လဲ လိုက်ပေါ့လေ”

ဤနေရာ၌ ဦးအုံးက ဝင်ပြီး-

“အဲဒါ မောင်ရင်ရေ ဘယ်လောက် စဉ်းစားစရာ ကောင်း
တဲ့ အချက်လဲ ကျုပ်တို့တောင် မျက်စေ့ လယ်တယ်တယ် ဖြစ်
နေတာ တချက်ထဲ တဲ့တဲ့ကြီး သဘောပေါက်သွားတယ်။ ဒီ
ထက်ရှင်းတဲ့ ဆရာတော်မျိုး ရှားရှားဘဲ မောင်ရင်ရေ.....။ က-
မောင်ရင်တို့ ရှောက်စရာကုန်ရင် ကျုပ်ကဆရာတော်ကို အရေး
ကြီးတဲ့ကိစ္စအချက် ရှောက်ချင်သေးလို့ မောင်ရင်တို့ ရှောက်
ထားရာ ကုန်ပလား”

“ကြိုတုံး မေးရ ရှောက်ရတာပါ- ဦးရယ်၊ ဦးတို့ထဲ ရေ

လယ် ပြီးသားတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့က အခတ်ကို ဝေးနေ
သေးလို့”

“အနို့-ကြိုတုံး မေးစရာရှိ မေးအုံးပေါ့။ ဒီဆရာတော် အခု
ပြောတာ၊ ဟောတာတွေဟာ တကယ် ရှင်းလောက်ပါတယ်။
ဘာများ လိုတာ ရှိသေးသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့တော့ လိုသလား၊ မလိုသလား-
မပြောတတ်ဘူး- ဦးရဲ့၊ အရင် ကထက် တော့ အများကြီး
သဘောပေါက်လာပါတယ်”

ဦးအုံး ဆရာတော်သို့ တဖန်လှည့်ပြီး....

“ဆရာတော် အခု သွားပြီး ဟောရဝေဖန်ရမဲ့ အခု ကိစ္စ
ဟာ မသေးလှဘူး ထင်တယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် စောစောက
လျှောက်ခဲ့သလို မုဒ္ဒဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်တွေထဲမှာ စပ်
လို့၊ ဟပ်လို့ မရတဲ့ တရားတွေက နေရာ တကာမှာ ကွက်တိ
ကွက်ကြား ညပ်ညပ် ပါနေတာဆိုတော့ ဟိုဘက်က ဝေဖန်မဲ့
လူတွေက အဲဒီတရားတွေကို ဘုရားဟောတွေဘဲဆိုပြီး ဝေဖန်
ပစ်ရင် ဆရာတော် ဘတ်လို့ ချေပမလဲ-ဘုရား”

“ဒီတော့လဲ ဖွတ်မီးနဲ့ ဖွတ်ထိုးဆိုသလို သူမေးတဲ့ တရား
မျိုးထဲကဘဲ အဖြေ ပြန်ရှာပြီး ချေပရတော့မှာပေါ့.....တကာ
အုံးရယ်”

“တယ်မလွတ်လှဘူး ဆရာတော်”

“ကိုယ်လက်ခံယုံကြည်ဘို့မှ မဟုတ်ဘဲ ပြေလည်အောင်ရှင်း
ရတဲ့ သဘော သက်သက်ဆိုတော့ အဲဒီ တရားတွေဘဲ ပြန်ပြီး
ခံတပ်လုပ်ရမှာဘဲ-တကာအုံးရဲ့”

“ဒါဖြင့် တပည့်တော်က ခရစ်ယံ ဘက်က နေပြီ မုဒ္ဒဘာ

သာဓကကို ဒီတရားတွေနဲ့ ဝေဖန်မယ်၊ ဆရာတော်က သူ့ဟာနဲ့သူ ပြောအောင်ပြန်ချေကြည့်စမ်းပါ-ဆရာတော်”

“လုပ်လေ-တောင်းသားဘဲ၊ ဦးပဉ္စင်းလဲ ဟိုမှာ တကယ် ဝေဖန်ချေပရတော့ ဆုတ်နည်း၊ တက်နည်း၊ ဝိုက်နည်း၊ ကွေ့နည်း တွေ အကျင့်ရတာပေါ့။”

“ပွဲမဝင်ခင် ပြင်က ကင်းပ ဇာတ်တိုက်ကြည့်တဲ့ သဘောပေါ့-ဆရာတော်”

အချိန်မှာ နာရီပြန် ၁-ချက်သို့ နီးလေပြီ၊ နေကြီးက အလွန် ပူ၍တောင်းတုန်း အချိန်ဖြစ်နေသည်။ ကျောင်းဆောင် သွပ်မိုးအောက်၌ ဆရာတော်နှင့် ဦးအုံးတို့သည် အဌကထာဋီကာ တွေထဲမှ စကားတွေကို တင်လိုက်၊ ချေလိုက်နှင့် စကြာလေတော့၏။

ပူအိုက်သဖြင့် ကျိန်းတော့မည်ဟု တုလုံးလုံးလွှဲနေသော နတ်မိုး ဆရာတော်ကြီးသည် လှဲနေရာမှထလာပြီး ဘေးမှဝင်ပြီး ဖေးလိုက်၊ ထောက်လိုက်နှင့် လုပ်နေ၏။

ဆရာကြီး ဦးကွန်မှာ နားအနည်းငယ် လေးသုဖြစ်၍ နားရွက် တဖက်ကို လက်ဝဲနှင့် ခံပြီး နားထောင်သည်။ ဘေးမှ နားထောင်နေသူ ၈-ဦး၊ ၉-ဦးခန့် ရှိ၏။ သခင်ကိုကြီးမှာ ထိုစာစကားတွေ၌ စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိ၊ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှ မှတ်ချက်များကိုသာ လိုက်၍ ဖတ်ရင်း တနေရာ၌ မှောက်နေလေသည်။

ဦးအုံးက တင်လိုက်သော တရားကို ဆရာတော်က အကိုးအကပ် တွေဖြင့် ပြန်ချေ၏။ ဥပမာ ဥပမေးယျတွေနှင့် ရှင်းလင်းသည်။

အမေးတခု အဖြေတခုသည် ကျမ်းစာတစောင်ဖြစ်လောက်သော စကားလုံးများပါလေသည်။

ဦးအုံးမှာ ထိုသို့ အဌကထာ-ဋီကာ-အနု-မဓု-ယောဇနာ ပဏ္ဍိတစသော စာစေများမှ အချက်ပေါင်းများစွာကို အတော်မကျေမနပ် ဖြစ်ထားဟန်ရှိ၏။ မေးရာ၌ သူ့စိတ်ရင်း မကျေနပ်ချက်ခါတ်ခံများ ရှိနေသဖြင့်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတော်ယုတ္တိမတန် အံ့မဝင်သော အချက်များကိုချည့် ဒလစပ်တင်၍ မုဒ္ဒဘုရားရှင်ပင် ဟိုတမျိုး ဒီတမျိုး ဟောထားလေသယောင် ထင်ရအောင် ဝေဖန်လေသည်။

ဆရာတော်ကလည်း သူယုံသည် မယုံသည်နှင့်မဆိုင်၊ ဦးအုံးတင်ပြသဝေဖန်ချက်တွေကို အံ့ဝင်အောင်ပြန်သွင်းပြီး ချေပသည်။ ထိုစာများကား အခတ်ထူးဆန်း၏၊ ဘယ်ဘက်တ လှည့်မေးမေး၊ မေးစရာတွေ ပေါ့သလောက်၊ ပြန်ချေစရာတွေလည်း သူစာနှင့်သူပင် ဒုနှင့်ဒေး ပါနေပြန်ချေသည်။

ညနေ ၅-နာရီအိုးလျှင် လူအချို့ စာနာကြရာမှ ညောင်းညာသည်နှင့် ပြန်ကြသည်။ ဦးအုံးနှင့် ဆရာတော်တို့ကား မေးလိုက် ဝေဖန်လိုက် ချေပလိုက်နှင့် အရှိန်ကောင်းနေကြပေသည်။

မေးသူက သရုပ်ဖော် ဝတ္ထုကြောင်းများကို မေးမြန်း ဝေဖန်လျှင် ဆရာတော်ကလည်း တနေရာမှသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှင့်ပင် ပြန်လည်ချေပပြန်သည်။

ညနေ ၆-နာရီခန့်တွင် ဦးအုံး၏အိမ်ကလူများက ညစာစားရန် လာ၍ခေါ်၏။

“မစားချင်ဘူး၊ ညလဲပြန်ချင်တဲ့အချိန်မှ ပြန်ခဲ့မယ် ထမင်းစားချင်စားနှင့်ကြ၊ ပြောလိုက် နင်တို့အမေကို”

ဝေဖန်၍ကား ဆုံးကိုမဆုံးနိုင်အောင် များပြားလှသည့် နတ်မှီကိုယ်တော်ကြီး၏ စာအုပ်အမည်စာရင်းမှာ ၂၀-ခန့် ပြီဟုဆို၏။ နောက်ထပ် ၂၀-ကျော်လောက် ရှိသေးသည်။ ထိုကိုယ်တော်ကြီးက တွက်ထားသည်။ ကိုယ်တော်ကြီးက ဘေးက “ဟောဒါက သံယုတ်နိကယ်ဒီကာထဲက၊ ဟောဒါ ဒီဃနိကယ်၊ ဟောဒါက ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မဟာဒီကာထဲက ဘယ် ပုဒ်၊ ဟောလာပြန်ပြီ ရှင်မုဒ္ဓဒတ်ရဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်ထဲက ဟာတွေ” သည်ဖြစ် ပါးစပ်မှ ကျမ်းစာအမည်တပ်နေ၏။

မီးတွေလင်းလာပြီ၊ အချိန် ၇-နာရီကျော်လာပြီ ဦးအုံးက ညစာပင် သတိမရ၊ တင်မြဝေဖန်မြဲနှင့် တကျမ်းပြီးတကျမ်း ဆန္ဒသာ တင်နေလေသည်။ ကျောင်းထိုင် ဖြစ်သူ အရှင်မဟာန သည် ဦးအုံးအတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်-လဘက်ရည်-မုံ့စသည့် များသော ကျောင်းသားတယောက် လွှတ်၍ ဝယ်ပေးရ၏။

ဝယ်သူက ဝယ်ပေးရသည်ပင် ဦးအုံးက “အချိန်ပျက်လို့ ထာ ကိုယ်တော့နယ်”ဟု ညည်းလိုက်သေး၏။

ဦးအုံး စားနေစဉ် အချိန်လောက်သာ ဆရာတော် ခေမ အောက်သို့ ဆင်းသည်။

မကြာခင် ပြန်၍ စကြပြန်သည်။ ဦးအုံးကား စာလည်း အတော်နဲ့ လှပေသည်။ ထိုစာတွေကို အငြိုးလည်း ကြီးလှသည့် နတ်မှီကိုယ်တော်ကြီး၏ ပါးစပ်မှ “ဟောဒါက ရှင်ဥပသေနရေ တဲ့ မဟာနိဒ္ဒေသ အဋ္ဌကထာထဲက ဟောဒါကမှ တကယ်ဆို တဲ့ ရှင်သုမဂ်လသာမိရဲ့ ဒီကာကျော်ထဲက လုပ်လိုက်ဆန်းက ကားအုံး”ဟုပင် မြှောက်ပေးလိုက်သေး၏။

ညသည် နုရာမှ ရင့်၍လာလေပြီ လဆန်း၉-ရက်လတလေး ပင် မြစ်အနောက်ဖက် တောင်ဘန်းများပေါ်၌ အိပ်မှု ခံစွား ဝါဖန်ပန် ကလေး ဖြစ်ခါ တောင်စွယ်ကို မေးတင်၍ ငိုက်စပြု နေပြီ။

အာလံမြို့ ကားလမ်းပေါ်၌ မြင်းလှည်းကလေးတစီး တလေ ပြေးနေသော အသံမှတပါး တိတ်ဆိတ် နေလေပြီ။ မြင်းလှည်း ဆရာသည် ကပေါက်တီးကပေါက်ချာ သီချင်းများ အော်လာ သဖြင့် ခရီးသည် ပါဟန်မတူ အိမ်ပြန် အလုပ် သိမ်းသွားနေ ဟန်ရှိ၏။

မြင်းလိုက် ရှင်းလိုက် တင်လိုက် ငေဖန်လိုက် ချေပလိုက်နှင့် ခြုံနေကြသော ဆရာတော်နှင့် ဦးအုံးတို့မှာ အချိန်ကို ဂရုထား ကြဟန်မတူ မေးချင်တာ မေးရန်နှင့် ဖြေချင်တာ ဖြေကြ ရန် လောက်သာ အာရုံစိုက်ထားကြဟန် တူပေသည်။

၁၂-နာရီ ထိုးလေ၏။ ဤတွင်မှ ဘေးက နတ်မှီ ကိုယ်တော် ကြီးက “ကဲ-ဆရာအုံး ကောင်းတော့ အလွန်ကောင်းတဲ့ ဒါပေ မှ မနက်ခရီးဆက်ကြရအုံးမှာကလဲ ရှိသေးတာနဲ့” ဟု ဆိုမှ မချင့်မရဲနှင့် ရပ်လိုက်လေတော့၏။

“မနက် ဘယ်အချိန်ကြုကြုမှာလဲ ဆရာတော်”

“ဆွမ်းစားပြီးပါတဲ့”

“ဒီလိုဆို မနက်ဆွမ်း တပည့်တော်တာဝန်ထား ဆရာတော် အားလုံး ဘယ်နှစ်ပါးလဲဘုရား”

“ဘုန်းကြီးက ၄-ပါး၊ တတာက ၂-ယောက်”

“တပည့်တော် တာဝန်ယူပါတယ်ဆရာတော်၊ အခုလောက် တပည့်တော် မေးရတာ မကြေနပ်သေးဘူး၊ အခုတော့ တပည့်

တော်မေးသမျှ ဆရာတော် သွက်သွက်ကြီးပြန်ချေနိုင်ပုံထားရတော့ ဟိုစွဲမှာ ဆရာတော်နိုင်ပြီလို့ တပည့်တော် များပေးလိုက်မယ်၊ စိတ်သာချပေတော့ ဆရာတော်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်၊ ဒီမှာ အခုတပည့်တော် မေးဒါတွေထက်တော့ အနည်းနဲ့မှ ဟိုခရစ်ယံ တွေဟက်က မဝေဖန် နိုင်ပါဘူး ဆရာတော်”

ဦးအုံး ပြန်သွားသောအခါ တိတ်ဆိတ် နေသော ကျောင်းအထွက်လမ်းကလေး တလျှောက်တွင် ခွေးဟောင်သံများ ဆက်ခါ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားလေသည်။ လမ်းဦး ရောင် များမှ အပ အပြင်တလောကလုံး ပိန်းနေအောင် မှောင်နေတော့၏။

ထိုနေ့ ဧပြီလ ၂၉-ရက်နေ့ဖြစ်၏။ ဆရာတော်တို့ အဖွဲ့သည် နံက်ချိန် ဦးအုံးတို့မိသားစုလာပို့သော ဆွမ်းကို စားပြီးနောက် စကားအနည်းငယ် ပြောကြဆိုကြပြီး အာလံမှနေခင်း ၁၂-နာရီခန့် ပြည်မြို့သွားဘတ်စကားနှင့် တီတွတ်လမ်းခွဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တီတွတ်တွင် ပြည်မြို့မှ ဝက်ထီးကန်သို့ လာသော ကားကို စောင့်နေရသည်နှင့် ဝက်ထီးကန်သို့ ညနေချိန်ကျမှ ရောက်ကြတော့၏။

အရှင်မဟာနန္ဒ ကြိုတင် စီစဉ်ထားခဲ့သည့် အတိုင်း ဝက်မြေတောကျောင်းတွင် ထိုနေ့ည စတည်းချကြသည်။ အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းဝင် သံဃာ ၁၀-ပါးခန့် ထိုနေ့ည ရောက်လာပြီး ဆရာတော်ကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ညတွင် တကျောင်းလုံး အောက်လင်း လက်ဆွဲ ဓါတ်မီးများ ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။ ဝက်ထီးကန် မြို့တွင်းမှ တကာ တကာမအ

ချိုရောက်လာကြသည်။ ၎င်းတို့ထဲမှ ဝက်ထီးကန်သတင်းများ ရရှိလေသည်။

ဝက်ထီးကန်မြို့ထဲ၌ ကျောက်ကြွင်းသို့ သွားမည့် ဈေးသည်များ ယနေ့ပင် ပြည်မြို့မှရောက်ရှိ တည်းခိုနေကြကြောင်း၊ ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်များကို ကြိုမည့် ကျောက်ကြွင်းနှင့် ပင်သာမှ ချင်းခရစ်ယံများသည် ညနေကပင် ရောက်ရှိ နေကြကြောင်း၊ မေလဆန်း ၁-ရက်နေ့တွင် ဝက်ထီးကန်နှင့် ပြည်မြို့အကြား ဘတ်စ်ကား ၇-စီး ၈-စီးမျှ ထင်မတိုင်း ပြေးဆွဲရန် စီစဉ်လျက် ရှိနေကြကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်၏။

ဝက်မြေတောကျောင်း သံဃာများနှင့် အာဂန္တုများပါ စုစုသံဃာ ၃၀-ခန့် ထိုနေ့ညက ရှိနေ၏။ အားလုံးကလျှောက်ထားသဖြင့် ဆရာတော်က ခရစ်ယံဘာသာ မည်သို့မည်ပုံ စတင်ပေါ်ပေါက်လာပုံ သမ္မာကျမ်းစာများ မည်သို့ မည်ပုံ ရေးခဲ့ကြပုံ ဂိုဏ်းကွဲကြပုံ သေည်တို့ကို ဗဟုသုတရယုံမျှ ဟောပြောရ၏။

နောက်ဗမာပြည်သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မည်သည့်နည်းနှင့် ရောက်လာပုံ ရောက်စက တရားတော်များနှင့် နောက်ပိုင်း တရားတော်များ မည်သို့မည်ပုံ ကွဲလွဲပုံ၊

ပုဂံခေတ် မူလရှင်အရဟံ အနွယ်ဂိုဏ်းနှင့် သီဟိုဠ်ပြန်အရှင်ဆပဒတို့ ကွဲပြားကြပုံ၊

ဗမာပြည်၌ အလျင်ရောက်နှင့်သော အရှင်သေဏ၊ အရှင်ညွှတ်ရတို့ခေတ်မှစ၍ မကွဲမပြား ရှိခဲ့ပြီးနောက် သီဟိုဠ်ပြန်များ ရောက်လာသည်တွင်မှ မာန်မာနဝင်ပြီး မူရင်းဗမာပြည် သံဃာများနှင့် မရောမယှက် သီးခြားစီဖြစ်ကုန်ကြပုံ၊

ဤသို့သီးခြားစီပင် ကိုယ်အဖွဲ့ ကိုယ်ရိုက်စား သီးခြားစီနေကြပြီး၊ ပိဋကတ်မူများပါ တမူစီယူခဲ့ကြပုံ။

ဗမာပြည်မှာ အခနာက မဇ္ဈိမမူပင်ဖြစ်ပြီး ရှင်အရဟံတန္တယ်ဝင် သံဃာတော်စဉ်ဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြပုံ။

သို့ရာတွင် သီဟိုဠ်ပြန်တို့မှာ ဘဝင်မြင့်သလောက် စာစေ့နယ်လည်း ကျယ်နိုင်ကြသဖြင့် မင်းကြိုက် စိုးကြိုက် သူဌေးသူကြွယ်ကြိုက် တရားတွေ အဖွင့် သံပဏ္ဍနာတွေ ကောင်း၍ အာဏာရှိသူနှင့် ခြွေးရတတ်သို့က အကြိုက်တွေပြီး အားပေးမှုကို ဖေါဖေါသီသီခံရပုံ။

သီဟိုဠ်ပါဠိကျမ်းများမှာ ဆင်းရဲသား စောင့်သူ လယ်သမားအလုပ်သမားစသော အောက်ခြေသိမ်း ပြည်သူလူတန်းစားကို စာရင်းပင်မသွင်း မင်းပုဏ္ဏား သူဌေး သူကြွယ်ဟူ၍ အမျိုးသေးပါးကိုသာ ဦးစား ပေး၍ လူစာရင်းသွင်းကြပုံ။

မင်းနောက်ကပုဏ္ဏားကို တခမ်းတနား ကပ်စီးစာရင်းလုပ်ပုံကိုအကဲခတ်လျှင် သီဟိုဠ်တရားတို့၏ ဇာတိရရကို ရိပ်မိနိုင်ပုံ။

ဒါန သီလ ဘာဝနာကိုပင် သူ့ဘက်ရောက်အောင် လိုရာတွင်ရှိကာချွဲပြီး အမြတ်ဆုံးနေရာက အလှူခံနိုင်အောင် ဒါနခမ်းတို့ကို တခမ်းတနား ဖွင့်ဟောကြပုံ။

ထိုဒါန၏အကျိုးတရားကို ဘမလွန်ကမမြင်မသိနိုင်သော ဘုံဘဝ အမျိုးမျိုးတွေကို လက်ညှိုးထိုး၍ လဲလှယ်ပေးကြပုံ။

ထို့ကြောင့်လည်း အရေးကြီးသော ဝေနေယျတို့၏ အားကိုးရာ ဆေးရုံကို ငွေနှစ်ကျပ်လောက် ထည့်ရမှာ ဝန်လေးသလောက် ဘာမှန်းမှ နားမလည်သေးသော သားငယ်ကို

လယ်ပေါင်အကုန်ခံပြီးမှ ရှင်မဇ္ဈိမရလျှင်-အသေမမြောင့်ဖြစ်ကုန်သည်ထိ ဥပါဒါန်ကြီးဝင်နေကြပုံ။

ထိုအချက်တွေကို ဆောက်ကသီဟိုဠ်၌ မဟာသေနမင်းကြီးလက်ထက် သူပုန်းစားတို့က မဟာဝိဟာရဝါသီခေါ်ကျောင်းကြီးစံရိုက်ကြီးကို ဖြိုခွဲနှိမ်နှင်းပစ်ကြခြင်းဖြစ်ဟန်တူပုံ။

မဟာဝိဟာရဝါသီရိုက်စားဝင်တို့၏ စာပေများတွင်မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်တရားတွေ အများဆုံးတွေ့ရပုံ။

ဒါနခမ်းအသားပေး၍ ထိုးဇာတ် အမျိုးမျိုးနှင့် တမလွန်ကို ဆွယ်ခဲ့ကြပုံ။

အမှန်ကား ဘုရား၏ တရားတော်များသည် သံဒိဋ္ဌိကဂုဏ်အကာလိကဂုဏ်စသော ပစ္စုပ္ပန် ကျကျတရားဂုဏ်-ပျံ့နှင့်ကိုက်ညီသော တရားများသာဖြစ်ပုံ။

ဗမာပြည် ပုဂံခေတ် ဆပဒနှင့်အတူ မဟာဝိဟာရဝါသီရိုက်မှ ပါလာသော ရဟန်းများမှာ ကချေမသည်ကို မက်၍ လူထွက်သူထွက်-ပစ္စည်းမက်၍ ရိုက်ကွဲလိုက်နှင့် ဖြစ်ကြသည်မှာ သာသနာဝင်ကျမ်းများ၌ ထင်ရှားရှိနေပုံ။

သို့စဉ်လျက် ဗမာပြည် မင်းစိုးရာဇာနှင့် သူဌေးသူကြွယ်ကြေးရေတတ်တို့အား သီဟိုဠ်ပြန်တို့က သိမ်းသွင်း နိုင်သဖြင့် မူလ ရှင်အရဟံရိုက်စား ကြီးပင် အင်အားသေးခံလာရပုံ။

အင်းဝခေတ်တိုင် သီဟိုဠ်ပြန်ရိုက်စားနှင့် ရှင်အရဟံတန္တယ်ဝင်ရိုက်စားများ သီးခြားစီ ကိုယ်ပိဋကတ်မူနှင့် ကိုယ်ကျင့်ဆောင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း သိုဟံဘုရားကြီးစိုးသော အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းသံဃာများ အသတ်ခံရပိဋကတ်တော် အသီးသီး မီးတိုက်ခံရနှင့် သာသနာအဆက်ပြတ်မတတ် ဖြစ်ခဲ့ရပြီးနောက်မှ

ပိဋကတ်များ ပြန်လည်စုဆောင်း သာသနာပြုန်၍ ထူထောင်
သည်တွင်မှ သီဟိုဠ်မှ ရှင်အရဟံဂိုဏ်းမူများ မခွဲခြားနိုင်ဘဲ
ပေါင်းပစ်လိုက်ကြပုံ ထိုအထည်း၌ အရီးကြီးဂိုဏ်း လက်ထက်
စာများပါ ဘုရားဟောဖြစ်လားကြပုံ။

ထိုမှစ၍ အခုအထိတိုင် ပိဋကတ်လည်း ရှိပေသေး။ သံဃာ
လည်း အရောရော အနှောနှော ဖြစ်ခဲ့ရပုံတို့ကို ည၁၁-နာရီ
ဆရာတော်က ရှင်းလင်းပြလေသည်။ ထို့နောက် သမ္မာကျော်
စာမှတ်စုများကို ပြန်လည်စစ်ဆေး နေကြရသည်နှင့် သန်းခေါင်
ကျော်မှ ကျိန်းရ၏။

နံနက်ယာဂုကပ်ပြီးစအချိန် ဝက်ခမြတောကျောင်း တပိုက်
မှ ဝေလီဝေလင်းမျှသေး၏။ သို့သော် လှည်းသံ ခြုံသံများ
စီစီညံ့ညံ့ လှည်း အစီးပေါင်း ၁၀၀- ကျော်ခန့်၊ ကျောင်း
တွင်းနှင့် ကျောင်းပတ်ပတ်လည် လမ်းများပေါ်သို့ ရောက်လာ
လေသည်။

အလိုတော်ရဂိုဏ်းဝင်ကျောင်းထိုင် ကိုယ်တော်များမှာ
ကျောင်းလျှင် လှည်းတစီးကျနှင့် ဆရာတော် အရှင် ဥက္ကဋ္ဌ တို့၏
ဗုဒ္ဓဘာသာ ခေါင်းဆောင်အဖွဲ့ကို လာရောက်ကြိုဆိုနေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှာ ဧပြီလ၃၀-ရက်နေ့ဖြစ်၏။ နံနက်၅-နာရီခန့်တွင်
သံဃာရောင် တဝင်း ဝင်းနှင့် လှည်းတန်းကြီးသည် ဝက်ထီး
ကန်မြို့ကလေး၏ လမ်းများပေါ်မှ မောင်းထွက်ကြသည်။ လှည်း
သံ ခြုံသံများစီကားလွန်းသဖြင့် လမ်းဘေးတလျှောက် ဘေး
ယာမှ ယောက်ျားမိမ္မကလေး အဖွားအဖျား အကုန် ထွက်၍
ကြည့်နေကြသည်။

မြို့တွင်းကားဆိပ်တနေရာ၌ လှည်းအစီး ၃၀- ခန့် လည်းရှိ
နေ၏။ လှည်းများပေါ်၌ ကော်ဇောများ ခင်းလျက် ဖြစ်သည်။
ထိုလှည်းများမှာ ပြည်မြို့မှ ထိုနေ့ နံနက်ဆိုက်မည့် မော်တော်
ကားများ၌ ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်များ ပါမည်ဖြစ်၍ ကြိုဆိုရန်
ဖြစ်ကြ၏။ ထိုအချိန်မှာ စောလွန်းသေး၍ ပြည်မြို့မှ ကားများ
မဆိုက်ရောက်ကြသေးပေ။ ထိုနေ့မှာ အနီး နား မြို့ ကြီးများ မှ
ဟောပြောပွဲသို့ လာကြမည့်လူများလည်း အတော်များသည်ဟု
မော်တော်ကားဆိပ်မှ သတင်းရသူများက ပြောကြသည်။

လှည်းတန်းကြီးသည် အလိုတော်ရ ရွာ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီး
ကျောင်းသို့ နံနက်၆-နာရီခွဲ ၇-နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိ သွား၏။
သံဃာတော်များရှေ့ဆောင်လျက် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌနှင့်
အဖွဲ့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံသို့တက်၍ ဝတ်ဖြေ နှုတ်ခွန်းဆက်
ကြသည်။ ကျောင်းခမ်းကြီးမှာ သံဃာနှင့်လူများအပြည့် အနက်
ရှိနေ၏။ ကျောင်းပေါ်၌ မဆန့်သဖြင့် ကျောင်းအောက်တွင်ပါ
လူတွေရှိနေကြသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို ရှေ့နား
သို့ တိုးစေ၍ ပုခုံးပေါ်သို့ ပိန်ချီသော လက်တော်များ တင်ခါ
ဆရာတော်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်တော်မူသည်။ ထို့နောက်
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ရှည်လျားလှသော ပဋိသန္ဓာရ စကားများ
ဩဝါဒကထာများ ဥပယာဇနာများကို မိန့်တော်မူပါလေတော့
သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မိန့်ခွန်းတော်၌၊ မိမိအား ဦးလှောင်တို့
လှသိုက်က လာ၍ကြိုကြီးစီရံ စာချုပ်ကြီးအပ်ပြီး အကူတောင်း
ကြပုံ၊ သံဃာတွေပင့်ပြီး အကြံယူရပုံ-တို့မြဲဒီမြို့တွေ အနှံ့ကြေး

နှင်းတွေရိုက် စာတွေပေး၊ ဘုန်းကြီးတွေ ကိုယ်တိုင် လိုက်လံ လိုက်နဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရပုံ၊ ဘယ်ကမှ ဘာသတင်းမှ အကူ အညီမလေး ကြပုံ၊ မိမိဘယ်မျှ စိတ်ညစ်သောကရောက်ရပုံ၊ နောက် အရှင် ဟောနန္ဒ လာပြီးစုံစမ်းတော့မှ မိမိအားရှိစရာ သတင်းရပုံ - သည်စသည်တို့ကို တဘက်ကပြန်လျှောက်သမျှ ဘာမျှကြားတော် မမူနိုင်သည့်အတိုင်း ဆရာတော်ကြီးကချည်း အတွင် လျှောက် ခဲ့မိန့်တော်မူလေတော့သည်။

“ဝမ်းသာသကွယ် မောင်ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ တွေ့ရတာ- ငါတော့ မပြိုင်ရခင်က နိုင်ပြီးသားလောက် ဝမ်းသာနေသကဲ့ - အေး နိုင်အောင်လဲ ပြောအုံး ဟောအုံးမှကွဲ့ - မနိုင်ရင် ဒီဘုရား သာသနာကြီး အလိုလိုမှ ထီးကြီး စည်ပေါက်ဘဝနဲ့ မျက် နှာငယ်နေရတဲ့အထဲ- ရှုံးမျှ၊ ရှုံးမှဖြင့် မောင်ဥက္ကဋ္ဌရေ- လူ့ပြည် နေ့ဆိုတောင် မကောင်းတော့ဘူးကွဲ့ - အခုကိစ္စမှာ ဒီဘက်က သာသနာကြီးတရပ်လုံးရဲ့ တာဝန်မင်း ပုခုံးပေါ် ရောက်နေပကွဲ့ - အဲဒါ အောင်အောင် မြင်မြင်နဲ့ ထမ်း ဆောင်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ အောင်လဲ အောင်မယ်လို့ဘဲ ငါတော့ ထင်လဲထင်၊ ဆုလဲတောင်းအံ့ကွဲ့”

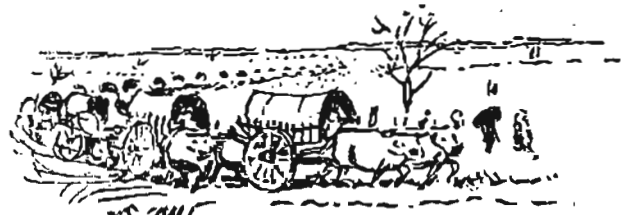
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ အားရပါးရ မိန့်ခွန်းတော်တွေ ဒလစပ် ခွေတော်မူနေသည်။ နေကလည်း အနည်းငယ် မြင့်လာနေပြီ၊ ကျောက်ကွင်း မဏ္ဍပ်ကြီးသို့ ဆရာတော် အရှင် ဥက္ကဋ္ဌတို့အား ပို့ဆောင်ပြီးလျှင် လှည်းတွေက ရွာကို ပြန်ချင်ကြသေးသည်။ နေရာသီ နံနက်မှာ (၉)နာရီကျော်လျှင် နေပူက သက်သာလှ သည်မဟုတ်၊ နောက်ဆုံးတွင်မှ မတတ်သာသည့်အဆုံး ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးအားနားပေါက်အောင် လျှောက်ထားနေကျ ဦးပဉ္စင်း

ကြီးမှမထင် နေမမြင်မိကြကပေါ်ရန် မနည်း ကြိုးစား၍လျှောက် ထားကြသည်မှ-

“အေး-အေး-မောင်ဥက္ကဋ္ဌရေ ဒီတခါတော့ မောင် ဥက္ကဋ္ဌဘဲ အားကိုး ရှိတော့သကဲ့၊ ကျိုးစား ဆောင်ရွက်မှဘဲ ဟေ့....”

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျောင်းပေါ်မှ ကျောင်းအောက်သို့ မျှ လွန်စွာဆင်းတော်မူခဲ့လှသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သံဃာနှစ် ပါးကို တွဲစေ၍ ကျောင်းအောက်သို့ဆင်းပြီး လှည်းယာဉ်တစီး ပေါ်သို့ ကျိုးစားကြရှာတော့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပါသော လှည်းကရှေ့ဆုံးက စတင်ထွက်လျှင် နောက်မှ တရာကျော်မျှသော လှည်းတန်းကြီးသည် ကျောက် ကွင်းရွာမဏ္ဍပ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်မောင်းကြလေသည်။

လှည်းတန်းကြီးသည် ဖုံလုံးကြီးတထောင်းထောင်းထလျက် စပါးရိုးပြတ် လယ်ကွင်းပြင်များကို ဖြတ်လာကြပြီး ၉-နာရီ သာသာအချိန်၌ ကျောက်ကွင်းရွာ အနောက်ဘက် မဏ္ဍပ်ကြီး သို့ ဆိုက်ရောက်ကြ၏။

မဏ္ဍပ်ကြီးမှာ အရှေ့ဘက်ဆုံး နှစ်ခန်းတွဲ တောင်မြောက် အပြည့် သံဃာစင်ကြီး ထိုးလျက်ထားသည်။ သံဃာစင်ကြီးပေါ်၌ သင်ပြူးများခင်းလျက် ခေါင်းအုံးများလည်းအစီအရီချလျက် ရှိသည်။ တနေရာတွင် သံဃာတော်များအတွက် နံနက် ဆွမ်း ကျွေးရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေသူများ အလုပ်များလျက်ရှိ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား သံဃာစင်ကြီး၏ အလယ်ဗဟိုရိတ်နေရာ တွင် နေရာချထားပေးပြီး နားတော် ပေါက်အောင် လျှောက် ထားနေကျ ဦးပဉ္စင်းကြီးနှင့် တွဲ၍ ပေးရသည်။

မွမ်းမံထားပုံများမှာ တောဓလေ့ ဘာဝ အလျောက် အုံး လက်များ၊ ငှက်ပျောပင်များ တိုင်စေ့ချီလျက်ရှိ၏။ အပြင်တိုင် ပတ်လည်တလျှောက် ရာဇမတ် ကွက်ကြားများ ကာထားသည်။ ကွယ်လွန်လေသူ အဖိုးအိုတို့၏ တောင်ရှည် ပုဆိုးစများဖြင့် အစပ်စပ် အကြားကြား ချုပ်ထားသော ဘုန်းကြီးကျောင်းများ မှ ၄၂ ခုဆင်သည့် ကန့်လန့်ကာများ၊ ဆေးပေါ့လိပ်မောင်းတောင် ခွက်ကြီးများ၊ ထွေးခံ၊ ရေအိုး စသည်များတို့ဖြင့် ဘာသာဘာဝ အလျောက် အတော်မြှင်ပေးသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ ထိုသို့သော အဆင် အပြင် မျိုး တို့နှင့် ကင်းကွာစွာ ကေစာ ကျင့်တော်မူခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီ ထင်၏။ မြင်သမျှကို မေးတော်မူသမျှ ဦးပဉ္စင်းကြီးက လျှောက်ထားနေ ရရာ သံဃာစင်ပေါ်၌ တကြော်ကြော် တအော်အော် ဖြစ်၍ နေလေသည်။

မဏ္ဍပ်ကြီးကား ပေ(၁၅၀)ခန့် အလျားအနံ ရှိလေသည်။ မဏ္ဍပ်တွင်းမှ အရှေ့ဘက်တွင် မန်ကျီးပင်၊ ကုက္ကိုပင်တို့ကြီးတိုး ကျဲတံနှင့် ကုန်းတဝိုက်၌ ကျောက်ကွင်းရွာရှိ၏။ ထိုရွာမှအရှေ့

ဘက်သို့ လမ်းမျှော်လိုက်လျှင် ညိုမှိုင်းသော တောရိပ်နှင့် ပြာ လဲ့လဲ့ တောင်တန်းကြီးကို မြို့တွေဆိုင်းလျက်မြင်နေရ၏။ ပတ် ဝန်းကျင်၌ကား စပါး ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းများ၊ ထိုလယ်ကွင်း များအတွင်း ရွာအုပ်စုကလေးများ၊ သစ်အုပ်တောတန်းကလေး များ စသည်တို့ သည်။

ဆရာတော်တို့ကို ကြိုရှင်ပင့်လာသော လှည်းများလည်း ပြန် ကြလေပြီ။ အလိုတော်ရဂိုဏ်း သံဃာအပါး (၃၀)ခန့် ဆရာ တော်တို့အဖွဲ့နှင့်အတူကျန်ခဲ့၏။ ရွာသူရွာသား (၄-၅)ဆယ်ဦး ခန့် ဆွမ်းပြင်နေကြသည်။

နေကလည်း မြင့်လေ ပူလေ ဖြစ်လာပြီ။ ထိုနေ့ပူကြွကြွထဲမှာ ပင် လူတွေသည် ရွာနှင့်မဏ္ဍပ်ကြီးအကြား လူးလာ ခေါက်တုံ ကူးသန်းနေကြ၏။ မဏ္ဍပ်ကြီး၏ တောင်ဘက်၊ အနောက်ဘက် ပေ(၁၀၀)ခန့် အကွာတွင် ဈေးဆိုင်များ ဆောက်နေသော လူ များရှိ၏။ မပြီးကြပေးပေ။ ဆောက်ဆဲ၊ သယ်ယူ ပို့ဆောင် ပြင်ကြဆဲတွေဖြစ်၏။

ထိုအခိုက် လူ(၄-၅)ယောက် ရွာဘက်မှလာ၍ မဏ္ဍပ်တွင်း သို့ ဝင်လာပြီး ဆရာတော်တို့ အနား လာဝယ်ပြည့်ကြ၏။

“တကာက သူကြီးဖြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပသ”

“ခုနှစ်နှစ်-ရှစ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ-ဘုရား”

“သူကြီးကတော်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာကော ဘယ်လောက် ကြာပသ”

“တပည့်တော် သူကြီးဖြစ်သက်နဲ့ အတူတူလေ့ကျက်ပါဘ- ဘုရား”

“အစကထဲက သူကြီးက ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ သူကြီးကတော်
ခရစ်ယံလား”

“မှန်ပါ-အစကထဲက တပည့်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာပါဘုရား
သူကလဲ အစကထဲက ခရစ်ယံပါဘုရား”

“အနီ့ မညားခင်ထုံးတမ်းစဉ်းစားကြဘူးလား-သူကြီး”

“ဘယ်လို စဉ်းစားတာလဲဘုရား”

“သူကြီးက ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတော့ ဘယ်လို နေမယ်၊ သူက
ခရစ်ယံဆိုတော့ ဘယ်လို နေမယ် စတဲ့တာပေါ့”

“မစဉ်းစားကြပါဘူး ဘုရား၊ တယောက်နဲ့ တယောက်
သဘောကျတာနဲ့ ယူလိုက်ကြတာပါဘုရား”

“အနီ့-မွေးလာတဲ့ ကလေးတွေတော့ ဘာ-ဘာသာတွေ
ဖြစ်နေပလဲ”

“ဘာ-ဘာသာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘုရား၊ ဒီအတိုင်း
ပါဘဲ”

သူကြီးသည် ဆရာတော်တို့အား ၎င်းနှင့်၎င်း၏ ဇနီးဖြစ်
ခဲ့ကြရာမှစပြီး ယခုအချေထိ ဖြစ်လာရပုံ များကို ပြန်လည်
လျှောက်ထား၏။ နောက်ဆွမ်းပြင်ခိုင်း၍ သံဃာ တော်များ
ကပ်ပြီး ရွာသို့ပြန်သွားသည်။ ဆွမ်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာ ရွာများ
အိမ်တိုင်းစေ့ချက်ပြီး ပို့ကြသော ဆွမ်းဖြစ်၍ အမျိုးစုံဖြစ်သည်
များလည်းများလှသည်။ ပေါ့လည်းပေါ့လှသည်။

ဤကိစ္စသည် အလှူဟုလည်း မဆိုသာ ရဟန်းခံ၊ ရှင်ပြု၊ ပဉ္စင်
ကထိန်၊ စေတီပုထိုးတည်၊ ကျောင်း၊ တန်၊ ရေစက်ချ စသည်

မည်သည့် ဗုဒ္ဓဘာသာ အစဉ်အလာမှ ဒါနကိစ္စမျိုးဟူ၍ အမည်
မတတ်နိုင်ဖြစ်သည်။ နက်နဲစွာ စဉ်းစားလေလေ မည်သို့သော
သာမန်လူတန်း နှိုင်းကြည့်မှတ်၍ မခိုင်းယှဉ်အပ်၊ မခိုင်းယှဉ်သာ
ပေ။ ဘာသာတခုနှင့် ဘာသာတခု အနိုင်အရှုံး ဝေဖန်ဟော
ပြောပွဲကြီး ဖြစ်သည်။ သာမန်တရားပွဲမျိုးနှင့် မဆီမဆိုင် ဖြစ်
သည်။ ထိုဟောပြောပွဲ၏ အဆုံးအဖြတ်သည် လူသားတရပ်တ
စု၏ နောင်ရေးယုံကြည် ကိုးကွယ်မှုကိုပင် ပြောင်းလဲပြုပြင်နိုင်
သောကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေသည်။ အတိအကျ သုံးသပ်သော် ဘာသာ
ဆိုင်ရာ တာဝန်အရပ်ရပ်အနက် အရေးအကြီးဆုံးသော သာ
သနာပြု ကိစ္စကြီး ကော်စစ်စစ် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

သို့ကလျှင် သာသနာပြု ကိစ္စပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဤကျောက်
ကွင်းမဏ္ဍပ် တရားစကား ၂-ဦး ၂-ဘက် ယှဉ်ပြိုင်လွန်ဆွဲ၍ ပြု
ရမည့် သာသနာရေးကြီး စင်စစ်ဖြစ်၍ ခက်ခဲစွာပြုရမည့် သာ
သနာ့တာဝန်ကြီး ပေတကား။

ထို့ကြောင့် ဤဆွမ်းပွဲ၌ တပ်ကြသော ခဲဘွယ် ဘောစဉ်တို့
သည် သာမန် တရားနာ-ရှင်ပြု-ကထိန်-ရေစက်ချ-အလှူအတန်း
မျိုးတို့၌တပ်သော ရေခဲမုန့်၊ ဘီစကွတ်၊ ဆီဥထောပတ်တို့ထက်
အတိုင်းအဆမရှိ တန်ဖိုးကြီးလှသည်။

ဤဆွမ်းပွဲသည် တကဲ့သာသနာ့ အာဇာနည်သုရဲကောင်း လတ္တီ
ခဲတို့နှင့်သာ ထိုက်တန်သော ဆွမ်းဖြစ်ရပေလိမ့်မည် သာလျှင်က
တည်း။

ထိုဆွမ်းပွဲကို ဆရာတော် အရှင် ဥက္ကဋ္ဌသည် မတွန့်မဆတ်
မယုတ်သော ဇွဲသတ္တိနှင့်ရဲဝံ့စွာ လက်ခံဘုန်းပေးတော်မူလိုက်
ပေပြီ။

၁၇- အတွေ့

ဆွမ်းစားချိန်တွင် ဝက်ထီးကန်လမ်းဘက်မှ ကျောက်ကွင်းရွာဆီသို့ လှည်းအစီး ၃၀-ခန့် စီတန်းရောက်လာသည်။ ခရယ်ယံ ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်၏။ ဆရာတော်တို့ ဆွမ်းစားပြီး၍ ဘက်ရည်ကြမ်းကပ်ကြစဉ် ရွာတွင်းမှ လူ ၂-ဦး မထွက်ကြီးသလို ရောက်လာပြီး ဆရာတော်တို့ကို ဝတ်ဖြေပြီးနောက်-

“စာဖြူခေါင်းဆောင်တွေ ရောက်လာကြပါပြီ ဘုရား”
“ဘယ်သူတွေ ပါသတဲ့လဲ တကား-”

“အင်းစိန် ကျမ်းစာသင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးရွှေမှန်ရယ်၊ မန္တလေးက ဓမ္မဆရာ ဦးသာဒင်ဆိုတာရယ်၊ ရန်ကုန် ဦးသာဒင်ဆိုတာလဲ ပါပါတယ်။ မျက်နှာဖြူ မယ် သီလရင်ကြီး တဦးလဲ ပါတယ် ဘုရား၊ ဒီပြင်တော့ ဘယ်မြို့က ရယ်လို့ မသိပါ။ ဧည့်ဆရာ နှစ်ဆယ် အစိပ်လောက် ပါ-ပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒါ သူတို့က ညနေမှာ နက်မန် ဟောဘို့၊ ပြောဘို့ အချိန်-အထွေ့တွေ ဘုန်းကြီးများနဲ့ တိုင်ဝင်ဆွေးနွေးလိုပါတယ်လို့ ပြောပါတယ် ဘုရား”

“ကောင်းပါတယ် - တိုင်ပင်ကြတာပေါ့၊ ညနေဒီကို လာခဲ့ကြဘို့ပြောလိုက်လေ”

“သူတို့က လူတွေအများကြီး လာကြတာဆိုတော့ သူကြီးအိမ်မှာရော၊ စာဖြူ ဦးရွှေအောင်တို့ အိမ်မှာရော ညှော်ခံကြရတာရှုတ်လို့ ဘုရား၊ ဒါကြောင့် သူကြီးလဲ ဘုန်းကြီး ဘုရားဆီ ဒီနေ့လာနိုင်တော့မယ် မဟုတ်ဘူးထင်တယ် ဘုရား”

ဤသို့လျှောက်ပြီး ထိုလူ နှစ်ယောက်က ၎င်းတို့၌ အသင့်ယူလာသော စာအုပ်ကို ဆရာတော်သို့ ဆက်ကပ်လိုက်၏။

စာအုပ်မှာ ကျောက် ကွင်း ရွာ နေ ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်ရေးသော ဗုဒ္ဓဘာသာ စစ်တမ်းစာအုပ်ကလေးတအုပ်ဖြစ်နေ၏။

ဆရာတော်သည် စာအုပ်ကလေးကို ခေတ္တ လှန်ကြည့်ရင်း နောက်ဆုံးအပိုဒ်တွင် ပါဠိဝါထာ ယောင်ယောင် စာတပုဒ်ကို သွား၍ တွေ့လေသည်။

“ရုရ-ဒါရ မနးရဗ္ဗေ ဂီတိ ဝဗ္ဗေရတော ဂိဇ္ဈကုဋ် သလံ ပေတံ ဝါတံ အတိဿတိ” ဟူ၍ဖြစ်၏။

ထိုစာပိုဒ်ကို ဘုန်းရှိ အလိုတော်ရ သံဃာတော်များသို့ ဆရာတော်က ရယ်မောခါ ကြည့်ရင်း ပြလိုက်သည်။ ထိုနောက် အလိုတော်ရ ကိုယ်တော်များက ဆရာတော်ကို ပြန်မေးလျှောက်နေကြသည်နှင့် တတားနှစ်ဦးနှင့် စကားပြတ်သွား၏။

နတ်မှီကိုယ်တော်ကြီးကဝင်ပြီး တထာများသို့-

“သူကြီးကတော်ကစော့ သူ့ ခေါင်းဆောင် တွေ အများကြီး လာလို့ ဝမ်းသာနေမှာပေါ့”

“ဟာ-ဝမ်းသာလိုက်တာဆိုတော့ သူတို့က တနိုင်ငံလုံးမှာ အတော်ဆုံးကြီးတွေတဲ့ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ တောင် အကုန်လုံး စာဖြူဘက် ပါလာကြတော့မှာတဲ့ - ဘုရား”

“သူကြီးကော- မအားတော့ဘူးပေါ့၊ ဧည့်သည်တွေ လာပြန်တော့လဲ သူပါအလုပ်များနေပြီ ထင်တယ်”

“ဝတ္တရားပေါ့-ဘုန်းကြီးဘုရား၊ ဒါဖြင့် တပည့်တော် ညနေ

မှ စာဖြူကြီးတွေကို ဒီကို ခေါ်ခဲ့တော့မယ် - သွားလိုက်အံ့မယ်-ဘုရား”

ထိုသူများမှာ မနက်က သူကြီးနှင့် ပါလာကြသူ ဗုဒ္ဓဘာသာလူကြီးများပင်ဖြစ်၏။ တရွာလုံးမှာ ရွာအသီးသီးမှ ခရစ်ယံရော ဗုဒ္ဓဘာသာ ဧည့်သည်များပါ ကျောက်တွင်း ရွာတွင်းရှိ အိမ်တိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာနေကြပြီ ဖြစ်၏။

နွေခင်းတွင် နေကပူ အိုက်ကအိုက် လေပူက တိုက်သဖြင့် ဆရာတော်တို့တတွေ ကျန်းစက်၍သာ နေကြရ၏။

ညနေ ၅-နာရီခန့်တွင် ရွာတွင်းရှိ ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင် (၄-၅-၆)ဦး ဆရာတော်တို့ဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဦးရွှေမှန်၊ ဦးသဘင်တို့နှင့် မန္တလေး-မော်လမြိုင်မှ ဓမ္မဆရာများ ပါသည်ဟု သိရ၏။ သူကြီး ဦးလှောင်နှင့် ချင်းကြီးအချို့ ထိုခရစ်ယံခေါင်းဆောင်များနှင့် အပေါ်အဖြစ် လိုက်လာကြသည်။ ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်မှာ ကျန်ရစ်သော ခေါင်းဆောင်များကို ဧည့်ခံ စောင့်ရှောက်နေရစ်ခဲ့၍ ပါမလာပေ။

သူကြီးဦးလှောင်က ဆက်သွယ်ပေး၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ ခေါင်းဆောင် ဆရာတော် အရှင် ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်များက နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အနီးရှိ ဦးပဉ္စင်းကြီး၏ အသံသည် ကျယ်လောင်ကျယ်လောင်နှင့် ဖြစ်လာပြန်၏။

ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်များက ဤပွဲတွင် သာယာဝတီ ဦးညေယျ ခေါင်းဆောင်မည်ဟု ကြားထားကြပြီး ယခုတောင်တွင်းကြီးဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်နေကြောင်းကို ရောက်မှ သိကြသည်ဟု ပြောကြသည်။

ဤအထဲတွင် ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၏တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်းမှ ဘာသာရေး အပြန်အလှန် ဆောင်းပါးများ အကြောင်းကို ဖတ်ဘူးကြသူတွေချည်း ဖြစ်၍ ဆရာတော်အား တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်ကြသည်ဟုဆို၏။

“အခု-တွေ့နေကြပြီတဲ့ ဆရာတို့ရဲ့”

ဆရာတော်ကရယ်၍ ပြောသည်။

“မှန်ပါ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကိုယ်တော်၊ အခုတွေ့တာထက် နက်ဖြန်တွေ့ကြရမှာကမှ ပိုပြီးတဦးအကြောင်း တဦးသိကြရမယ်ထင်တယ်”

“ဒါပေါ့လေ၊ နက်ဖြန်ခါကျတော့လဲ တမျိုးပေါ့၊ အခုတွေ့ရတာလဲ မိတ်ဆွေဖြစ်ရဲလို့ ဦးပဉ္စင်းကလဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကဲဒါဖြင့် နက်ဖြန်ခါကစွဲ ဆရာကြီးတို့ သယ်လိုစီခဉ် ခုတ်တယ်ဆိုတာ ဆရာကြီးတို့ကဘဲ ပြောကြပါ။ ဦးပဉ္စင်းတို့ကတော့ ဆရာကြီးတို့ကြိုက်ရာက ထားတာကိုဘဲ လက်ခံဘို့ရည်ရွယ်ပါတယ်လေ”

“အချိန်ကန်သတ်ဘို့ဘဲ လိုပါတယ်ကိုယ်တော်”

“ဒါလဲ သူ့စာချုပ်နဲ့ အညီဖြစ်ရင်ဒီးတာပါတဲ မှတ်လား၊ ဆရာကြီးတို့ သဘောကျသလိုသာရေးဆွဲကြပါ၊ ဦးပဉ္စင်းတို့လက်ခံပါတယ်၊ ဆရာကြီးတို့ကြိုက်သလို သဘောကျသလိုသာ ရေးဆွဲကြဘို့ လွှဲပါရစေလေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီစာချုပ်မှာ ရှိတာက တဖက်နဲ့ တဖက် အချိန် အညီ အမျှစီ ဟောပြောကြဘို့လို့ဆိုတော့ ထူးထူး တွေ့ဆုံ မရှိပါဘူး၊ အချိန်ညီအောင် ပိုင်းကြယူကြရင် ပြီးတာပါတဲ ဆိုယ်တော်”

“အေးပါလေ ဆရာကြီးတို့က ဒီအတိုင်း ညီညွတ်မယ်ထင်တာ ကြည့်ပြီးစိစဉ်ကြပါ”

ဦးရွှေမှန်က....

“စိစဉ်ဆို ဒီလိုလဲရှိသေးတယ် ထင်တယ် နက်ဖြန်ခါဟောကြ၊ ပြောကြတော့ ဟောပြောပွဲအနေ သက်သက် လုပ်ကြမလား၊ ဝေဖန်သဘော လုပ်ကြမလားဆိုတာလဲ သိချင်ကြတယ် ကိုယ်တော်”

“ဦးပဉ္စင်းအနေနဲ့ ကတော့ ဒီနှစ်ချက်စလုံးက ကြိုက်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဤသို့ဖြင့် အောက်ပါအစီအစဉ်ကို ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်များကပင် ရေးဆွဲကြသည်။

၁။ နံနက် ၇- နာရီ၊ ယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောပွဲကြီး စတင်ဖွင့်လှစ်ရန်၊

၂။ သဘာပတိ အဖြစ် ခရစ်ယံဘက်မှ တဦး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှတဦး ၂-ဦးတင်ရန်၊

၃။ ၇-မှ ၇-၁၅-မိနစ်ထိ၊ ခရစ်ယံသဘာပတိ မိန့်ခွန်း-၁၅-မိနစ်၊

၄။ ၇-၁၅မှ-၇-၃၀-ထိ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ သဘာပတိမိန့်ခွန်း-၁၅-မိနစ်။

၅။ ၇-၃၀မှ ၈-၁၅ ထိ၊ ခရစ်ယံဘက်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ဝေဖန်ဟောပြောရန် ၄၅-မိနစ်။

၆။ ၈-၁၅-မှ ၉- နာရီထိ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ ခရစ်ယံဘာသာကို ဝေဖန်ဟောပြောရန် ၄၅-မိနစ်။

၇။ ၉-မှနေ့ ၂-နာရီထိ ဟောပြောပွဲကြီး ခေတ္တရပ်နား၊

၈။ နေ့ ၁၂-နာရီ ပြန်ထည့်ဖွင့်လှစ်။

၉။ ၁၂-နာရီမှနေ့ ၂-နာရီထိ၊ အချိန် ၂-နာရီ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က ဝေဖန်ဟောပြောခန်း၊

၁၀။ နေ့ ၂-နာရီမှ ၄-နာရီထိ၊ အချိန် ၂-နာရီ ခရစ်ယံဘက်က ဝေဖန်ဟောပြောရန်။

၁၁။ ညနေ ၄-နာရီ ကဘာပတိများက လက်မှတ် ထိုးထားသော ဟောပြောပွဲရုပ်သိမ်းစာဖတ်၍ သိမ်းရန်။

အစီအစဉ် ရေးဆွဲပြီး အလ္လာပ-သလ္လာပ၊ စကား အနည်းငယ်စီ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောကြဆိုကြပြီး ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ရွာတွင်းသို့ ပြန်ကြသည်။ သူကြီး ဦးလှောင်၏ အမူအရာမှာ ဆရာတော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့က ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်များသဘောအရ ဖွဲ့စည်းရေး လွှဲအပ်လိုက်သည့် အတွက် အလျှော့ပေးသည်ထင်သလားမထိ အားရှိပုံမပေါ်ပေ၊ အပြန်တွင် နှုတ်ပင်မဆက် ခရစ်ယံများနှင့် ပြန်လိုက်သွားသည်။

ညနေချိန် တောရွာလေးများ၏ ရှုခင်းသည် သာယာလှ၏။ မဏ္ဍပ်ကြီးအနီး ဆောက်နေကြသော ဈေးသည်များလည်း ပြင်ဆင်ပြီးကြလေပြီး ဧည့်သည်များအတွက် ထမင်းများ လဘက်ရည်များပင် စတင် ရောင်းချ နေကြလေပြီ။ ဆရာကြီး ဦးကွန်နှင့် ဆရာသခင်ကိုကြီးတို့သည် ထိုဈေးတန်းတဝိုက်မှာပင် ဝယ်ခြင်း စားသောက်နေကြ၏။

အတန်ဝေးသောရွာများမှ လူများသည် မဏ္ဍပ်ထဲသို့ပင်လာရောက်စတည်းချကြလေသည်။ သူတို့မှာ ကျေညာချက်များ ရပြီး

ဖြစ်၍ နံနက်လာရန် အချိန်မရှိအောင် ဝေးသော ရွာများမှ လူတွေဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကျောက်တွင်းရွာဆီသို့လည်း ဝက်ထီးကန်ဘက်မှည့်သည်များ ဝင်လာမည် တသံသယပင် ရှိနေ၏။ မဏ္ဍပ်ကြီးဆီသို့ လည်း ၄-၅-စီးမောင်းလာသည်တွင် ဘုန်းကြီးများ ပါလာ၏။ အချိန်မှာ နေဝင် ဖြီးပြီ အချိန် ရှိလေပြီ။ နွား ရိုင်း သွင်း ချိန် ဆိုသည့် စကားနှင့် တကယ်ညီညွတ်၏။ ကျောက်တွင်းနှင့် နီးနား ရွာကလေးတွေဆီသို့ နွားအုပ်များ သွားနေသည်။ နွား အုပ် သည် လူတွေ လည်းတွေ့နှင့် ရောထွေးနေပြီး၊ ဖုံလုံးကြီးတွေက အစဉ်မပြတ် နောက်ကတန်းနေ၏။ ထိုဖုံးတန်းကြီးသည် ရှခင်းတလျှောက် လယ်ကွင်းပြင်များပေါ်ထိ၊ အမျှင်တန်း နေ သည့် အတွက် ဝေးသောနေရာများသို့ မပြတ်မသွား မှု ဝါးဝါးသာ ထိုးဖောက်မြင်နိုင်လေသည်။

လည်းနှင့် နောက်ထပ် ရောက်လာသော ကိုယ်တော်များမှာ ပြည်ရှေ့တောင်၊ ကျီးဆဲ၊ မောင်းတည်၊ ဟင်္သာတမြို့များမှ ကိုယ်တော်များပါလာ၏။

ထိုကိုယ်တော်များထဲတွင် တောင်ငူ မြို့ လောကုတ္တရာ သိမ်ကုန်းဆရာတော် ဦးကုဏ္ဍလ ကိုယ်တော်ကြီးလည်း ပါလာလေသည်။

လူများက မဏ္ဍပ်ကြီးတွင် အောက်ခြေပေါ်တွင် ထိုင်ကြ၍ ဘုန်းကြီးများက သံဃာစင်ပေါ်သို့ ကြွကြသည်။

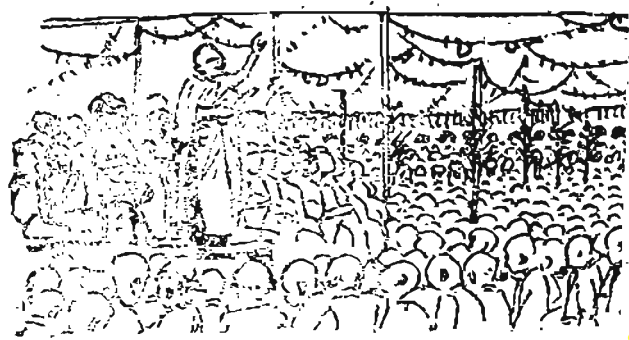
တောင်ငူ ကိုယ်တော် ကြီးမှာ ပြည်မြို့သို့ခေတ္တ ကြွလာရင်း ကျောက်တွင်းတရားပွဲသို့ လာကြမည့် ကိုယ် တော် များ ထံမှ သတင်းကြားနှင့် လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု အမိန့်ရှိ၏။

ဝက်ထီးကန်ရောက်မှ တောင်တွင်းကြီး အရှင် ဥက္ကဋ္ဌခေါင်းဆောင်သည်ဟု ကြားရသည့်အတွက် အလွန်အားရှိ သွားသည်ဟု မိန့်တော်မူသည်။

နက်ဖြန်ခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ သဘာပတိအဖြစ်အလိုတော် ရရှိက်းဆရာတော်တပါးကို ရည်မှန်းထားကြသော်လည်း တောင်ငူဆရာတော်ကြွလာသည်နှင့် အဆင်သင့်ကြုံရ၍ အားလုံးကပင် တောင်ငူဆရာတော်အား သဘာပတိ မြှောက်ရန် သဘောတူ လိုက်ကြ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနီးရှိ ဦးပဉ္စင်းကြီးမှာ အသံများပြာ၍နေရှာလေပြီ။

သို့နှင့် တောင်ငူဆရာတော်နှင့် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌတို့ ၂-ပါးမှာ နက်ဖြန်ခါ သဘာပတိ မိန့်ခွန်းအတွက် ၁၅-မိနစ်စာမျှ စီစဉ်ညှိနှိုင်းနေကြ၏။

အောက်လင်းခါတ်မီးတွေ ထွန်းပြီဖြစ်၍ မဏ္ဍပ်ကြီးမှာလည်း

ထိန်လင်း၍ သွားလေသည်။ အပြင် ဈေးတန်း တလျှောက်မှာ ထည်း လက်ဆွဲခါတ်မီးများနှင့် တဝင်းဝင်း ရှိနေကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ဘူးသီးကြော် ဖိုကလေးများဆီမှ အညော် နံ့သည် အရပ် ၈-မျက်နှာသို့ ၀၀.၅၀.၅၀ နေ၏။ ဧည့်သည် တွေများနေပြီဖြစ်ရာဆိုင်တိုင်းမှာပင် ဈေးဝယ်တွေနှင့်စည်ကား၍ နေတော့၏။ နေဝင်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း လဆန်း ၁၁-ရက် လရောင်ကဆက်၍ လင်းနေသဖြင့် အပြင် လယ်ကွင်းများ တပိုက် သွားလာနေသူတွေကို ခပ်ထင်းထင်းပင် လှမ်းမြင်နေနိုင် ၏။ ခေါ်သံ ပြောသံ စကားသံတွေ တအုတ်အုတ်နှင့် ဆူနေ တော့ပြီ။

နောက်တိုးလာသော ခရီးဝေးကိုယ်တော်တို့ထံမှ ဝက်ထီး ကန်တွင် လူတွေအတော်ရောက်နေကြပြီဟု ကြားရ၏။ ခရီးသည် တို့ကမူ ဝက်ထီးကန် ထမ်းဆိုင်ကလေးတွေတွင် စားစရာ ဘာ မျှ ဝယ်မရတော့သဖြင့် ကျောက်ကွင်းရောက်မှ ဝယ်စားကြရ သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ပြည်မြို့နှင့်ဝက်ထီးကန်အကြားအထူးဘတ်(စ်) ကား အတော်များများပင် ထိုညနေမှ စတင်ပြေးဆွဲနေကြပြီ ဖြစ်ရာ အချိန်ကုန်အောင် ပြေးကြလိမ့်မည်ဟု ဧည့်သည်များက ပြောကြသည်။

ကျောက်ကွင်းရွာရှိ ချင်းခရစ်ယံတို့ အိမ်များ အားလုံးပင် တည်းစရာ မဆန်အောင် ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေကြသည်နှင့် နောက်ရောက်လာသော ချင်းတွေလည်း မဏ္ဍပ်ကြီးသို့ လာ၍ တည်းကြလေသည်။

အခြေအနေမှာ နက်ဖြန်ခါ နံနက် ဘယ်လိုနေမည် မသိသေး

သော်လည်း ယနေ့ညပင် ပရိသတ် အင်အား အလွန်များနေ လေပြီ။

အပြင်ဈေးတန်းမှ လူသံ သူသံတွေမှာ ဘာတွေပြော၍ ညံ့ညံ့ စိစိ တအုတ်အုတ်ဖြစ်နေကြသည်ဟု မသိသော်လည်း မဏ္ဍပ်ထဲ ၌ စတည်းချနေသော ဗုံဒွာဘာသာနှင့် ခရစ်ယံပရိသတ်တို့ စကား တွေမှာ ကိုယ် ဘာသာဘက်ကို အသာရချင်နေကြသော စကား များနှင့် သောသောကြွယ်၍ နေလေသည်။

နီးနားရွာတွေနှင့် ကြားသိရသမျှ မြို့ငယ်မြို့ကြီးတို့လည်း ထို အတိုင်းပင် ကိုယ် ဘက်တ အသာရချင်သော စကား များဖြင့် သာ ထိုနေ့တည လွန်မြောက်ကြပေလိမ့်မည်။

၁၈-အပြင်

ဗမာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၈-ခု၊ ကဆုန်ဆလန်း ၁၂-ရက်၊ ခရစ် သက္ကရာဇ် ၁၉၃၆-ခု၊ မေလဆန်း ၁-ရက်နေ့သို့ ကူးခဲ့လေပြီ။ သောကြာနေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ကား ကျောက်ကွင်းအရေးတော် ပုံစံကြီးနေ ဖြစ်ပေသည်။

အနီးအပါး မိတ်ရင်း ဆွေရင်းချင်းသော်ရင်း၊ ဟိုနားဒီနား ပြောက်တိ ပြောက်ကျားမျှသော်ရင်း၊ ဘာသာရေး ငြင်းခုံမှုက လေးများ ရှိခဲ့၊ ရှိဆဲ၊ ရှိလိမ့်ဦးမည်ကို မငြင်းလို သော်လည်း ဗမာပြည် သမိုင်း၌ မော်ကွန်း မတင်လိုကြလျှင်သာ ရှိကြစေ တော့ ဤမျှကြီးမားသော လူစုလူဝေးကြီးနှင့် ပဋိပက္ခတစ်ခုမှာ မဖြစ်ဘဲ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး အားရပါးရ တဖက်နှင့် တဖက် ဝေဖန်ဟောပြောသော ဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောပွဲ

ကြီးတခုတား ဤကျောက်တွင်း ဥကြီးဟဲ့ သာလျှင် ထင်ထင်
ရှားရှားကြီး ပဌမဦးဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးပိတ်အဖြစ် ဤတကြီး
သာလျှင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူး ရပေတော့သည်။

ထိုနေ့နံနက်စော အရှက်တက်မှစ၍ ရွာဘာကာမှ လှည်းသံ
လှသံတွေသည် ကြက်ကြက်ညံ့၍ လာနေပြီး နီးနားရွာမှ လူ
အုပ်များသည် တအုပ်ပြီးတအုပ်၊ ကျောက်တွင်း မဏ္ဍပ်ကြီးဆီ
သို့ ဦးတည်လာနေကြ၏။ ဝက်ထီးတန် ဘက်မှ လူတန်း ကြီး
သည် မပြတ်အောင်တန်းခါ့ ဆက်နေသည်။

မဏ္ဍပ်ကြီးထဲ၌ သဘာပတိနေရာများ၊ ဟောပြောမည့် နေ
ရာ၊ ဘာသာဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင်များ၏ နေရာ စသည်တို့ကို
လူ ၄၀-ခန့်က လုပ်ကိုင် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ရွှေပိုင်း မဏ္ဍပ်
ကြီးအတွင်းမှာလည်း သူ့အဖွဲ့၊ ကိုယ်အဖွဲ့စသည်ဖြင့် နေရာပိုင်း
ခြား ချထားနေသော ဧည့်ခံ နေရာချထားရေး တာဝန်ခံတို့နှင့်
ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

သံဃာစင်ပေါ်သို့ အလိုတော်ရသံဃာများ၊ အာဝဏ္ဏများ
တဖြေးဖြေးတိုးလာသဖြင့် ၂-ခန်းတွဲ တောင်မြောက် အပြည့်
ရှည်လျားသော သံဃာစင်ကြီးမှာ ဝါဝါထိန်သော သက်န်း
ရောင်ဖြင့်ဝင်းနေသည်။ အားလုံး သံဃာ ၂၂၀-ကျော်ရှိ၏။

နံနက် ၅-နာရီခွဲအချိန်ခန့်တွင် မဏ္ဍပ်ကြီး ပြည့်နေတော့ပြီး
လာနေသူများမှာ မစဲသေးပေ။ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုစီစဉ်၍
လာသည်မသိရသော လက်နက်ကိုင် ပုလိပ်(ရ) အဖွဲ့ အတော်
များများသည် မဏ္ဍပ်ကြီး၏ တနေရာ၌ ရောက်နေလေပြီ။ အချို့
လက်နက်ကိုင်များလည်း မဏ္ဍပ်အပြင် နေရာများ၌ စနစ်တကျ
ရှိနေကြသည်။ ရန်ကုန်မှ အရာရှိများနှင့်အတူ ပြည်မြို့ရာဇဝတ်

ဝန်ကြီးဦးကျွင်နှင့် နယ်ပိုင် မြို့ပိုင်စသော အရာရှိ ကြီးငယ်များ
သည် တောင်ဘက်၌ တနေရာ၌ ခုံရွည်များနှင့် ထိုင်လျက်ရှိ
နေကြသည်။ ရန်ကုန်မှ ညွှန်ကြားသော အထူးအမိန့်နှင့် လာ
ရောက် စောင့်ကြပ်ရသည်ဟု နောက်မှသိရသည်။

၆-နာရီခွဲခန့်လျှင် မဏ္ဍပ်ကြီးမှာ လူတွေနှင့်ခဲနေပြီး အ
ပြင်ဘက်အဝေးထိ အန်ထွက်နေတော့၏။ လှည်းတွေက မဏ္ဍပ်
ဘေးတလျှောက် ပြတ်ဆိပ်နေသဖြင့် လူတွေသည် လှည်းပေါ်
လှည်းဆောက်လှည်းဘေး အကြို အကြား မကျန် ပြည့်နေ၏။
လှည်းရိပ် ခိုရဘို့ပင် မနဲခဲယဉ်းနေသူ အများမှာ ဖြစ်သလိုပင်
ရှုပ်လျက် ဝိုင်းနေကြသည်။

၇-နာရီထိုးရန် ၅-မိနစ်အလိုတွင် ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်
များက သံဃာစင်၏ရှေ့ မြေပေါ်၌၊ စီတန်း ခင်ထားသော
ထိုင်ခုံများပေါ်သို့ သွားပြီးစီစဉ်ထိုင်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာခေါင်း
ဆောင်များမှာလည်း မြောက်ဘက်ခြမ်းရှိ သံဃာစင်ရှေ့ မြေ
ပေါ်၌ ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်များ ကဲ့သို့ပင် ထိုင်ခုံများနှင့် စီ
တန်းထိုင်ကြသည်။

သဘာပတိ နေရာများသည် ထိုခေါင်းဆောင် ၂- တန်း၏
အလယ်တွင် စာပွဲတလုံး၏ ဘေးတချက်စီတွင် ထိုင်ခုံ ၂-ခုစီချ
လျက်ထားသည်။

သဘာပတိစာပွဲရှေ့ ခုံမြင့်မှာ ဟောပြောသူများ အတွက်
ရှုပ်နီးနီးများပတ်လျက်ရှိသည်။ စာပွဲပေါ်၌ ရေချိုင့်-ပန်းအိုး-
စာပွဲတင် နာရီများရှိ၏။

ခရစ်ယံဘက်က သဘာပတိဦးရှေ့မှန်ကိုရွေး၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဘက်က တောင်ငူမြို့ လောဘကုတ္တရာ သိမ်းကုန်း ဆရာတော်ကိုရွေး

၏။ ၇-နာရီ ထိုးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဘာသာ၂-ဘက်မျှ သဘာပတိများသည် မိမိတို့အတွက်ထားသော သဘာပတိ နေရာသို့ သွားကြသည်။

ကျောက်ကွင်း ဘာသာရေးယဉ်ပြိုင်ဟောပြောပွဲကြီး စတင် ဖွင့်လှစ်ကြောင်း ဦးရွှေမှန်က ကျေညာပြီး သဘာပတိ မိန့်ခွန်း အဖြစ်-ခရစ်ယံတရားတော်များ၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အညီ အား လုံးသော ခရစ်ယံနှင့် ကြွရောက်လာသော မုဒု ဘာသာအ ပေါင်းတို့ပါ- ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာတော်ဖြင့် ဧဇချမ်းချမ်း စည်းကမ်းတကျ နားထောင်ပြီး အဆုံးကျမှ မိမိတို့ ကြိုက်နှစ် သက်ရာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်နိုင်ကြပါစေ-စသည်ဖြင့် မိန့်ခွန်းပြော သွား၏။

ထို့နောက်တောင်ပုဆရာတော်ကြီးက- မုဒုဘုရားသည် ဗုဒ္ဓ အား ကိုးကွယ်သည်ဖြစ်စေ- မကိုးကွယ်ဘဲ နေသည်ပင်ဖြစ်စေ- လူမျိုးမရွေး၊ ဆူကြံနိမ့်မြင့်မရွေး အားလုံးသော သတ္တဝါအ ပေါင်းတို့အပေါ် မဟာ ကရုဏာတော်ဖြင့် ဒုက္ခ အပေါင်းမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း တရားဓမ္မ ဟောပြော ပြင်တော်မူခဲ့သော ကြောင့် သုခိတဒုက္ခိတ ဝေနေယျ မှန်သမျှ ပုပုရွရွ မကျန်အား လုံး ခန္တ-ပရမ-တပေါ-စသော- တရား လက်ကိုင်ထား၍ ဟောသမျှ ပြောသမျှ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီး၏ တရား အသီးသီးမှ ယူထိုက်-မှတ်ထိုက် စဉ်း စား ထိုက် ယူ ကိုယ်ပိုင် ဥာဏ်ဖြင့် သုံးသပ်ကြပြီး၊ ယဉ်ကျေးစွာ ကြားနာ ကြပါရန်အလေးအနက် မေတ္တာရပ်ခံကြောင်းဟု ပြောပြီးအစီအစဉ်တတ်ကြားနိဂုံးချုပ် လိုက်၏။

ထို့နောက် အစီအစဉ်အတိုင်း မန္တလေး ဓမ္မဆရာ ဦးသာ

ဒင်က စတင် ဟောပြောလေသည်။ ဦးသာဒင်သည် ခရစ်တော် ၏ ဘုရားများကို ခေတော်အတန် ဟောပြောပြီး၊ ဦးညေယျ၏ လောကမျက်မှန်ကို ပြန်လည်ချေပရင်း ဆရာတော် ဦးညေယျ ရေးသားချက်များကိုသာ ဦးတည်တိုက်လေသည်။ မူလက ခရစ် ယံတို့ဘက်က ဦးညေယျ ဆရာတော် ဤပွဲ၌ ဦးဆောင်မည်ဟု သတင်းရခဲ့ကြသည့်အတိုင်း ဦးညေယျနှင့် တွေ့လျင် လောက မျက်မှန်ကို ပြန်လည်ရှင်းလင်းချေပရန် စီစဉ် ဇာတ်တိုက် လာခဲ့ ကြဟန်တူ၏။ ခရစ်ယံချင်းတို့ဘက်က တမြူးမြူးဖြစ်ခါ ကျေနပ်နေကြ၏။ ဦးသာဒင်၏ စကားလုံးများမှာ တချက် တချက် အတော် ထိထိ မိမိဖြစ်သော အလုံးများ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်သောင်းကျော်၊နှစ်သောင်း ငါးထောင် မျှရှိသော ပရိသတ် ကိုပေါက်အောင် အတော် အားယူပြောရဟန် တူပေသည်။

စကားလုံးများမှာ တခုနှင့်တခု အဆက်အစပ်ကျသွ၏။ခရစ် ယံဓမ္မဆရာတို့၏ လေယူလေသိမ်းတွေနှင့် ဖြစ်၍ အဆွဲ အငင် တွေများနေသည်။ အကြောင်းတခုကိုခင်းလိုက်ပြီးနောက်အကျိုး တခုနှင့်ဆက်စပ်မိအောင်ပင် အတော်ကြာ၏။

ဦးသာဒင်ပြောနေသောနှုတ်ထွက်စကား စံချိန်မှာ တမိနစ် ၄၀-လုံးနှုန်းမျှပင် ခြိပ် မပေါ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ စကားလုံး အကူးအဆက်ဝေးကွာနေသဖြင့် အချိန် စားသွားခြင်း ခံနေရပုံ ကို ရိပ်မိသော သခင်ကိုကြီးက ဆရာတော်သို့ တိုးတိုး ကပ်၍ သတိပေးလျှောက်ထားလိုက်ရာ ဆရာတော်က တချက်ပြုံးပြီး ဦးသာဒင်ပြောသည်ကို နားထောင်နေ၏။

ဦးသာဒင်သည် လောကမျက်မှန်ကို အတော် ကြာကြာပြန် လည်ချေပပြီးနောက် မုဒုဝင်ကို ဆက်၍ ဝေဖန်လေသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရား အလောင်းတော်သည် ဝါဆိုလပြည့် နေ့ကြီး ပဋိသန္ဓေယူသည်ဟုဆိုထားရာ မိဘနှစ်ပါးသည် ဝါဆိုလပြည့် နေ့ကြီးမှာပင် ရှောင်ကြဉ်ဟန် မရှိကြောင်း၊ ပဋိသန္ဓေ ခန်းပါ အင်္ဂါရပ်များနှင့် ကြည့်က မမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနကပင် လွန် သလော၊ မယ်တော် မာယာကပင် ကဲသလောမသိ၊ ဝါဆိုလ ပြည့်နေ့မှာ ပဋိသန္ဓေနေသည်ကား ဗုဒ္ဓဝင်အရ ထင်ရှားသည်၊ ထို့ကြောင့် မိဘ ၂-ပါး၏ အကျင့်အရ ဂေါတမသည်လည်း သန္ဓေကစပြီး လူလွန်ဖြစ်သည်တူ၍ စတယ်လေသည်။

နောက်က ဘုန်းကြီးတွေမှာ မျက်နှာတွေပင် မဲသွားကြ၏။ ဦးသာဒင်က ရွှေအိုးကြီး ၄-လုံး ဖွားဘက်တော် စာရင်း ဝါနုပုံကို ဆက်၍ ဝေဖန်ပြန်သည်။

ရွှေအိုးကြီး ၄-လုံးမှာ ကပ္ပဝိဇ္ဇာဝတ်ပြည် နန်းတော်အတွင်း မှာပင် ပေါ်သည်ဟုဆိုထားရာ ဤရွှေအိုးကြီး ၄-လုံးကိစ္စတခု ပင် အထူးစဉ်းစားစရာတောင်းသည်။ သယ်မည်သော ရွှေအိုး ကြီးက တင်္ဂါဝတ်ပမာဏ ရှိသည်ဆိုသည်၊ ငွေမည်သော ရွှေ အိုးက ယူဇနာဝက်မျှ ရှိသည်ဟုဆိုသည်၊ ဥပ္ပလမည်သော ရွှေ အိုးက ၃-ဝါဝတ်ပမာဏ ရှိသည်ဆိုသည်၊ ပုတ္တရိကမည်သော ရွှေအိုးက တယူဇနာအရွယ် ပမာဏရှိသည်ဆိုသည်၊ အစောက် ကား နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထုရှိသော မြေနှင့်တမျှတည်းရှိ သည်-စသည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓဝင်ကဆိုထားသည်။ ဤမျှကြီးသော ရွှေ အိုးကြီးများ ကေနံဟုတ်ခဲ့ပါက ရှေးခေတ်က မသတာ လူဦး ရေ ၅-သိန်းလောက်ရှိသော ကပ္ပဝိဇ္ဇာဝတ်ပြည်ကလေးမှာ လူ နေ တိုက်တာ နေအိမ်တွေပင် ဤရွှေအိုး ၄-လုံး ပေါ်သည်နှင့် ပျက်စီးသွားစရာရှိသည်။ ရွှေအိုး ၄-လုံး မဆိုထားနှင့်ဦး၊ ပုတ္တ

ရိက ရွှေအိုးတလုံးနှင့်ပင် ပေါ်တာနှင့် တချက်တည်းနန်းတော် နှင့်တကွ ကပ္ပဝိဇ္ဇာဝတ်မြို့တမြို့လုံး ပြိုကွဲ ပျက်စီးသွားဘို့သာ ရှိ သည်။ ဤမျှအပြေးကြီးကြီးနှင့် ပလွှားဝင်ကြား ထင်ရာရှောက် ဟောသမျှတရားတွေကို စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ လူတွေက ယုံလို့ မြစ်ပါးလား-စသည်ဖြင့် ဆက်၍တွယ်ပြန်လေသည်။

ဦးသာဒင်သည် ပရိသတ်သို့ ရွှေအိုးကြီး ၄-လုံး အရေး၌ မေးခွန်းထုတ်သလို ထုတ်လိုက်- သူ့ဟာသူ ပြန် ဖြေလိုက် နှင့် မျှောတောတောကြီး ဖြစ်နေတတ်သေး၏။ သို့ရာတွင် အချက် အလက် ကောက်ယူပုံ- တင်ပြပုံ များမှာ အိုရစ်ထရီ-ခေါ် ပွဲ ပေါက်ဟောပြောမှု၌ကျွမ်းကျင်သူတယောက် ဖြစ်ကြောင်းကား သိသာထင်ရှားပေသည်။

ဦးသာဒင်သည် ဆက်၍ ဗိဇ္ဇမာနကိစ္စတွင် သိကြားက မိန်းမ ထမီတွင်းကိုဝင်၍ ကြွက်ယောင်ဆောင် ကိုက်သည်ဟု ဆိုသား ရာ သိကြားတန်မဲ့ ထမီတွင်းဝင်ရသလော၊ ထမီတွင်း ဆိုသည် မှာ သာမန်လူယောက်ျားများ ဝင်လျှင်ပင် ဘုန်းကြွက်သေရပျက် သည်ဟု ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်တွေက ယူဆထားတာနှင့် တက် တက် စင်ကွာနေသည်။ ဂေါတမရှေ့၌ တရားနာ ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံ အ လယ်တွင် မိန်းမကြီးတွေ အများကြီးရှိနေနိုင်ပါလျက် ထိုမိန်းမ ကြီးတွေက ဗိုက်ကိုတော့ ထမစမ်းတဲ့ ယောမပါဒီရောင် သိ ကြားက လာ ပြီး ကိုယ်တိုင် ထမီထ ဝင်ကိုက်ရခြင်း မှာလည်း ယုတ္တိမတန်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပြန်၏။

ထို့နောက် တဖြေးဖြေး အချက် အလက်ပေါင်း များစွာကို ဝေဖန်၍ သွား ပြီး တဖန် ဝင်တော် မတင်းသေး၍ ဒေဝဒုတ် ကျောက်မောင်းဆင်ချသဖြင့် ခြေမတော် သွေးခြေဥ ခံရသည်ဟု

ဆိုပြန်သည်။ ဤအချက်မှာ စဉ်းစားစရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတရား၌ အနှစ်သာရအဖြစ်ဆုံး ဗောဓိပက္ခိယတရား ၃၇-ပါး၌ပါသော သဗ္ဗပ္ပင်္ခါန် ၄-ပါး၌ ဝီရိယ၏အင်္ဂါ ၄-ပါး အရ ဥပ္ပန္နအကုသိုလ်၊ အနုပ္ပန္နအကုသိုလ်ဟူ၍ အကုသိုလ် ၂-ပါး စီရှိကြောင်း၊ ဥပ္ပန္နအကုသိုလ်မှာ အတိတ်တ အကုသိုလ်ကိုစွန့်ပယ်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်ရခြင်း အလုပ်ဟု ဆိုထားပါလျက် ဘုရား ဖြစ်ပါသည်ဆိုသော ဂေါတမသည် ကိုယ်တောသော တရားထဲက ဥပ္ပန္နကိစ္စကိုပင် မပြီးခြောက်သေး၍သာလျှင် ဒေဝဒတ်အကြံကို မသိမမြင်နိုင်ဘဲ ဝဋ်ဆိုက် ခံနေရသေးဟန် တူသည်။ ယင်းသို့ပြီးခဲ့သော အကုသိုလ်မှ ဝဋ်ကိုပင် ကုန်အောင် ဥပ္ပန္နကိစ္စ မတတ်နိုင်သေးသော ဂေါတမဘုရားအား မည်သို့ဆိုရမည်နည်းဟူ၍ တွယ်သွားပြန်လေသည်။

နောက်က သံဃာတော်တွေမှာမူ ခေါင်းမျှမပေါ်ဘဲ ငုံ့၍ သာ နေတော်မူကြတော့၏။

ဆရာတော်သည် ဦးသာဒင်ကောက်နှုတ်ဝေဖန်သွားသော အချက်များကို ဖြေရှင်းရန် လိုက်မှတ်နေ၏။ ဗုဒ္ဓဝင်ပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်များကို ဦးသာဒင်က ဆက်လက် ဝေဖန်ပြန်သည်။ ဤနေရာ၌ အာလံ (အောင်လံ) တွင် ဆရာတော်နှင့် ဦးအုံးတို့ အချေအတင် ငြင်းခဲ့ ဖြေခဲ့သော စာအုပ်တချို့မှ အချက်များ ပါလာသည်ဖြစ်ရာ ဆရာတော်အဖို့ အဆင်သင့်နေလေသည်။

နောက်နားရှိ သံဃာစင်ပေါ်မှ ကိုယ်တော်တွေ့ပင် တချက်

တချက်အတော်ပိုင်သွားလောက်အောင် အချက် ပိုင်ပိုင် ထိထိ မိမိ စကားများပါလာ၏။

နတ်မှီကိုယ်တော်ကြီးနှင့် ဆရာတော်နှင့် ပါလာသော ကိုယ်တော်များသာ ဓါတ်သိဖြစ်၍ ပြုံးနိုင်ကြသည်။ နတ်မှီ ကိုယ်တော်ကြီးက ဆရာတော်ကို ခဏခဏ လက်ကုတ်ပြီးလေသံဖြင့် တိုးတိုး တပ်၍ ဦးအုံးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အမိန့် ရှိလေသည်။

ဦးအုံးသုံးသပ် ဝေဖန်လိုက်သော စကားများမှာ အတော်များများပင်- ယခု ခရစ်ယံ ဦးသာဒင်၏ ပါးစပ်မှ တွက်လာနေလေပြီ။ နောက်တသံဃာတွေနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ပရိသတ် အစုကြီးမှာ အတော်တွေဝေသွားကြဟန် တူပေသည်။ ခရစ်ယံတို့ တက်မှာ ပါးစပ် ပြဿနာနှင့် အတော်အားရနေကြ၏။ သို့သော် ပရိသတ်၏ အာရုံကို ဦးသာဒင်၏ အတွက်ကြံနေသော စကားလုံးများက ဆက်ပါလာအောင် ခဆွဲ ဆောင် နိုင်သဖြင့် ဟာသွားသော အတွက်များပင်ကျန်နေ၏။ ဦးသာဒင်က ဗုဒ္ဓတရားဆိုသော စာမျှားကို ဝေဖန်ပုံမှာ စကားလုံးများ ယဉ်ကျေး ပြေပြစ်လှပါပေသည်။

သုံးသပ်ပုံ အတွက် ဆင်ပုံများမှာ မရိုင်းပေ။ ဦးသာဒင်၏ ဖမ်းချက်မှာ အာလံ (အောင်လံ) မှာ ဝေဖန်လိုက်သော ဦးအုံးလောက်မျှ လိပ်ခဲတင်းတင်း တပ်ပြခြင်း မရှိ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စကားထွက်ကို အကဲခတ်လျှင် ကျေနပ်သောစာပေ၌ နားလည် ကွမ်းကျင်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား ပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်များက ဤသို့ ဦးသာဒင်ကို ခိုလိုက်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

အချိန်နီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း သဘာပတိက သတိပေးလိုက်ရာ ဦးသာဒင်က နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် ၎င်းသည် မူလက ဗုဒ္ဓဘာသာ ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့သော ယုတ္တိခွဲတရားတွေကို ဝိဇ္ဇကထာ ချား၌ တွေ့မြင်ရသဖြင့်စိတ်ပျက်ပြီး ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ဝင် ခဲ့သဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီမဟုတ်က ဟုတ်က တရားမျိုးတွေကို ဆက် ယုံနေသမျှ မှားနေမည်သာဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်ရှေ့နောက် မညီ မှားနေသောဘာသာတရားကို ယုံကြည်မည်လော၊ မှန်ကန် သော ခရစ်တော်၏ တရားများနှင့် ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ယုံ ကြည်ကြမည်လောဟု မိမိမေးလိုသည် ပြောကာ နိဂုံး ချုပ် လေ၏။

အချိန်ပြည့်သောအခါ ဦးသာဒင် ဆင်းသွား လေ သည်။ ချင်းပရိသတ်တို့က လက်ခုပ်တီးလိုက်ရာ “ဟီး” ထွက်၍သွား လေ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာ သဘာပတိက ဆရာတော် အရှင် ဥက္ကဋ္ဌကို ခေါ်ပင့်လိုက်သည်။

ပရိသတ်သည် ခဲပြီးတခုတည်းသော အာရုံ ၌သာ စိုက် နေကြဟန်တူသည်။ ဦးသာဒင် ပြောဆို ဝေဖန်သွားသော အ ချက်များအတွက် အတော် သိမ် ငယ်သွား ကြ ဟန် တူသည် လူစိမ်းတွေး တွေးရသည့် ပြန်ချေရန်ပင် အတော် ခက်သော အချက်ပေါင်း အတော် များ များပါ သွား ၏။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ပရိသတ်က မိမိတို့ဘက်ကို ဖိခံထားရသော အ ချက်များ အတွက် မိမိတို့ဘက် ဗုဒ္ဓ ဘာသာ မှီလ်ကို အား ကိုးကြဟန်တူသည်။ ဤမျှ များ လှ သော ပရိသတ် အသိုက်

အမြို့ကြီးသည် ချောင်းဟန်သံပင် ဆိတ်သုဉ်းလျက် ငြိမ်ကြည့် နေကြ၏။

ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ဦးစွာ-ပုဂ္ဂိုလ်သဘောထက် ဓမ္မသဘော သက်သက် စဉ်းစားကြရန်- စသော စကား အ နည်းငယ်ဖြင့် ပဏာမခံရင်း ပရိသတ်ကို စွဲနိုင်လောက်သော အသံကိုတည်ရန် အပျိုးကြည့်လိုက်၏။ သို့ဖြင့် ပဌမ စက္ကန့် ၂၀-မျှအချိန်တွင်းမှာပင် ပရိသတ်နှစ်သောင်းကျော်၏ နားသို့ ပေါက်နိုင်သောအသံကို တည် မိ ပြီး ဖြစ်သွားလေသည်။ ဤမျှ ဒုဒယ်ရှိသော ပရိသတ်မျိုးနှင့် ဆရာတော်မှာ အသစ်အဆန်း မဟုတ်ပေ။ ဆ ရာ တော် ၏ အသံသည် အောင် မြင် သည်။

ကြည် လင် မြတ်သား သည်၊ စကားလုံးအကူး အဆက်များ သည်၊ ဝါကျတပုဒ်ထက် တပုဒ်ဖြစ်လတ် သွက်လက် တာသည်။ သုံးမိနစ်မျှရှိလျှင်ပင် အရှိန်ရလာခါ စကားလုံးများသည် အဆက် မပြတ်ဖြစ်လာလေသည်။

ဆရာတော်သည် ဦးသာဒင်၏ ဝေဖန်ချက် မှတ်စုံ စာရွက်ကို ကြည့်ပြီး ခရစ်ယံဆရာကြီး ဦးသာဒင်က ဗုဒ္ဓနှင့် ဗုဒ္ဓတရား တော်များကို ဝေဖန် ဟောပြောမလားဟု ထင်မှတ်မိရာ ယခု ဦးသာဒင် ပြောသွားသော စကားများမှာဗုဒ္ဓနှင့်ဗုဒ္ဓတရားတော် အစစ်များကို ပြောဆိုဝေဖန်ခြင်းမပြုဘဲ သိဟိဋ္ဌိ စာရေး ဓာရာ တွေရဲ့ စာတွေကိုချည်း ဝေဖန်သွားတာကိုတွေ့ရသဖြင့်အံ့အား သင့်မိကြောင်း။

သဘာပတိကြီး ဦးရှေ့မှန်နှင့်တကွ ယခု ကြုံရောက် လာကြ သော ခရစ်ယံဓမ္မဆရာအတော်များများဟာ မူလကဗုဒ္ဓဘာသာ

ဝင်ယခုမိမိတို့လို ဘုန်းကြီးများဝင်ဖြစ်ပြီး ပိဋကတ်စာပေများလေ့လာခဲ့သူများဟု မိမိယုံကြည်ကြောင်း။

ဓမ္မဆရာကြီးများသိသည့်အတိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေထောက်ပံ့မှုလက္ခဏာဟော ဒေသနာ့ရင်းများက တရပ်- အဋ္ဌကထာဋီကာစတဲ့ သီဟိုဠ်စာရေးဆရာများနှင့် စာပေပညာရှိများ သော ဒေသနာအမျိုးမျိုးက တရပ်ဟူ၍ ဒေသနာ ၂-ရပ် ၂-ရပ်ရှိနေသည်ကို သတိပြုကြစေလိုကြောင်း။

ဤနရာ၌ ယခု ၂-မျိုး ၂-စားရှိတာကို ခွဲခြားမသိဘဲ အလုံးကို တမျိုးတစားတည်း ထားပြီး၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ တရားတော်ချည်လို့ ယခု ဓမ္မဆရာကြီးများက ယူဆဟန် တူကြောင်း။ ထို့ကြောင့်ထည်း ဗုဒ္ဓဘာသာကို စွန့်ပြီး ခရစ်ယံ ထဲ ကူးသွားခြင်းဖြစ်သည်ကို မိမိအံ့သြကြောင်း။

ဤလိုဖြစ်ရခြင်းမှာ မူလကတည်းက ဒီဆရာကြီးများသည် ဗုဒ္ဓနဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်အစစ်အမှန်များကို မသိနားမလည်ဘဲ နဲ့ ယက်နိုးဝတ်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ ဆွမ်းတွေ/ဉာဏ်သွားတာ ထင်ရှားနေကြောင်း။

ယခုဗုဒ္ဓအစစ်ရဲ့ တရားတော်အစစ်များကို မသိနားမလည်သလို ခရစ်ယံ ဘာသာရဲ့ တရားအစစ်များကိုလဲ မသိဘူးဆိုလျှင် ခရစ်ယံ ကိုပါတက်ညှာနေတဲ့ ဓမ္မဆရာကြီးတွေ ဖြစ်နေမည်ကို စိုးရကြောင်း-ဟု ပြောလိုက်ရာ ပဋိသတ်သည် အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာသလို “ဝါး” ကနဲ အသက်ဝင်၍လာလေသည်။

ဆရာတော်ကဆက်၍ ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာကို ဦးသာဒင်ကစ၀ဖန်ရာ၌ ပဋိန္ဒကစပြီး ဗုဒ္ဓကို တွယ်သွားကြောင်း။ ဤဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာအတိုင်း ဘုရားကိုယ်တိုင်က အဘယ်နေရာမှာ ဟော

ခဲ့ပြောခဲ့သည်ဟု ဦးသာဒင် ပြောနိုင်ပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာကို ရေးသူမှာ သီဟိုဠ်ရှင်ဗုဒ္ဓဒတ်ရဟန်းတော်သာဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်- နာလာနုဋ္ဌဓါတုဝင်- မတာဝင်- စူဠဝင်- ဒီပဝင်- ဗေပိဝင်- ဒါဠာဓါတုဝင်- ဗေပိဝင် ၄၀ ကာစတဲ့ စာတွေကို သီဟိုဠ်ရှင်မဟာနာမ ရဟန်းတော် ရေးခဲ့တာတွေဖြစ်ကြောင်း ဒါတွေကိုစုပေါင်းပြီး အချို့ အဋ္ဌကထာဋီကာတွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီးနောက် ဗဟာရဟန်းတော် ရှေ့တောင်ကိုးသံလေးထပ် ဆရာတော် တပါးရေးခဲ့သော ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းက စကားတွေကို ဦးသာဒင်က ဗုဒ္ဓ ဘုရား ဟော ဆိုပြီး ဝေဖန်သွားသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ တရားတော်နဲ့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ အဋ္ဌကထာဋီကာ စကားတွေကို အားလုံး အတူတူချည်းထင်ပြီး ပြောကြလျှင် မဖြစ်ကြောင်း။

ဥပမာ- ချစ်သက္ကရာဇ် ၁၃၅၀- ခုနှစ်လောက်က ပဌမဆုံး အင်္ဂလိပ်ဘာသာအဖြစ် ပြန်ဆို ရေး သား သော ဝစ်ကလစ်စ်စ် ဘိုင်ဘယ်ဇေဝီ သမ္မာကျမ်းစာကို တင်ဒေးလ်စ် နောက် သမ္မာကျမ်းစာနှင့် တိုက်ကြည့်လျှင် ကဲ့လဲ့တာ တွေ အများကြီးရှိနေကြောင်း၊ ထို့အတူ ကိုဗားဒေးလ်စ်သမ္မာကျမ်းစာများမှာတမျိုးဖြစ်ကြောင်း- “ဒီလိုကဲ့လဲ့ချက်တွေကို မစဉ်းစားဘဲ အကုန်သိမ်းကြီးပြီး ခရစ်တော်က ဒီအဘိုင်း အားလုံးဟောခဲ့တယ်လို့ ဆိုရင် ဦးသာဒင်တို့ကြိုက်ပါ့မလား။”

ထိုတင်ဒေးလ်စ် ဘိုင်ဘယ်ကိုလည်း သက္ကရာဇ် ၁၅၆၀- လောက်မှာ မိုင်းလ်စ်၊ ကိုဗားဒေးလ်စ် ပြုပြင် ထင်မံ ရေးတာမျိုးတွေ တွေ့ရကြောင်း။

ထိုနှစ်ပိုင်းလောက်မှာပင် ခရစ်တော်ရဲ့ တရားများကို အ

ထက်ဆရာများဟာ ယုတ္တိယုတ္တမရှိအောင် လွဲမှားစေသည်ဟု ဆိုပြီး မာတင် လူးသားတို့က တဖန်ထပ်၍ ကိုယ်ကြိုက်သလို ကိုယ်ရေးလိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရပြန်ကြောင်း။

တင်ဒေးလ်က ဟစ်မြူးကျမ်းကို အခြေခံရေးတဲ့ ဘိုက်ဘဲလ် မှာ ရေရှုစလင်မြို့ကြီးကို သမုဒ္ဒရာနဲ့ ရေလွှမ်း သတ် တယ် လို့ ရေးတဲ့အခန်းကို မာတင်လူးသားကမကြိုက်၍ ၎င်းအခန်းမဟုတ် ဟု ပြင်ရေးခဲ့ကြောင်း။

ဒီတော့ခရစ်ယာန် ရှေးကျမ်းများမှာပင် တကျမ်းနဲ့ တကျမ်း မတူတာတွေရှိနေတယ် ဒါမျိုးတွေ ရှောက်ပြောနေရင်-ခရစ်ယာန် ထာဝရဘုရားဟာ ကရုဏာမေတ္တာကိုအရင်း ခံတယ်လို့ တဖက် ကပြောပြီး။ တဖက်မှာလူတွေကို မညာမတာရက်ရက် စက်စက် လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အရာတွေဟာ အများကြီး ရှိနေ တော့အခုဆရာကြီး ဦးသာဒင်ပြောတဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်အရရှေ့နောက် မညီတဲ့ အချက်များဟာ စာရေးဆရာတွေကြောင့်ရှိနေတယ်ဆို တာမှတစ်ပါး တယ်နေရာမှာ အသက်တချောင်းကို ဝေါ့ဘမ ဗုဒ္ဓ က ဖျက်စီးခဲ့ဘူးသလဲဆိုတာ ပြောပါ။

ပထမဦးဆုံးအင် တင်ပြသုံးသပ် ဝေဖန်သွားသော ဗုဒ္ဓစာ ပေခေါ်စာများကို တပုဒ်စီပြန်၍ ဘောဓိဝင်အောင် စုယူလိုက် သည်။ ထို့နောက်မှတချက်ထည်းနှင့် အံကျဝင်သော ရှင်းလင်း ချက်တရနှင့် ပိတ်သွင်းပစ်လိုက်၏။ ပရိသတ်သည် အားရစပြု လာသည်။

ဤနည်းဖြင့် အချက် ၄-၅-ချက်တို့ စုပြီးမှ ချေပချက်တခု နှင့် ပိတ်ထု-ပြန်ချသွားရာ ၁၅-မိနစ်ခန့်နှင့် ဦးသာဒင် သုံးသပ် သွားသော အချက်များ အကုန် ရှင်းထုတ်ပစ်ပြီး ဖြစ်သွား၏။

အတန်အရပ်မထား တ အက် တည်း ပင် သမ္မာ ကျမ်းစာတွေထို ဝေဖန်ချလေတော့သည်။

ဆရာတော်၏ အ သံ သည် မြည် ထည်း မြည် ဆည်၊ ကြည် လည်းကြည်သည်၊ အောင်လည်း အောင်သည်၊ အကူး အဆက် လျင်မြန်သလောက် စ ကား လုံး များ ရှင်းလင်း ပြတ်သားလှ သည်။

ထိုမနက်ပိုင်း၌ ဆရာတော်သည် ဓမ္မဟောင်း ကျမ်းတွေကို စ၍ ကိုင်၏။ ဆရာကြီး ဦးကွန်နှင့် ဆရာသခင် ကို ကြီး တို့၏ မာတိကာမှတ်စုကိုကြည့်လိုက် ဆိုင်ရာစာအုပ်ကိုယူပြီးဖွင့်လိုက်၊ နှုတ်မှထည်း အသံမပြတ် ဝေဖန်တင်ပြလိုက်နှင့်ပူရင်းအင်္ဂလိပ် စာ အတိုင်းဖတ်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ရှင်းသည်၊ ထိုအဓိပ္ပာယ်တွေ ကို ယုတ္တိ အမျိုးမျိုးဆောင်၍ ပြဿနာများ တင်ပြသုံးသပ် ပြ သည်။

ထိုအခါ၌ တရားစင်တရိုက်ကို ပြည်ခရိုင် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဦးကျင်ကိုယ်တိုင် ပုလိင်(ရ)အမှုထမ်း ကြီးငယ်များနှင့် ဝိုင်းရံ စောင့်ရှောက်လျက် ရှိနေသည်။

ခရစ်ယာန်ဘက်၌ မျက်နှာဖြူ ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးတ ဦးကိုယ်တိုင် ထိုင်လျက်ရှိနေသည်။ ဆရာတော်၏အချက်အလက် ပြည့်ဝ၍ အဓိပ္ပာယ် ရှင်းလင်းပြတ်သားသော ဝေဖန်ချက်များ ကို ခရစ်ယာန်ခေါင်းဆောင်များ ငြိမ်ပြီး အာရုံစိုက်နေကြသည်။

ပရိသတ် များထည်း၌ အံ့ဩ ချီးကျူးသံများ ဖြစ်နေကြပြီး ရယ်မော ရှင်ပြနေကြသည်။ ဆရာတော်၏ စကားလုံး များထ လည်း တလစပ် ဖတ်လိုက်၊ အဓိပ္ပာယ် ပြန်လိုက်၊ ဝေဖန်လိုက် နှင့် အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေသည်။

ထိုကျောက်ကွင်းမဏ္ဍပ်ရှိ ပရိသတ်၏ ထူးခြားချက်မှာ ထက်
 ခုတ်လက်ဝါးတီးခြင်း၊ လေချွန်ခြင်း၊ ဖောင်းလား ဝါးလား ခြ
 ဘာပေးခြင်းစသော ရုတ်ရုတ်သံသံ မလှုပ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ နောက်
 မှ သိရသည်ကား ဟောပြောနေစဉ် လက်ခုတ်တီး လေချွန်အော်
 ဟန် ဩဘာပေးခြင်းပြုသူ မည်သူ့ ကိုမဆို ချက်ချင်း အရေးယူ
 မည်ဟု ရာဇဝတ်ဝန်၏ အမိန့်နှင့် မဏ္ဍပ်အဝင်တွင် အမိန့်ချာ
 ကပ်ထားသည်ဟု သိရ၏။

ထို့ကြောင့် ပရိသတ်က လက်ခုတ်တီး လေချွန် ဩဘာပေး
 တော့မလုပ်ပေ။ သို့ရာတွင် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်သော အမှုအရာ
 ကို ရယ်မော၍သာ ပြနေကြ၏။ ထိုရယ်သံ မောသံတို့မှာလည်း
 အစဉ်မပြတ် ဖြစ်နေလေသည်။

သို့ရယ်မောသံ အလွန်များလာပြန်လျှင် သဘာပတိနှင့် ရာ
 ဇဝတ် ဝန်ကြီးတို့ ကိုယ်ဘိုင်က မေတ္တာရပ် တား ဆီး ပေးကြ
 သည်။ သို့ရာတွင် ဆရာတော်၏ ကြာလေ မြည်လေ၊ မြည်လေ
 ပေါက်လေ ဖြစ်နေသော အသံက ပရိသတ်တို့၏ ရယ်မောသံ
 များအပေါ်သို့ အစဉ်သဖြင့် ကျော်လွှမ်း၍သာ နေလေသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၂၉၅-ခု၊ ၁၃၄၉-ခုနှစ်အတွင်းပေါ်ခဲ့တဲ့ ဝိသီ
 ယမ်းအောက်ဆမ်းရေတဲ့ ခရစ်ယာန်ကျမ်းဆိုင်ရာ သမ္မာကျမ်း
 ကာတွေကို ကြည့်လိုက်လို့ ရှိလျှင် ဘာမဆိုအားလုံး ဘုရားသခင်
 ၏ သဘောအတိုင်းချည့် ဖြစ်စေ-ပျက်စေ သဘောချည့် ဖြစ်နေ
 တာကို တွေ့ရမယ်။

လူ့လောက လူ့ဥပဒေသများလဲ ဘုရားသခင်ရဲ့ သဘော
 တော်အရသာ လူတွေရဲ့ ဆန္ဒမှာ ထိုထိုလုပ်ရန်ကိစ္စအဝဝ ဖြစ်
 ပေါ်လာတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီတော့ ဘုရားသခင်ကို မယုံကြည်

ဘူးဆိုတဲ့သဘောလဲ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်တာတဲ့။
 မိုးချင်လို့ မိုး၊ လိမ်ချင်လို့ လိမ်တာတွေ သူ့မယားကိုယ် မယား
 သူ့နှမကိုယ် နှမ မဟာတရားကြံစည်တာတွေလဲ ဘုရားသခင်
 ရဲ့ အလိုအတိုင်း အာဒိလူမှာ ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်
 မနေပါတော့လား။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီလူ့လောကကြီးမှာ ဖြစ်ပွား
 နေတဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေဟာ ထာဝရဘုရားသခင်ရဲ့ ပြုလုပ်ချက်
 တွေချည်း အိုရတော့မှာပေါ့။

ဒီလို ပြောကြစမ်းဆိုရင် ဦးသာခင်ထို ဓမ္မဆရာကြီးတွေ
 လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။ ဒါ့ဦးစင်း အမှန်ပြောနေတာ၊ ပရိပက်ဆာ
 ဂေဇယ်ဆင်ရဲ့ “အလယ်ခေတ် အတွေးအခေါ်များ” ဆိုတဲ့ စာ
 ဖျပ်မှာ ဒီအတိုင်းတဲ ရေးထားတာတွေရတယ်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓ
 ကတော့ အကုသိုလ်ကို အကုသိုလ်မှန်းသိရင် ရှောင်ကြဉ်သို့ဘဲ
 ဟောတယ်။

နောက်ဘက်ရှိ သံဃာတော်များမှာလည်း တပြုံးပြုံးနှင့်
 နှစ်ခြိုက်ဝမ်းမြောက် နေကြကုန်သည်။

ဆရာတော်သည် ရရှိထားသော အချိန်ကို တစက္ကန့်မျှအလစ်
 မပေးဘဲ အတွက်စိပ်စိပ်ဖြင့် ရှင်းလင်း တင်ပြ ဝေဖန်နေရာ ဓမ္မ
 ဟောင်းမှတ်ချက်များ ကုန်ခါးနီးတွင် နောက်မှ သဘာပတိတို့၏
 သတိပေးချက်နှင့် အကိုက်အခင် နိဂုံးချုပ်လိုက်လေသည်။

ဤတွင်မှ ပရိသတ်၏ ထက်ခွန်သံများ ဩဘာသံများမှာ မိုး
 မှန်၍ သွားလေတော့သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာများဘက်က ပြုံးရှင်ကြည်နူးနေကြသလောက်
 ခရစ်ယာန်ဘက်မှာ ဝိုင်ဝိုင်ကြီးတွေ ဖြစ်နေကြတော့၏။

ထို့နောက် သဘာပတိ ဦးရွှေမှန်ကထ၍ ဤဟောပြောပွဲကြီး

ကို နေ့ခင်း ၁၂-နာရီထိ ခေတ္တရပ်နားမည့် အကြောင်း ဧညာပြီး နံနက်ချိန် စခန်းသိမ်းလိုက်ကြ၏။

ပရိသတ်တို့၏ အသံတွေသည် မဏ္ဍပ်ကြီး တဝိုက်၌ ဆော့သောကြွယ်အောင် ပွက်၍သွားသေးသည်။ အပြင်ဘက် ဈေးတန်းများကို လူလုံးကြီးက အံ့ခဲထားသည်ကို မြင်ရသည်။

အချိန်သည် ၉-နာရီသာသားလေးမျှသာ ရှိသေး၏။ သို့သော် နေရောင်သည် ဝင်းဝင်းတောက်၍ နေချေပြီ။ ပြည်၊ ရွှေတော၊ ပုတီးကုန်းတို့မှ ကားမရှိ၍ နောက်ကျသူများမှာ ထိုအချိန်တွင် မဏ္ဍပ်ထဲမှ အစားအသောက် ထွက်သူတို့၏ နေရာသို့ လှည့်လည်နေက ဝင်ယူထားသဖြင့် ခေတ္တရပ်နားချိန်ဖြစ်သော်လည်း လူတွေသည် ကြပ်မြဲ ကြပ်ခဲ နေတော့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနီးရှိ ဦးပဉ္စင်းကြီး၏အသံမှာ အတော်ပင် နာ၍ နေရှာလေပြီ။

“ခရစ်ယာန် ခေါင်းဆောင်များက ဆရာတော်ကို လာ၍ နှုတ်ဆက်ပြီး နံနက်စာစားရန် ရွာတွင်းသို့ ပြန်သွားကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ ခေါင်းဆောင် များနှင့် သံဃာတော်များ အတွက် မဏ္ဍပ်ကြီးမှာပင် မနေ့ကအတိုင်း စီစဉ်ထားကြ၏။ ဆွမ်းအုပ်များကို နံနက်ကပင် ယူဆောင်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

လူအုပ်ကြီးများသည် ဆရာတော်ထံသို့ လာရောက်ခံ အားပေးစကားများ လျှောက်ထားနေကြပြန်သည်။ နတ်မှီကိုယ်တော်ကြီး ဦးကလျာဏက အော်ကျယ်အော်ကျယ်နှင့်—

“ဟေ့—ဒါ့အချိန်တလေး ၄၅-မိနစ်ထဲ ရှိသေးတာကွ။ နေ့

ခင်းဝိုင်းကျမှ ဒီထက်အားရစရာတွေ ကြားကြရအုံးမယ်။ ဟေ့နားသာ ထောင်ကြပေရော့—”

ထိုအခိုက် အပြင်မှ လူတဦးကလွှမ်းပြီး—

“ခဏကလေး လမ်းဖယ်ပေးကြပါအုံး။ ဒီမယ်ဗုံဒွာဘာသာထဲ ဝင်မယ်လို့ ပါတု ခင်ဗျား—လမ်းဖယ်ပေးကြပါ” ဟု အော်ရင်း လူတစ်စုသည် အံ့ခဲနေသော လူတွေကို ဖယ်၍ ဝင်လာနေကြ၏။

လူတွေမှာ ဝမ်းမြောက်ရှင်လန်းသံတွေ အော်ဟစ်ပြောဆိုကြရင်း သံဃာစင်ရှေ့၌ နေရာဖယ်ပေးကြ၏။ ဝင်လာသူများကို ဦးဆောင်ခဲ့သက—

“ဘုန်းကြီးဘုရားများ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတက်က ရှင်းလင်းပြတာ သဘောကျလို့ အခုဟောဒီ ကျောက်တွင်းရွာက အိမ်ထောင်ရှစ်အိမ်ထောင်ပြည့်ပြည့် အခု ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကူးပြောင်း ကိုးကွယ်ပါတော့မယ်တဲ့ဘုရား—”

ထိုကျောက်တွင်း ဂ-အိမ်ထောင် ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ကူးပြောင်းကြောင်း ကျေညာသံကို ကြားကြားသမျှ လူတွေ ထမင်းဆိုင်၊ လတက်ရည်ဆိုင် ဝင်နေသူမကျန်၊ မဏ္ဍပ်တွင်းသို့ ပြန်ပြီး နေဝင်လာကြရာ ဝန်းဆန်၍ နေလေတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ရှေ့ဆုံးသို့ သံဃာ ၂-ပါး တွဲတက်လာပြီး အားရပါးရ ကြည့်ရှုတော်မူနေ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းသူများကို သံဃာစင်ရှေ့သို့ ပေါ်၌ ထိုင်ခစပြီး ဆရာတော်က အမည်စာရင်း ယူတော်မူအလိုတော်ရ ကိုယ်တော်များက စာရင်းယူမှတ်သွားကြရ၏။

ထို့နောက် သရဏဂုံ ၃-ပါးနှင့် လက္ခဏာရေး သံဃာ

ထိုက် အဓိပ္ပါယ် အတိုကောက်များ အနည်းငယ် ရှင်းထင်းပြီး နတ်မှီ ကိုယ်တော်ကြီးသို့ လွှဲအပ်လိုက်သည်။ နတ်မှီကို ဘော်ကြီးက သရဏာ ၃-ကြိမ် တိုင်ပေး၍ လိုက်ဆိုလေကာ ရေးသုံးပါးကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ရပုံ အနည်းငယ် ထပ်ပြီးနောက် ပထမလိုက်ပို့သူကို ယနေ့ နံနက်ပိုင်း တရားအစီအစဉ်အရ ၈-ဦး ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းလာကြကြောင်း ကျေညာခိုင်းလိုက်လေသည်။

ကျေညာချက်ပြီးလျှင် အားလုံးပရိသတ်က သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်ကြရန် ဆရာတော်က နှိုးဆော်လိုက်သည်။

၁၉-အဟိန်း

လိုက်ပို့သူ ရွာဆော်က သံကုန်တင်၍ ကျောက်တွင်းမှ အိမ်ထောင် ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းလာကြောင်း ကျေညာကာ အမျှ (၃)ကြိမ် ဝေလိုက်ရာ ထိုမျှ ပရိသတ်ကြီး၏ လိုက်လံလှည့် ခေါ်လိုက်သော သာဓုသံကြီးသည် လယ်ကွင်းနှင့် များကို ဖြတ်၍ အရပ် ၉ မျောက်နှာထိ ဟိန်း၍ သွားလေတော့သည်။

မူလ စာချုပ်တွင် တအိမ်ထောင် ပြည့်ပြည့် ကူးပြောင်းလာသောဘက်က အနိုင်ဟု ဆိုထားရာ ယခုမနက်ပိုင်းတွင်ပင် ရှစ်အိမ်ထောင်ထိ ကူးပြောင်းလာသည့်အတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က အသာကြီး သာနေပြီဟု ပရိသတ်က ဝမ်းမြောက် ရှင်မြူးမဆုံး ဖြစ်ကြကုန်သည်။ သူကြီး ဦးလှောင်ကိုမူ တမနက်လုံး မမြင်ကြရပေ။

အချိန်မှာ ၁၀-နာရီမျှသာ ရှိသေး၏။ ထမင်းဆိုင်တွေ၊ စားရာဆိုင်တွေ တက်တက်ပြောင်ကုန်လေပြီ။ နောက်ထပ်ချက်ရန် စုပ်ရန်လည်း ဘဲမျှမကျန်တော့ပေ။ မု်ဟင်းခါးဆိုင်၊ ဘူးမီးကြော် ဆိုင်တွေမှာလည်း ပြတ်ပြတ် ပြုန်းနေ၏။ ကျောက်ပွင်းရွာ တဝိုက်မှာရှိသော ရေတွင်းသုံးတွင်းမှာ ရှစ်နာရီမတိုးတပင် တစက်မှမကျန်တော့ဟု သိရ၏။ လဘက်ရည်ဆိုင်များက ရေခွေးပင် ကျီစရာ ရေမရှိဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဘုန်းကြီးများအတွက် ဆွမ်းကပ်ရန် သောက်ရောင် လှည်း ၅-စီးပေါ်၊ ပုံးတွေတင်ပြီး ရေရှိသော ရွာများသို့ လွှတ်နေထည်ဆို၏။

လူပေါင်းများစွာပင် ထမင်းမစားကြရသေးဘဲ ဖြစ်နေ၏။ အမျှလည်း ဝယ်စားစရာ မကျန်တော့ပေ။ ထမင်းထက် ရေသောက်ဖက်ဖြင့် ချွေးဒီးဒီးကျနေကြသည်။ ရွာဆော်အချို့က ထမင်းမစားရသေးသူများအား ရွာတွင်းသို့ သွား၍ အိမ်တွင်မှာ အချက်ခိုင်းစားကြရန် အော်နေ၏။ ယင်းသို့ အော်သကဲ့သို့ အော်နေဆဲ ရွာတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသူတို့က ရေမရှိ၍ ထမင်းကပ်ရန် ခက်နေကြပြီဟု ပြန်အော်ကြပြန်သည်။

ရွာဆော်လည်း “ရေတွေလာပါလိမ့်မယ်၊ လှည်းနဲ့ သွားမိတ်နေကြပါတယ်။ ရွာထဲကိုသာ သွားပြီး စောင့်နေကြပါ။ အကြာပါ - ရေလာတာနဲ့ တပြိုင်ညီ ချက်ကျွေး ပါ့မယ်”ဟု အော်သဖြင့် လူအုပ်ကြီးသည် ရွာဆော် နောက်မှ ရွာတွင်းသို့ ဆိုက်သွားကြပြန်သည်။ ဈေးဆိုင်များက ဈေးသည်များလည်း သုံးပုံးတွေဆွဲပြီး လူအုပ်နောက်ပါသွားလေသည်။

ထမင်းမစားရသေးသူများတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာတွေသာမဟုတ်။

ခရစ်ယံ ချင်းတွေလည်း အများပင် ပါနေ၏။ အခြေအနေမှာ ထမင်းထက် ရေမရှိတာက ပိုဆိုးနေချေတော့၏။

နေ့ ၁၁-နာရီခန့် ရှိလာပြီ။ ရောက်လာသော ရေမှူးနည်း လှ၏။ သံဃာတော်များ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးနိုင်ရုံမျှ အနိုင်နိုင် သာရှိသည်။ ဆွမ်းတွေမှာ ပေါ့ပါး၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရွာများမှ အိမ်တိုင်း-အိမ်တိုင်း ဆွမ်းအုပ် ယူလာကြသောကြောင့် ဆွမ်း တွေမှာ လိုသည်ထက်ပင် ပိုနေပေသေးသည်။ သို့ရာတွင် ရေက ခက်နေသည်။

ရွာတွင်းမှ ရွာဆောင် တဦးက ဆရာတော် အရှင် ဥက္ကဋ္ဌ ခေါင်းဆောင်သော ဗုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့ကို ရွာတွင်းသို့ကြွ၍ ဆွမ်း စားရန်ပင့်လာ၏။ ဆရာတော်နှင့်အတူ နတ်မှီကိုယ်တော်ကြီး၊ ဦးကလျာဏ၊ အရှင်သုတတို့ ၃-ပါးသာ ကြွကြသည်။

အလိုဘော်ရ ကိုယ်တော်များသာ မဏ္ဍပ်ကြီး၌ ဖြစ်သလို မျှတ၍ နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ မဏ္ဍပ်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်တနေရာ၌ ရွာနှင့် ခပ်နီးနီး လမ်းဘေးတွင် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဦးကျင်က ဆရာတော်တို့ ရွာဆီသို့ ကြွလာနေသည်ကို မြင်သဖြင့် စောင့်ရပ် နေသည်။ အနီးသို့ ရောက်လျှင် ဦးကျင်က ဆီးပြီး ဆရာတော် နံနက်ပိုင်းက ဝေဖန်ပြောဆိုသွားပုံအတွက် အားရဝမ်းမြောက် စကားတီးတိုး လျှောက်ကြားလေသည်။

“တပည့်တော်တို့က ဒို့-ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က ဘုန်းကြီးတွေ တဘက်မြင်ဆိုသလို ဗုဒ္ဓဘာသာသက်သက်သာသာသိတော့၊ ဟို-ခရစ် ယုံတွေ ဘက်က ခရစ်ယံရော၊ ဗုဒ္ဓဘာသာရော ၂-ဘက်မြင် ဆရာကြီးတွေ ဆိုတော့ ခက်ပြီလို့ တပည့်တော် ထင်မှတ်ပြီး အတော် အားငယ်နေမိတယ်-ဆရာတော်၊ အခုဒီမနက် ဆရာ

တော် ဟောပြော ဝေဖန်ပုံကို ကြားရ တော့မှ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော်တွေထဲမှာ အခု-ဆရာတော်လို ၂-ဘက်မြင် ပုဂ္ဂိုလ် ရှိသားဘဲကိုးလို့ သိရတော့တယ် ဘုရား”

ပြည်ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဦးကျင်မှာ အစိုးရ အရာရှိကြီး ဖြစ်၍ ဘက်လိုက်သည်ဟု အထင်မမှားရအောင် ထိုမျှသာ ဆရာတော် ကိုဆီး၍ လျှောက်ထားပြီး သူ့အဖွဲ့ရှိရာ မင်းတဲသို့ မတ်တပ် လက်အုပ်ချီ၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား၏။

ဆရာတော်တို့ ရွာတွင်းမှ ပြန်ကြွလာသောအခါ နေပူရှိန် မှာ အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်စ ပြုနေပြီ။ မဏ္ဍပ်ကြီး၏ အမိုး သတ္တယ်များမှာ တကြပ်ကြပ်-တဖျစ်ဖျစ်မြည်နေ၏။ ပရိသတ် များမှာလည်း နံနက်ကထက်ပင် ကြပ်ခဲပြုတ်သိပ်နေသည်။

ဤဘာသာရေး ယဉ်ပြိုင် ဟောပြောပွဲကြီးအား မည်မျှစိတ် ပင်စားကြသည်ကို ထိုမျှ ဒုဒယ် ကြီးမားလှသော ပရိသတ် အစုအဝေးကြီးက ထင်ရှားစေလျက်ရှိပေသည်။

၁၂-နာရီ နီးလျှင် နှစ်ဖက်သော ခေါင်းဆောင်များသည် နံနက်ကအတိုင်း နေရာပြန်ယူကြရ၏။

ကြည့်ကြပ်ကွပ်ကဲသူ အရာရှိကြီးငယ် အပေါင်းလည်း နံနက် က ကဲ့သို့ပင် ကိုယ်နေရာကိုယ် ပြန်ရောက်လာကြပေပြီ။

ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်များ၏ မျက်နှာများမှာ နံနက်က လောက် အားတက်သရာ အသွင် မရှိ ကြတော့ ပေ။ သူတို့ ဘက်က အိမ်ထောင် ရှစ်အိမ်ထောင်တိတိကူးသွားခဲခဲ့ရသော ကြောင့် ဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။

ဟောပြောပွဲ စမည့် အချိန် အနည်းငယ် လိုသေးသဖြင့်

ပရိသတ်တို့၏ အသံအမျိုးမျိုး ရောနှောပြီး တအုံးအုံး-တအုံးအုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

၂၀-အငြိမ်း

ထိုအချိန်တွင် တမနက်လုံး ဘယ်ဆီရောက်၍ ဘယ်လို ထိုးရောင်ပျောက်နေသည် မသိရသော ဤဟောပြောပွဲကြီး၏ ခရီးလက်သယ်ကာယကံရှင်-ကျောက်ကွင်းသူကြီးမင်းဦးလှောင်သည် သံဃာစင်ကြီး၏အရှေ့မြောက်ဒေါင့်ဘက်မှ တပ်ပြီးလာလေသည်။

သူ့နောက်က သူကြီးထတော်လည်းပါလာ၏။ သူကြီးမင်း ပြင်ဆင်လာပုံ ထူးခြားချက်တား အစိုးရ ချီးမြှင့်သော တံဆိပ်များနှင့်ငွေဒေါ်ကြီးလွယ်လျက်- စလွယ်သွယ်ပြောင်း မောင်းနှာဒေါင်းအကျသား အပြည့်အစုံ ဆင်ယင်လျက် ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့မဟေသီကြီးမှာမူ ရိုးရိုးပင်ဖြစ်သည်။ သူကြီးမင်း၏ မျက်နှာကား ခင်းကြောင်ကြောင် မပြုံး တပြုံး ပြုံးတပြုံးနှင့် မျက်နှာပိုး မသေတသေဖြစ်သည်။ သူကြီးမောင်နံ့သည် ပရိသတ်တွေ၏ ရှေ့ဆုံးက တရားဟောခံနှင့် တည့်တည့် နေရာသို့ ဝင်ထိုင်သည်တွင် သိပြီးသား ပရိသတ်တို့က သူကြီးလုပ်လာပုံကို ကြည့်၍ တဟားဟား- တဝါးဝါး- တသောသော ဖြစ်နေကြ၏။

ယခုမနက် ချိန်ဟောပြောပွဲ အပြီးတွင်ပင် သူ့ရွာထဲမှ တအိမ်ထောင်ထက် အများကြီးပိုသော ရှစ်အိမ်ထောင်ထိ ဗုဒ္ဓ

တာသာသို့ ကူးပြောင်းကြောင်း ကျေညာနိုင်ပြီဖြစ်ရာ သူကြီးမင်းဦးလှောင်သည် အောင်နိုင်သုတဦး၏တံခွန်အဖြစ် ခေါင်းမောင်းစကြီး ထောင်ထောင်နှင့်ခတ်ကြောင်ကြောင် ဝင့်ကြွားလာခြင်းပင်ဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။

သူကြီးလုပ်လာပုံ ဟန်အမူအရာကို မြင်ကြသူ ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်များဘက်၌ ခေါင်းချင်းမိုက်၍ နေကြလေသည်။ မိမိတို့ဘက်က ဝ-အိမ်ထောင် ရှုံးထားရာ ညနေပိုင်းတွင် ဝ-အိမ်ထောင်ကျော်ကျော်ပြန်ပါလာအောင် ဆွဲနိုင်မှ ရေးပုံတော်လှစရာရှိသည်ဟု ယူဆကြဟန်တူသည်။

၁၂-နားရီထိုးလျှင်- သဘာပတိ ၂-ဦးသည် မူလနေရာများသို့ဝင်၍ ထိုင်ကြလေသည်။ ခရစ်ယံခေါင်းဆောင် အင်းစိန်ကျမ်းစာသင်ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးရွှေမှန်မှာ သဘာပတိ မိန့်ခွန်းကိုပင် မပြောတော့သဖြင့်- တောင်ငူ ဆရာတော်ကြီးကသာ ထ၍၊ နေခင်းပိုင်း ဟောပြောပွဲကြီးကို စတင်ဖွင့်လှစ်ကြောင်း ကျေညာရ၏။ ဆရာတော်ကြီးက ဆက်၍ ဝထမပိုင်းအချိန် ၂-နာရီခိုင်းတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘက်မှ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌတ ဝေဇနီဟောပြော ရှင်းလင်းပြပါ လိမ့်မည်။ အားလုံးသော ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယံ ပရိသတ်များသည် နံနက်ပိုင်း အချိန် ဟောပြောပွဲသို့ ညည်းကမ်းရှိရှိ-ယဉ်ကျေးစွာ နားထောင်ကြရန် အထူးမေတ္တာရပ်ခံပါကြောင်းဟုပြော၍ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို ပင့်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဆရာတော်သည် ဟောစင်ပေါ်သို့ ဓမ္မသစ် ကျန်းစာအုပ်များနှင့် မှတ်တမ်း မာထိတာစဉ် စာအုပ်ကိုယူ၍ ကြည့်ရှု၏။ ဤမျှလောက်ပူအိုက်စွာ ပူးညှပ် စုစုနေသော ပရိသတ်အားလုံး

၏ မျက်စေ့ အစုံပေါင်းများစွာသည် ဆရာတော်ဆီသို့ စူးစိုက် လျက်ရှိနေကြသည်။ စောစောက အုတ်အုတ် ကြွက်ကြွက် အသံ သည် ကွယ်ပျောက်၍ သွားလေသည်။

ဆရာတော်သည် နံနက်ကကဲ့သို့ အသံမှီအောင် တည်မိရ ပကဏာမ အနည်းငယ်ခံသည့် သဘောဖြင့်၊

သဘာပတိကြီးများနှင့်တကွသော လူကြီး လူ ကောင်း မပေါင်းတို့-

ယခုယနေ့ ဤဘာသာပြင်ပွဲကြီးမှာ ခရစ်ယံ မွေ့ဆရာများ နှင့်တကွ-ကိုယ် ဗမာ တိုင်းရင်းသား သွေးသား အရင်း ဖြစ်၍ တဲ့ ချင်းကရင်စတဲ့ မျိုးတူဘာသာကွဲများကို ယခုလို တွေ့ရယ်၊ ဦးပဉ္စင်းအလွန်ဘဲ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ ဦးဇင်းဟာ အနေအ ဖက်နိုင်ငံများမှာ သွားရောက် ဗဟုသုတရှာဖွေနေစဉ် အခါတစ် အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန်- ကုလားစတဲ့ အထဲက ခရစ်ယံ ဘာသာ ဝင် အတော်ခတ်များများနဲ့ ဘာသာရေး နှီးနှောပွဲများ ကြီး တူးပါတယ်။

ဒီဗမာပြည်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ပြည်ကိုယ်ပြန်ရောက်လာတော့-ခရစ် ယံဆရာများနဲ့ အတွေ့အကြုံ နည်းပါးသွားရတယ်။ ဒါကြောင့် လဲ တနေ့တွေ့ပါရစေလို့ ဦးပဉ္စင်း မျှော်လင့်တောင့်တ မိရ တယ်။

ကဒီမှာ ကြွရောက်လာကြတဲ့ ခရစ်ယံ မွေ့ဆရာကြီးတို့-ဒီဟောတော့ဖြင့် ဦးဇင်းတောင့်တ မျှော်မှန်းပဲ့တဲ့အတိုင်း ယခုကြား ပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဦးဇင်းအထူး ဝမ်းလဲသာပါတယ်။ ဒီပွဲကြီးပေါ်ပေါက်လာအောင် ပြုလုပ်ပြတဲ့ ဒီကျောက် ကွင်းတစ် တွေကိုလဲ အထူးဘဲကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်။ အယူအဆအ

ဘာ တူတာအပတ်တားပြီး အမှန်တရားကို ယခုလိုတင်ပြ ဆွေးနွေး ကြရခြင်းကိုဘဲ ဦးဇင်းအနေနဲ့ ဝမ်းမြောက် မဆုံး ဖြစ်ရပါ တယ်။

ဦးဇင်းတို့ ဗုဒ္ဓဂေါတမ ဘုရားရှင်က ဆင်ခြင်တုံ တရားနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားရမဲ့ တရားကို အများကြီး အားပေး ဟောထားခဲ့ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ “ဟေီပဿိကော” လာလှည့် ကြည့်လှည့်-လို-တဲ့ကြီးခေါ်တဲ့ ဂုဏ်မျိုးဆိုတာဘယ်ဘာသာ မှာမှ မရှိပါဘူး။ ဒီဂုဏ်ကိုဂေါတမ ရှင် တော် ဘုရားရဲ့ တရား တော်မှာသာ တွေ့နိုင်ကြပါတယ်။

ယေရှုဟာ ဘာပြုလို့ ငါပြောတာသာယံ၊ ဆင်ခြေမတက်ရ ဘူးလို့ ပြောခဲ့တာလဲ- ဒါစဉ်းစားစရာ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်တရား ကိုယ်တကယ်ယုံကြည်စိတ်ချရင် ရဲရဲဆင်ခြေပေး ခံနိုင်စွမ်း ရှိရ မယ်မဟုတ်လား။ (ဩဘာသံ)

ဒီတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုသည်မှာ ဘာလဲ။
ဘာကိုရည်မှန်း၍-ဗုဒ္ဓဘာသာကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ကြ ခြင်းဖြစ်သလဲ။

၎င်းဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ရည်မှန်းရာပန်းတိုင်သည် ဘာလဲ။
ထိုပန်းတိုင်ရောက်ရန် ဘယ်တရား၊ ဘယ်အကျင့် များ သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ တာဝန်ဖြစ်သလဲ။

လောကီအနေဖြင့် ဘယ်သို့ဖြစ်သလဲ၊
လောကုတ္တရာအနေဖြင့် မည်သို့ရှိသလဲ- စသည်တို့ကို ပန္နက် ရိုက်လေသည်။

ထိုစကားများကိုပင် ဆရာတော်က အ နည်း ငယ်စီ ရှင်းပြ ပြီးနောက် ဗုဒ္ဓဘာသာသည် အနတ္တဝါဒ- အနတ္တ လမ်းစဉ်

အနတ္တဒေသနာကိုကိုသာ အခြေတည်၍ပေါ်ပေါက်လာသော ဘာသာဖြစ်၍ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်ဘာသာနှင့်မျှမတူအောင် ထူးခြားသော ဘာသာဖြစ်သည်။

ထိုအနတ္တသည် ဤလောကသုံးပါးတွင် ဘာတခုမျှအစိုးမရ ခြင်း၊မိမိသားသီး-စီးပွား၊ဥစ္စာကိုမဆိုထားဘိ မိမိကိုယ်ခန္ဓာကိုပင် မပိုင်စိုးနိုင်၊ ကိုယ်ကမပိုင်စိုးနိုင်သလို ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါကမျှလည်း စိုးပိုင်နိုင်သော အခွင့်အလမ်းဟူ၍မရှိ၊ ဤမပိုင်စိုးသော တရားစုံ တို့တည်ရာမှီရာ ဤသံသရာမှ ကင်းလွတ်ရာသည်သာလျှင်ဇာတိ၊ ဇရာ၊မရဏ၊သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ-တို့၏ ကုန် ရာငြိမ်းရာဖြစ်သည်ဟူ၍ ယုံကြည်လက်ခံအားထုတ်သောဘာသာ ဖြစ်သည်။

ဘယ်ဘုရား-ဘယ်ဗုဒ္ဓပါဒ်ရှင်က ကယ်တင်လိမ့်မည်ဟုမျှော် လင့်တောင့်တနေသော ဘာသာမျိုးလည်း မဟုတ် ကိုယ် အား ကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ် ဒုက္ခအသီးသီးမှ ကိုယ် ဟာ ကိုယ် ချုပ် ငြိမ်း အောင် အားထုတ်သွားရသော-လုပ်ငန်းသလျှင်ရှိသည်။ ထို့ ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ အားသားမှုမရှိ၊ဓမ္မသက် သက်ဖြစ်သည်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု သင်္ခါရ-သင်္ခတမှုတို့၏ ကုန် ရာ-ငြိမ်းရာ-အသင်္ခတ သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ပန်းတိုင်ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ဘုံဘဝကို တောင့်တမျှော် လင့်သောစိတ်ဖြင့် ကုသိုလ် လုပ်ရန်မဟုတ်-ငဲ့နှင့် ချောက်ထား ၍ ကြောက်လန့်သောကြောင့်-အကုသိုလ်ကို ရှောင်ခြင်းမဟုတ်- ကေနအမှန်အားဖြင့်- မလုပ်ထိုက်သောအလုပ်၊ မကျူးလွန်ထိုက် သောအမှုကိုစွဲဟု ကိုယ်တိုင် သုံးသပ် နားလည် သောအားဖြင့် မလုပ်ခြင်း၊အသိနှင့် အကုသိုလ်ကိုရှောင်ကြဉ်ခြင်းသာ ဗုဒ္ဓဘာ

သာမှန်သည်၊ငဲ့နှင့်လှည့်သဖြင့် မလုပ်ဘဲရှောင်မှသည်မှန်သော ရှောင်ကြဉ်မှု မဟုတ်၊ ကြောက်နွံသာ ရှောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာက လက်ခံသော သီလသဘောမဟုတ်ပေ။

ထို-ငဲ့ကြောက်၍ ရှောင်ကြဉ်နေသူသည် ငဲ့နှင့် မချောက် ငဲ့ရဲ မကြီးဟု ဆိုက ကျူးလွန် ပြစ်မှားမည့် သဘောထဲက ဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် ငဲ့ကြီးမှာကြောက်၍ ရှောင်ကြဉ်နေရသူနှင့် ငဲ့ ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ- မလုပ်အပ် မကျူးလွန်ထိုက်သော တရားဟု သဘောပေါက်သဖြင့် ရှောင်ခြင်းသည် အလွန် ခြားနားသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာသည် မလုပ်အပ်သောတရားကို စာနာထောက်ထား ၍ ရှောင်ခြင်းကိုသာ သီလအဖြစ်လက်ခံသည်။ထို့အတူကုသိုလ် မှီခိုလည်းဝင် ၃-ပါး-ဤသံသရာမှ လွတ်မြောက်လို၍ သာလျှင် အားထုတ် ပြုလုပ်သော ကုသိုလ်ကိုသာ ဗုဒ္ဓဘာသာက လက်ခံ သည်။

အကယ် ဘုံဘဝကို ခံစား ခံစားချင်၍ လက်ထိုး ပုသ၊ ပု စင်သောအနေနှင့် ကုသိုလ်ကို လုပ်ခြင်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် မိုင်သောတရားမှ ပေါက်ဖွားသော စေတနာမျိုးမဟုတ်၊ မြော် စင်ခြင်းနှင့် ဘယာကိုင့်သဖြင့် ပြုအပ်သောအလုပ်သာဖြစ်၍ ရိုး စားမှုနှင့် ကင်းလွတ်ခြားနားလှသည်။ တစုံတယောက်၌ အကု ရိနေသောကြောင့်သော်ငှား၊ ထောက်သား ကိုယ်ချင်းစာသော ကြောင့်ငှား၊ မမြော်မလင့်ဘဲ ပြုသေးကုသိုလ်သည် ဖြူစင်သကဲ့ မို့ ကြောက်လန့်၍မဟုတ်ဘဲ မလုပ်ထိုက်သောကြောင့် ရှောင် ခြဉ်ခြင်းသည် မှန်မြတ်သော ကိုယ်ကျင့်တရား သိက္ခာသီလစင် စိလမှန်ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်နည်း။

ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွား၌ မျှော်မှန်းခြင်း တင်းမာလျက် စေတနာသဒ္ဓါသက်သက်ဖြင့်သာ ဤလောက၏ ကောင်းမှု ဆိုးမှုတို့ကို ရှုကြည့်ဆင်ခြင်သော အနတ္တဝါဒကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓ၏ အနတ္တဝါဒနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်သော ဝါဒမှာ လူတွေကိုဖြူစင်သော စေတနာမှ ကင်းလွတ်စေသော ချောက်လှန့်မှု၊ မျှော်မှန်းတောင့်တ စေမှု-စသော ရှိုင်းများနှင့် သာ အစဉ်တိုက်ထားသည့် အတ္တဝါဒသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအတ္တ သည် အဘယ်သို့နည်းဆိုလျှင်-ဟူ၍ အစရှိလိုက်ပြီးနောက် ဆရာ တော်သည် ဤသို့ဆက်၍ မိန့်ကြားတော့၏။

“ယခုဦးစင်းပြောတာတွေဟာ ပုဂ္ဂလမိဂ္ဂါန်စွန့် ပြောတာ မှတ်ပါဘူး။ လောကယုတ္တိ သဘာဝယုတ္တိရှိမရှိ ကိုယ်ပိုင်ဥာဏ် နဲ့သာ ဒီလိုပရိသတ်များ စဉ်းစားဘို့တင်ပြရခြင်းဘဲ။ ဦးစင်း ပြောလို မှန်တယ်မှားတယ် မဆုံးဖြတ်စေချင်ဘူး။ ခရစ်ယာန် ဓမ္မ ဆရာကြီးများကို ဦးစင်း အထူးမေတ္တာ ရပ်ခံလိုတာက မိမိတို့ ကိုယ်ပိုင်ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုကြပါ။ ယုတ္တိရှိမရှိစဉ်းစားကြပါ။ အကြောင်းအကျိုး ယုတ္တိရှိမရှိ ဆင်ခြင်ကြပါ။ ‘ဘလိင်းဖိတ်သ်’ ဆိုတဲ့ အကမ်းယုံ အရမ်းယုံကို စွန့်ကြပါ။ စဉ်းစားဥာဏ် ရှိသူ တိုင်းဟာ ယုတ္တိကင်းတာကိုပယ်ပြီး ယုတ္တိရှိတာကိုသာ ယုံကြပါ တယ်။ လိုက်နာလက်ခံ ကျင့်သုံးကြပါတယ်။

မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ ဓမ္မကျမ်းဟောင်း အပါအဝင် ကမ္ဘာဦး ကျမ်းအရ ဒီကမ္ဘာကြီးကို ထာဝရဘုရားဟာ ခရစ်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း ၄၀၀၄-ခုနှစ်မှာ ဖန်ဆင်းခဲ့ဘယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီနှစ်နဲ့ ယခုခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၃၆-ခုနှစ်ကို ပေါင်းလိုက်

ရင် နှစ်ပေါင်း ၅၉၄၀-သာ ဒီကမ္ဘာရဲ့ အသက်ရှိတော့တယ်။ ဒီစကားဟာ ယခုခေတ်လောကဓါတ် ဆရာများရဲ့ အဆိုနဲ့ အ များကြီး တွာခြားနေတာတွေရပါတယ်။

ဒီလောကဓါတ်ဆရာတွေဆိုတာလဲ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ ခရစ်ယံ ဘာသာဝင်ထဲကတစ်ဖြစ်တဲ့ လောကဓါတ်ဆရာတွေဆိုတာလဲ မမေ့နဲ့ အုံး ပထဝီဗေဒဆရာများကလဲ ဒီကမ္ဘာရဲ့ အသက် ဟာ အလွန်ရှည်ကြာလှပါပြီတဲ့ အဲဒီဆရာတွေလဲ ခရစ်ယံ ဘာ သာဝင်တွေထဲက ဖြစ်တဲ့ဆရာတွေဘဲ အီဂျစ်ပြည်က မာဖီဆိုတဲ့ လူခြောက်သင်းချိုင်းက အလောင်းများရဲ့ အသက်ကို လေ့လာ တဲ့ ဆရာများက ဒီလူအလောင်းခြောက်များဟာ အနည်းဆုံး နှစ်ပေါင်း ၆၀၀၀ ကျော်ပြီလို့ ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ ဂျီဆို လိုဂျစ်တွေက ဒီကမ္ဘာမြေအောက် ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံး များကို လေ့လာသောအခါ နှစ်ပေါင်းကို ၅ သိန်း မတတော့ ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

ကဲဒီကော့ ဆရာတို့ခရစ်ယံ ဓမ္မဟောင်းက ကမ္ဘာဦး ကျမ်း အဆိုကို ခရစ်ယံ လောကဓါတ် သိပ္ပံ ဆရာကြီး တွေက တောင် အတည်မပြုနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြပြီမဟုတ်သား။

နေ့ခင်းပိုင်း ဟောပြောချိန်မှာ တဖက် ၂-နာရီစီမျှ အချိန်ရ ကြသည့်အတိုင်း အချို့အချက်များကို ဆရာတော်သည် ဥပမာ ဥပမေယျများနှင့် ထင်လင်းအောင် ရှင်းလင်းစာပြသည်။ ထို ရှင်းလင်းချက်များကို တဖန်သုံးသပ်ပြသည်။ ဝေဖန်သည်။ ဝေ ဖန်ရာ၌ သဘာဝ ယုတ္တိနှင့် မကိုက်ညီသော အချက်များကို အဓိပ္ပာယ် ပေါ်အောင် တစ်တစ် ခွဲကြီး ပေါ် ထုတ် ဖြန့် သည်။

ဆရာတော်သည် ဓမ္မသစ်ကျမ်းများကို မှတ်ရက်ပါ မာထိ
တာ အတိုင်းကြည့်လိုက်၊ ဆိုင်ရာစာစောင်ကို ဖွင့်လိုက်၊ ဖတ်
လိုက်၊ ရှင်းလိုက်၊ ဝေဖန်လိုက်၊ သုံးသပ်ပြလိုက်စသည်ဖြင့် တပုဒ်
ပြီးတပုဒ်၊ ဇယ်စက်သလို ပစ်သွင်းနေလေတော့၏။

ထာဝရရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောရရင် ဓမ္မ
ဟောင်းကျမ်း တခုလုံးကိုကြည့် မကောင်းဆိုးဝါး ဆိုတာတွေ
ဟာ ပြေ့နေတာပါပဲ-

ဓမ္မဦးကျမ်း အခန်း ၃၀-မှာ လှေကိုချောင်းကြည့် မိလို့
လူ ၅၀၀၇၀- ကို ဘယ်လိုလုပ်တယ် ထင်မှလဲ သတ် ပစ် သ
တဲ့-

ထို့နောက် ဆရာတော်က တောလယ်ရာကျမ်း အခန်း ၂၀
ကိုဖတ်၍ ရှင်းပြန်သည်။ ၎င်းကျမ်းအခန်း ၃၀-က လက်စားချေ
တတ်ပုံကို ထုတ်ဖော်ပြန်သည်။ သမ္မာကျမ်း (၂-ရာ ၂၂-၂၃)
တွင် လူ ၇၀၀၀၀-ကျော်သေစေပုံ၊ မုသာဝါဒိတ်ကို သွင်းပုံ၊
(၃ ရာ ၂၂-၂၃)နှင့် အနာဂတ္တိကျမ်း အခန်း ၁၃၊ အပုဒ် ၉-
၁၁-၁၅-၁၆-တို့ကိုဖတ်၍ ထာဝရ ဒေါသကြီးပုံများကို တင်ပြ
ပြန်သည်။

ထို့နောက် တရားဟောရာ ကျမ်းအခန်း ၂၀-ကိုဖတ်ပြီး အ
ပြစ်ရှိသူဟူသည်မှာ ထာဝရကို မယုံသူများ၊ ဆန့်ကျင်သူများကို
သားကွက်၍ သတ်မှတ်ပုံ၊ ၎င်းအပြစ်ရှိသူတို့အား ကျိပ်ဆဲပုံ၊ မာ
လစ် အနာဂတ္တိကျမ်း အခန်း ၂-၌ ၎င်း၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မဆင်
ခြင်သူတို့အား သားစဉ် မြေးဆက် အားလုံးကို ကြောက်မက်
ဖွယ် အပြစ်ဒဏ်ခံရမည်ဟု ကြီးဝါးပုံတို့ကို ရှင်းပြပြန်သည်။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓဘေဒါတမ ဘုရားနှင့် ကွာခြားပုံများကို ရှင်း
ယှဉ်ပြသွားပြန်၏။

ဟောစင်ပေါ်မှ ဆရာတော် တင်ပြ ရှင်းလင်းချက် များနှင့်
အောက်ပရိသတ်ထဲမှ နှစ်ခြိုက် အားရသံများမှာ စည်း ကိုက်
ဝါးကိုက်ဖြစ်နေလေသည်။

ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်များဘက်၌ မျက်နှာမကြည်မသာနှင့်
အောင့်ခံနေရဟန်ရှိ၏။ ခေါင်းဆောင် ပြန်လည်ရှင်းလင်းရမည့်
မန္တလေး ဦးသာဒင်တဦးသာ လိုက်၍ရေးမှတ်နေသည်။ အခြား
ခေါင်းဆောင်များမှာ ဆရာတော် ဟောပြောနေသော ဘက်သို့
ပင် မျက်နှာမလှည့်ကြတော့ဘဲ အချင်းချင်းချက်နှာရှင် မျက်နှာ
ကဲခပ်သလို ကြည့်နေကြရင်း ဝေးစိုက်နားထောင်နေကြ၏။ မျက်
နှာဖြူ ဆရာမကြီးမှာ ဘယ်မှ မကြည့်တော့ဘဲ မြေကြီးကိုသာ
ငုံ့၍ ပထဝီတသိုဏ်း၏အနက်ကို ထင်အောင် ကသိုဏ်းဝင်နေ
ဟန်ရှိနေသည်။

နောက်ဘက်က နှစ်ရာကျော်မျှသော သံဃာတော်များမှာ
မူ တပြုံးပြုံးနှင့် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်အောင်မူနေ၏။ ကိုယ် တော်
များ၏ ဝတ်ရုံထားသော သင်္ကန်းများမှာ ချွေးရောင်များ ကွက်
ပေါ်ထွက်ရှိပေသည်။

ဆရာတော်သည် နံနက်ကလောက် အကူးအဆက် မမြန်လှ
ဘဲ အဓိပ္ပါယ်ကိုသာ ပေါ်လွင်အောင် မရပ်မနား မှန်မှန်ကြီး၊
ဝေဖန်ဟောပြောနေလေသည်။

ကြာလေ အရှိန် တောင်းသာလေဖြစ်သော ဆရာတော်၏
အောင်မြင်ကြည်လင် ပြတ်သားသော အသံသည် ပရိသတ်လည်း
မှ ထောက်ခံအားပေးနေကြသော တအုပ်အုပ် အသံများပေါ်

သို့အစဉ်တစိုက် လွှမ်းကျော်သွားနေရုံမက မဏ္ဍပ်ကြီး၏ အပြင် သို့ ပေါက်ထွက်လျှံတက်နေလေသည်။

သူကြီးဦးလှောင်မှာ ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းပေါင်းစ အထောင် သားနှင့် ဟနီကျပ်နီကျပ်နှင့် တပြုံး ပြုံး ဖြစ်နေ၏။ ဘေးမှသူ ဇနီးကိုလည်း တခါတခါလက်ထို မေးငေါ့လိုက်သေးသည်။ သူ ကြီးကတော့မှာမူ မျက်နှာအောက် သို့ချပြီး ဆရာတော် ရှင်း လင်းပြနေသော အချက်များကိုသာ နားစိုက်ထောင်နေလေ၏။

ခရစ်ယံချင်း အများ၏ဘက်၌ သိသိသာသာကြီး စိတ်ပျက် အားလျော့နေသည့် အမှုအရာများကို တွေ့နေရပေသည်။

နေပုဂ္ဂိုလ်တပြင်းပြလွန်းလှသည်၊ လူတိုင်းပင်ဈေးများ၌နေကြ ၏။ မဏ္ဍပ်ကြီး၏ အမိုးသက္ကယ်များမှာ အပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တပြိုင်တပြိုင် မြည်ခါတူနီလိမ်နေကြသည်။

ညှပ်လိုက်သည့် ပရိသတ်ဆိုသည်မှာ အိုက် စပ် လွန်း၍ မ ယာဓ်မခပ်သာအောင်ဖြစ်နေ၏။ ထိုမျှကျပ်တည်း ပြတ်ခဲနေသော ပရိသတ် အံ့ကြီးတစ်ခုလုံးသည် မိမိတို့လက်ငင်းကြုံနေသောရက္ခ ကို အမှတ်ပြုကြပုံမပေါ်ပေ။ ဆရာတော် ရှင်း လင်း ဟောပြော နေသော ဝေဖန်ချက်သုံးသပ်ပြချက်များတည်း၌သာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြပြီး တခါတခါ ရယ်လိုက် မောလိုက်ပင် ဖြစ်နေ ချေသေးတော့၏။

ဆရာတော်၏ စကားများတွင် အကြောင်းအကျိုးလွတ်သော စကားများ မပါရှိဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သေခြင်း ငေါ့ခြင်း၊ ခနဲ ခြင်းစသော နှုတ်ဖျင်းသေးဖွဲ့သည့် အသုံး အနှုံးများ မပါရှိ ပေ။ စကားလုံးများမှာ တိကျပြတ်သားပြီး လူ တိုင်း နား လည် လူတိုင်းသဘောပေါက်နိုင်သော စကားများသာဖြစ်၏။ ယှဉ်

ပြသော ဥပမာ- ဥပမေယျတို့မှာလည်း သဘာဝယုတ္တိ ခိုင်လုံ သော ဘောင်အတွင်းမှချဉ်သော ဖြစ်လေသည်။

ဆရာတော်သည် တနာရီကျော်ကျော်မျှ ဒလစပ်မပြတ် ဝေ ဖန်သုံးသပ်ပြနေဆဲရှိသေး၏။ နောက်ပိုင်း၌ နေရာမရ၍ ရပ်ပြီး နားထောင်ရသူအချို့ လတက်ရည်ဆိုင်များသို့ ဝင်၍ ထိုင် ကြ သည်။ ထိုအချိန်၌ လတက်ရည်များ ပြန်လည် ရောင်းချ နေကြ ပေသည်။

အခြားစားသောက်စရာဆိုင်များမှာ ပြန်လည် ရောင်းချနိုင် ရန် ယူလာခဲ့သမျှ စားကုန်သောက်ကုန်များ အကုန် ကုန်နေ ကြပြီဖြစ်၍ ပြန်ကြရန်သာ သိမ်းဆည်းနေကြ၏။

လတက်ရည်ဆိုင် ပရိသတ်တို့က ဆရာတော်အရှင် ဥက္ကဋ္ဌ ၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို ချီးကျူးထောပဏာစကား ပြောနေကြရာ တကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေသည်။

ဆရာတော်ဟောနေသော နေရာနှင့် လတက်ရည် ဆိုင်များ မှာ ပေ ၂၅၀-၃၀၀-မျှ ဝေးကွာ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာတော် ၏ ဟောပြောနေသော အသံသည် ထိုမျှလွှမ်းကွာနေသောနေ ရာထိ ကောင်းစွာပေါက်ရောက်လာနေသည်။

အားလုံးကပင် ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က အလွန် သာနေ ပြီဖြစ် ကြောင်း၊ ခရစ်ယံတို့က ပြန်လည်ချေပရန်မလွယ်တော့ကြောင်း ဆရာတော် ကောက်နှုတ်သုံးသပ် ဝေဖန်ပစ်လိုက်ပုံများမှာ ဘယ် လိုချေပချက်မျိုးမှ အဖတ်ဆယ်နိုင်ဘွယ်မရှိကြောင်း စသည်တို့ကို ခပ်တိုးတိုးပြောနေကြသည်။ သေသေချာချာ နား ထောင် လို သ တို့က စကားမပြောကြရန် ဟန့်တားကြ၏။ ထို့ကြောင့်တူသ ကျယ်ကားမပြောကြပေ။

ထိုအခိုက်ရွာထဲမှ ရေယူပြီးဆွဲလာသူတဦးက ချင်းခဲတွဲ အတော်များများ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘက်ကို ယခုနေ့ညနေကူးပြောင်းရန် တိုင်ပင်ကြလိမ့်မည်။

ယခုနေ့ခင်း တရားပွဲကို အတတ်ပိုင်းရင် ရွာတွင်းပြန်၍စည်းဝေးဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မည်။ စသော သတင်းအစအနကို လဘက်ရည်ဆိုင်၌ ပြောလာကြ၏။

ထိုသတင်းသည် လဘက်ရည်ဆိုင် ပရိသတ်မှ တဆင့်မဏ္ဍပ်ကြီးဘေး၌ ရပ်နေကြသူများသို့ ကူးစက်သွား၏။ ထိုမှတဆင့် မဏ္ဍပ်အနားစပ်၌ လူများထဲသို့ ဝင် သွား ပြန်သည်။ ထိုနောက် အတွင်းသို့ တရွေ့ ရွေ့ ကူးနေလေသည်။

အချိန်မှာ နာရီပြန် ၂-ချက်သို့နီးလာပြီဖြစ်ရာ ဆရာတော်၏ အချိန်ကုန်ခါနီး နေပြီဖြစ်၏။ တရားစင်ပေါ်၌ ဟော ပြော နေသော ဆရာတော်၏နောက်မှ သဘာပတိက အချိန် ပြည့်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးလိုက်လေ၏။ ဆရာတော်သည် သမ္မာကျမ်းစာမှတ်ချက်မာတိကာများ၏ ၄-ပုံ၃-ပုံမျှထိ ကုန်အောင် ဝေဖန်သုံးသပ်ပြီးသော်လည်း တပု စာမျှကျန်နေသေး၏။

သို့ဖြင့် ဆရာတော်သည် နိဂုံးချုပ်ရန် စကားပျိုးလိုက်လေသည်။

“ဒီတော့ ဦးပဇင်းတို့ရဲ့ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဘုရားဟာ အထင်အရှားစည်းကမ်းနဲ့ စနစ်ကျ ပွင့်ပေါ်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ အိန္ဒိယ ရာဇဝင်နဲ့တကွ ရှေးဟောင်း ရာဇဝင်ပိုင်းဆိုင်ရာ သုတေသန အဖွဲ့ချားက လိုက်လံ ထူးဖော်ကြတဲ့အတွက် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်မွေးတော်မူရာဘုရားဖြစ်တော်မူရာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော် မူရာများတာ ထင်ရှားယခုတိုင်း အာသောဘမင်းရဲ့ ကျောက်စာတိုင်းများနဲ့

အကုန်စုံရာ ဌာနအရပ်ရပ်ကို စနစ်ကျ တွေ့မြင် သွားရောက် ဖြည့်နိုင်ကြပါတယ်။

ဂေါတမဖြစ်မဲ့ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို မဟာသတ္တရာဇ် ၆၈-ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်သောကြာနေ့မှာ ဖွားမြင်တော် မူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါသမိုင်းစဉ်မှာ မှတ်တမ်းထင်ရှားစွာနဲ့ ရှိပါတယ်။

ယေရှုခရစ်ကော်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုကြည့်ကြစို့- ဘယ်နှစ်ခုနှစ် ဘယ်လဘယ်ရက်ဘယ်နေ့ မွေးသလဲ အဲဒါတိတိကျကျပြောကြ စမ်းပါ-

လွှီးလွှဲလိုတော့ မရဘူးဟောဒီမှာ ဘိုက်ဘဲလ်တွေ အဆင်ဆင့်ပါနေပါတယ်-

ဘယ်နှစ်ခုနှစ်မွေးသလဲအတိအကျမရှိဘူး-ဘယ်သလဲ၊ဒါလဲမသိဘူး၊ ဘယ်နေ့လဲ- ဒါလဲမရှင်းဘူး၊ ကံဆရာကြီးတို့ အားလုံးပယ်မရှင်းထဲကချည်းဘဲ ဖြစ်နေပြီ။

ဒီတော့ ဦးဇင်း တခုတတိပြုပါမယ်-ဇေယျရဲ့ မွေးနှစ် မွေးလ မွေးရက် မွေးနေ့ကို ယခုဆရာကြီးတွေက တိတိကျကျပြောနိုင်မယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးတို့ခရစ်ယံထဲကိုတခြားလူတွေဝင်တာထက် ဟောဒီဥက္ကဋ္ဌဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးတပါးဝင်လာရင် ပိုမကောင်းပါလား။

အဲဒါပြောနိုင်ရင် ပြောကြစမ်းပါ။ ဦးဇင်း တောင်တွင်းကြီးကိုမပြန်တော့ဘဲ တခါထဲဟောဒီသင်္ကန်းကို ဒီနေရာမှာဘဲ ချွတ်ပစ်ခဲ့ပြီး ဆရာကြီးတို့နောက်ခရစ်ယံထဲကိုအဖြစ်နဲ့ တခါထဲဝင်ပြီး လိုက်ခဲ့မယ်။

ဩဘာသံကြီး ဟီး၍သွားလေသည်။

“အချိန်လဲစေ့ ပါပြီ-မဆင်းမီ ဟောဒီ ကျောက်ကွင်းထဲမှာ

ဆရာ ဦးရွှေအောင်ကို မေးပါရစေ၊ ဦးရွှေအောင်ရေးတဲ့ စာအုပ်ကလေးရဲ့ နောက်ဆုံးက ပါဠိကလေးဟာ ဘယ်ကျမ်းမှာ ပါပါသလဲ၊ ဦးဇင်းလဲ ပိဋကတ်တော် အားလုံးကို ကျကျနန သင်ယူခဲ့ဘူးပါတယ်၊ ဒီပါဠိကလေးမျိုးတော့ ဘယ်ကျမ်းမှာမှ မတွေ့ဘူးလို့ ဆရာအောင်ကဆိပ်ဘယ်ကျမ်းကရတယ်ဆိုတာပြောပြစေချင်ပါတယ်၊ ပိဋကတ်တော်ကဖြစ်လျှင် ဘယ်ကျမ်း ဘယ်စာကဆိုတာ သိပါရစေ၊ ဟောဒီနောက်ကသံသးတော် ၂၀၀-ထဲကတော့မတွေ့ဘူးပါလို့ ပြောနေကြတယ်- အဲဒါဦးရွှေအောင်ကပြောမှတ်ဖြစ်မယ်၊

က-ဦးဇင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရှင်လူအား လုံးကိုယ် စားဒီတာသာရေး ပြိုင်ပွဲကြီးကို အထူးဘဲ ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ နိဂုံးချုပ်ဝေဖန်ခဲ့ပါပြီ- နောင်လဲ ဒီလိုပွဲကြီးမျိုး မြို့တိုင်းရွာတိုင်းမှာပေါ်ပေါက်ပါစေလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

ပရိသတ်၏ ဩဘာသံများမှာ သောင်းသောင်းညှိ၍ သွားလေသည်၊ ဝတ်ဝန်းကျင်ထယ်ကွင်းများတလျှောက် အပူရှိန်တံလျှပ်တွေသည် အရပ် ရှစ်မျက်နှာတွင် တလျှပ်လျှပ် ယှက်သန်းနေ၏။

၂၁-အသိမ်း

ပထမပိုင်း နှစ်နာရီဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ ပြောပြီးသွားပြီဖြစ်၍ နောက်ပိုင်းအချိန် နှစ်နာရီတွင် ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင် များက ဝေဖန်ချေပဟောပြောပါတော့မည်ဟု သဘာပတိ ဦးရွှေမှန်က ကျေညာလိုက်၏။

ထိုသို့သဘာပတိက ကျေညာပြီးသည်နှင့် မဏ္ဍပ်တွင်းရှိ လူတွေအပြင်သို့ထွက်ရန် နေရာမှ ထကုန်ကြသည်။ ထိုအထဲ၌ချင်းများပါပါနေ၏၊ လူတွေမှာချွေးတွေ ရှိနေကြသည်။

နောက်ပိုင်းပြောမည့် ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်ဆရာဦးသာ ဒင်သည် တရားတော ခုံမော်သို့ တက်လာ၏၊ ပရိသတ်တွေက ထွက်မြဲ ထွက်နေ ကြပြန်သည်။ “နားမထောင်ချင်ဘူး” ဟုသော အသံများမှာ မဏ္ဍပ်တခုလုံး ညံ့နေလေပြီ၊ သဘာပတိနှင့် ဦးသာဒင်တို့ကပါ။ “ဆုံးအောင်နားထောင်ကြပါ” ဟု ပြောသော်လည်း လူအတော်များများ အပြင်သို့ ရောက်နေကြလေပြီ၊ မဏ္ဍပ်ကြီးထဲ၌ ထသူထ- ထိုင်သူထိုင်- ထွက်သူထွက်- အော်သူအော်နှင့် ရွပ်ယှက်ခတ် ဝရံးသုံးကားကြီး ဖြစ်နေ၏။

ဦးသာဒင်သည် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ငေးပြီးသာ ရပ်နေရ၏၊ မဏ္ဍပ်ကြီးတွင်းရှိ ပရိသတ်က အလွန် များလွန်းနေသဖြင့်သာ လျင်လျင်မြန်မြန် သွားချင်သလို မသွားနိုင်ဘဲ တိုးခွေနေကြသဖြင့်သာ လူတွေမကုန်သေးဘဲ ရှိနေရသေးသည်။

သဘာပတိ ဦးရွှေမှန်က ဆုံးအောင် နားထောင်ကြပါရန် တကျော်ကျော် အော်နေသော်လည်း ပရိသတ်တို့၏ အသံထိ မပေါက်နိုင်အောင် မြှုပ်နေ၏။ ဤတွင် တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်နေရသော ပြည်ခရိုင် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးကို သဘာပတိက လှမ်း၍ ရပ်ထားပေးရန် ပြောသဖြင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဦးကျင်ကိုယ်တိုင် တရားစင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး ပရိသတ်အား “ဆုံးအောင် နားထောင်ကြပါ- မပြန်ကြပါနဲ့ အုံး၊ နှစ်ဘက်စကားကို အကုန် ဆုံးအောင် နားထောင်ကြပါအုံး၊ ပြန်ထိုင်ကြပါ-

ပြန်ထိုင်ကြပါ။ အထူးဘဲ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”ဟု ပြောလေ၏။

သို့ရာတွင် လူတွေမှာ ပြန်မထိုင်ဘဲ ရပ်ပြီး ပြန်သာ ကြည့်နေကြသည်နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ ဆရာကြီးဦးကွန်ကပါ တစ်ဦး အားလုံး ပရိသတ်များအား ၂-ဖက် အစုံ နားထောင်ပြီးမှ မိမိတို့သဘောအလျောက် ဆုံးဖြတ်ကြပါ။ တဖက်သတ် မဖြစ်ကြပါနဲ့။ အားလုံး ပြန် ထိုင် ကြ ပြီး ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်ကြီးများရဲ့ ရှင်းလင်းချက်များကို နားထောင်ကြပါအုံး။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘက်မှ လူကြီးတဦးအနေနဲ့ အထူးဘဲ မေတ္တာရပ်ခံပါကြောင်း-စသည်တို့ကို အော်ဟစ် ပေးရပြန်သည်။ သို့သော် ထွက်နေသော ပရိသတ်က ထွက်မြဲ ထွက်ရင်း နားမထောင်ချင်ဘူးဟု ပြန်အော်ရင်းသွားနေကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ သဘာပတိ တောင်ငူဆရာတော်က ဆုံးအောင် နား ထောင် ကြ ပါ အုံးဟု တခွန်းသာ အော်ဟစ် ကြည့်သော်လည်း အသံက မပေါက်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ သို့နှင့် ရာဇဝတ် ဝန်ကြီး ကိုယ်တိုင်က ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို ခေါ်တွဲပြီး ကူညီ မေတ္တာရပ်ခံပေးပါရန် ပြောသဖြင့် ဆရာတော် ဟောစင်ပေါ်သို့ တဖန်ပြန်တက်ပြီး-

“အားလုံးသော ပရိသတ်တို့ ဦးပဉ္စင်း မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ၊ ကိုးကွယ်မှု မကိုးကွယ်မှုဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်မျိုး ဆိုတာ ဘယ်သူမှ တိုက်တွန်းလို့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိမိတို့သဘောအလျောက်သာ ဆုံးဖြတ်ရမဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ ယုတာ-မယုတာ အပထားပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြောကြ-ဟောကြတာကို ဆုံး

အောင်တော့နားထောင်ကြပါ။ ဦးပဉ္စင်းအထူးဘဲ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်” ဤတွင် အချို့ပြန်ထိုင်ကြသည်။ ထွက်ပြီးသူများက ပြန်လှည့်ကြည့်ယုံသာကြည့်ပြီး ဘေးမှသာ ရပ်ကြည့်နေကြ၏။ ပထမထွက်သူများမှာ ပတ်ဝန်းကျင် လယ်ကွင်းပြင်များတဝိုက် ဖွေးဖွေးပြုပြန်နေခဲ့ နေနှင့်လေပြီ။

သို့နှင့်မထွက်ရသေးသူများမှာ မဏ္ဍပ်ထဲတွင် ရပ်လျက် ကြည့်နေကြပြီး ပြန်ထိုင်သူကနည်းနေ၏။ ဆရာကြီးဦးကွန်နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးပါ “ပြန်ထိုင်အောင်မေတ္တာရပ်ပေးပါဘုရား၊ ဆရာတော် အဓိန္ဒရှိရင် ရပါလိမ့်မယ်”ဟု ပြောကြပြန်သဖြင့် ဆရာတော်ကထပ်မံ၍ မေတ္တာရပ်ပေးရပြန်၏။

“အားလုံးသောတကာတကာမ အပေါင်းတို့ ဦးပဉ္စင်းအထူး မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ၊ ဘာသာဆိုတာ ကိုယ်ကြိုက်မှ ကိုယ်ယူရတာပါ။ အတင်းယူခိုင်းလို့ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ယုတာမယုတာ ပရိသတ်သဘောပါ။ နှစ်ဖက်လုံးဆုံးအောင်တော့ နားထောင်ကြပါအုံး။ ဦးပဉ္စင်းအထူးဘဲမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ တဆိတ်ပြန်ပြီး နားထောင်ကြပါအုံး။ ဦးပဉ္စင်းမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ဆရာတော်နောက်တကြိမ်မေတ္တာရပ်ခံသောအခါရပ်နေသူများအများပင်ပြန်ထိုင်ကြကုန်၏။ သိသာသည်မှာရပ်နေသော ချင်းပရိသတ်ပါ ပြန်၍ထိုင်သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဤတွင်မှ ဆရာတော် ဟောစင်ပေါ်မှပြန်ဆင်းရင်း “ကဲဆရာတို့ဟောပါတော့ နားထောင်ကြပါလိမ့်မယ်ဟောသာဟောပါ”ဟု ပြောလိုက်မှ ဦးသာဒင် စင်ပေါ်သို့ပြန်တက်နိုင်ပေသည်။

သို့ရာတွင် လူအတော်များများမှာ ဘေးမှသာမတ်တတ်ရင် နားထောင်နေ ကြလေသည်။ မန္တလေး ဦးသာဒင်က ဆရာတော် ကောက်နှုတ်သုံးသပ်သွားသော သမ္မာကျမ်းစာအချက်အလက်များကို ပြန်လည်ရှင်းလင်းချေပသည်။

ဘေးမှရပ်နေသောလူအချို့ထဲမှ ထွက်ရည်ဆိုင်သို့သွားကြသည်။ ထိုအချိုး၌ လဘက်ရည်ဆိုင်များတွင် ဆရာတော်အရှင် ဥက္ကဋ္ဌဟောပြောဝေဖန်သွားသော သမ္မာကျမ်းစာကောင်းစွာကို တကျက်ကျက်ပြောဆိုစမြို့ပြန်နေသူတို့နှင့် ပြည်နေတော့၏။

ဦးသာဘင်၏အသံမှာ အပြင်သို့ ကောင်းစွာ မပေါက်လာဟောပြောဝေဖန် ချေပနေမှန်းလောက်သာ ဝိုးတိုးဝါးတားမှုကြားနိုင်၏။ ဆရာတော် ဟောစဉ်ကကဲ့သို့ လဘက်ရည်ဆိုင်များကားနည်း ရှင်းရှင်းကြေးနီငြိမ်းသည်။ လူတွေမှာ မိမိတို့သန်ရာကိုသာ ပြောချင်ရာရှောက်ပြောနေကြလေတော့၏။

“ဝင်မမေးရဘူးဆိုလို့ သာပေါ်ဗျာ၊ ဒီခရစ်ယံဆရာတွေကို ထမေးမြန်းခွင့်များရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲလို့”

မှန်သည်။ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး၏အင်္ကျီဖြင့် ဟောပြောသူများ ပြင်ပမှ မေးမြန်းခြင်း မပြုရန် ပိတ်ပင်ထားသော အင်္ကျီများလည်း ထုတ်ထား၏။

ဟိုသို့ မေးလိုက် မြန်းလိုက် ချင်သည် ဆိုသူများမှာ ဤကျောက်ကွင်းတဝိုက်ရှိ ရွာများမှ လူများ ဟုတ်ပုံမပေါ်ပေ။ ၎င်းတို့၏ ဝတ်ဆင်ပုံနှင့် စကားအသုံးအနှုန်းများမှာ ရပ်ကြီးဆန်သူ မြို့ကြီးသားများဖြစ်ကြောင်း သိသားပေသည်။

ဝက်ထီးကန်နှင့် ပြည်မြို့အကြား ဘတ်စကား ၁၀-မီးမျှ ထိုင်နေတနေလုံး ပြေးဆွေးနည်းသည်ဟုသိရ၏။ နံနက်ကကြပ်ကြပ်တည်းတည်းနှင့် လားခုံကြရသလို ညနေအပြန်တွင်လည်း ထိုရပ်ဝေးပရိသတ်များအဖို့ သက်သာဦးမည်မဟုတ်ပေ။

နေရောင်သည် ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်နှင့်အမျှ တံလျှပ်တွေလည်းလယ်ကွင်းများတလျှောက် တရိပ်ရိပ်သန်းနေသည်။ ကားချောင်ချောင်စီး၍ပြန်လိုသူတို့လည်း ဝက်ထီးကန်ဘက်သို့

သွားနေကြသည်ဖြစ်ရာ မဏ္ဍပ်ကြီးဆီမှ လူအုပ်သည် တဖြေးဖြေး ဘေးသို့ပြန်ကြ၍ ထွက်စပြုနေပြီ။

ဓမ္မဆရာကြီး ဦးသာဘင်၏ ပြန်လည် ဖြေရှင်းချက်များ ကပေါက်တိကပေါက်ချာဖြစ်နေပြီထင်၏။ ထွက်လာသူတဦးက-

“ဟာ-နားထောင်နေလဲ အလကားပါ”ဘဲဗျာ၊ တောင်တခွန်း မြောက်တခွန်းနဲ့ အလကားပါဘဲ။ ဟိုဆရာတော်တင်ပြထားတာတွေပြန်ချေနိုင်ပုံမပေါ်ပါဘူး၊ ဒီအထဲခရစ်ယံတွေက ဝါးလုံးရှကြီးနဲ့ ရှောက်ရမ်းပြောသလို လုပ်နေကြတာဘဲရှိတယ်၊ ပြန်ကြမယ်ဗျာကားနောက်ကျရင်လူကြပ်နေရော့မယ်”

လူတွေသည် တစတစနှင့် ဝက်ထီးကန်ဘက်သို့ တသုတ်ပြီးတသုတ် ပြန်နေကြလေပြီ။ သူတို့သည်နွေခေါင်ခေါင် ထိုမျှ ပူလောင်နေသောနေပူရှိန်ကို ဂရုပြုကြဟန်မတူလေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က ဝေဖန်သွားပုံ အချက်အလက်များကိုသာ ပြန်ပြောင်းပြောဆိုရင်း ညည်စိစိနှင့်သွားနေကြလေပြီ။

မဏ္ဍပ်တွင်းရှိပရိသတ်ထဲမှ လူအချို့လည်းထကြသည်။ ဓမ္မဆရာသည် ဤသို့မငြိမ်မသက်နှင့် စိတ်မဝင်စားသော ပရိသတ်၏ အမူအရာကြောင့် ရှေ့လောတကြီး ပြောချင်ရာတွေကို စွတ်ပြောနေလေ၏။ ကြာလေကြာလေ စကားအစဉ် အနေအထားမမှန် စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြစ်လာလေသည်။

ဤတွင်ပရိသတ်ထဲမှ ချင်းများပါ အပါအဝင် လူတအုပ်သည် “နားမထောင်ချင်တော့ဘူး”ဟု အော်ရင်း တရုံးရုံးနှင့် ထပြန်သည်။ ။ဟောနေသောစင်ပေါ်က ဓမ္မဆရာကြီးလည်း အတော်စိတ်မောလှမောဖြစ်သွားဟန်တူ၏။ စကားစပ် အသံမှာဖြတ်ထား၍ ဘယ်ကပြန်ကောက်ရမှန်း မသိအောင် ကသိကအောက်-ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာဖြစ်နေတော့၏။

ဤအတွင်းအချိန်ပြည့်သွားပါပြီဟု-သဘာပတိဦးရွှေမှန်က
ထ၍ ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်တို့မှာ တိုင်ပင်ထားသလို ဟပြန်
တည်းထပြီး အပြင်သို့တန်းနိုး ထွက်ကုန်ကြတော့၏။ ပြောသံ
ဆိုသံ ရယ်သံ မောသံတို့ဖြင့် ဖျောင်းဆံအောင် စိစိလောင်
ဆူညံသွားတော့၏။ အချိန်မှာ ၄-နာရီခန့်မျှရှိလေပြီ။

ယင်းသို့ဖြင့် ဘာသာရေး ယှဉ်ပွိုင် ဟောပြောပွဲကြီး အပြီး
သတ်သွားရလေတော့သည်။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ သွားနေကြ
သော လူအုပ်ကြီးတွေသည် လယ်ကွင်းများထဲ၌ အမျှင်မပြတ်
အအုပ်လိုက်အတန်းလိုက် တအိအိနှင့်သွားကြလေ၏။ လှည်း
တွေကလည်း ထိုလူအုပ်များ၏ အကြား၌ ဝဲ-ယာ-တောင်
မြောက် ရှေ့နောက်အကုန်သွားနေကြသည်။

ဝက်ထီးကန်ဘက်သို့ သွားကြသော လူအုပ်ကြီးမှာ မော်
တော်ကား နေရာရဘိပင် မလွယ်ပေ။ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင်
သုတ်ခြေတင်ကြလေသည်။

ဆရာတော်တို့မှာ-အလိုတော်ရ ကိုယ်တော်များနှင့် အတူ
မဏ္ဍပ်ထဲမှာပင် ရှိနေကြသေး၏။

ခရစ်ယံခေါင်းများက ဆရာဆော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌနှင့်တောင်ငူ
ဆရာတော်ကြီးတို့အား လာ၍နှုတ်ဆက်ကြသည်။ မျက်နှာပြု
ဆရာမကြီးက ဆရာတော်ကို မချီပြီးပြီး၍ ကြည့်ရင်း-

“သခင်ယေရှုရဲ့အပြစ်တွေကို ဒီလောက်များမပြောပါနဲ့။ သ
ခင်ယေရှုလဲကမ္ဘာကယ်တင်ရှင် လူသားတို့ရဲ့ကျေးဇူးရင် တဦး
အဖြစ်တော့အသိအမှတ်ပြုပါအုံး”ဟု ပြောရှာပေးသေးသည်။

ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ အားလုံးက နှုတ်ဆက်ပြီး
နောက် သူတို့သည် လေးကန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ရွာဘက်

သို့ ဆွဲကန်သွားကြလေ၏။ စိတ်ပမ်း လှသော အားလျှော့
သောအမူအရာမှာ သိသာလှပေသည်။

သံဃာများအနက် ခရီးဝေးကိုယ်တော်များက- ကား အ
ချိန်မှီအောင် ပြန်ကြွလိုကြသည်ဟုဆိုသဖြင့် ဝက်ထီးကန် ကိုယ်
တော်များနှင့်အတူ လှည်းများနှင့် ပြန်ကြွကြသည်။ တောင်ငူ
ကိုယ်တော်ကြီးလည်း ဆရာတော်ကို အားရပါးရ ဖက်လဲတ
ကင်း နှုတ်ဆက်ပြီး- “ဒို့ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှာ တောင်တွင်း
ဆရာတော်ရှိနေသ၍ ဘယ်ဘာသာနဲ့ ယှဉ်ရယှဉ်ရ ဒို့မကြေဝံ
တော့ဘူး ကိုယ်တော်တို့၊ ဒီတောင်တွင်းဆရာတော် သက်တော်
ရှည်ရှည် ကျန်းကျန်းမာမာ နေနိုင်ပါစေလိုသော မေတ္တာပို့
ကြပေတော့” ကိုယ်တော်ကြီးသည် ဝက်ထီးကန်ကိုယ်တော်
များနှင့်အတူ ပြန်ကြွသွားလေ၏။

ခရီးဝေးပရိသတ်များထွက်ခွာသွားကြသော်လည်း ကျောက်
တွင်းရွာအနီးတဝိုက်က လူအများပင် မဏ္ဍပ်ထဲ၌ကျန်ရှိနေကြ
သေးသည်။ သူကြီးနှင့်ဗုဒ္ဓဘာသာလူကြီးများ မပြန်သေးပေ။
ဆရာတော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလာရောက်စကားပြောနေ
ကြသည်။ အချို့ကမဏ္ဍပ်ကြီး၌ ပြင်ဆင်ထားသောပစ္စည်းများ
ကို သိမ်းဆည်းပြုနေကြ၏။ စားပွဲ ထိုင်ခုံများစသည် တို့ကို
ထမ်းပို့သူများလည်း မှီနေကြသည်။

နေမှာ အတန်ပူသေးသည်ဖြစ်၍ နီးနားသံဃာတော်များ
ဖြစ်သော အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းဝင်အားလုံးပင် ဆရာတော်တို့
နှင့်အတူ ရှိနေကြသေး၏။

လူများနှင့်သံဃာများသည် ဆရာတော်ဟောခဲ့သောစကား
များကို ပြန်လည်ပြောဆိုနေကြဆဲ- ရွာထွင်းမှ လူအုပ်တအုပ်

ထွက်လာပြီး ဆရာတော်တို့ဆီ ဝင်လာလေသည်။ အားလုံး ချင်းတွေချည် ဖြစ်၏။ ရွာဆင်းတိုင်းက “ဘုန်းကြီးဘုရားများ ဘုရား၊ ဟောဒီမှာ ကျောက်ကွင်း စာဖြူအိမ်ထောင် (၆၀) ကျော် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကူးပြောင်းကြ၍ ဆုံးဖြတ်လာကြပါ တယ်ဘုရား”ဟု-လျှောက်လိုက်ရာ သူကြီးဦးလှောင်သည် နေရာမှပင် ထခုန်ပြီး ခေါင်းခေါင်းများပင် ချွတ်၍ မြှောက်ပစ် လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌအား အကြိမ်ကြိမ်ဦးနှစ်လေးတခုသည် ဦးအကြိမ် ၇-ကြိမ်လောက် ချပြီးမှ ရပ်နားလိုက်သောအခါ၊ သူကြီးမှာ ဝမ်းသာကြည်နူး လှသော ဖရဏာပီတိ၏အရှိန်ဖြင့် မျက်ရည်များပင် တွေ့တွေ ကျနေရှာပေတော့သည်။

ဆရာတော်တို့သည် မဏ္ဍပ်ကြီးမှ အလုံးတော်ရဂိုဏ်းဝင် ကိုယ်တော်များပင့်ဆောင်ရာသို့ ကြွလာကြသောအခါ လမ်း၌ ရေပုံးတွေတင်မောင်းလာသောလှည်းများ ကျောက်ကွင်းဘက် ဆီသို့ မောင်းသွားကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

လှိုင်နု တနေ့လုံး ကျောက်ကွင်းမှ လှည်းများ ရေရှိရာသို့ သွားရောက် တိုက်နေကြသဖြင့် အနီးဆုံးရွာများမှာပင် ရေ ပြတ်နေကြပြီဟု ကြားရသည်။

လှိုင်နုည ဆရာတော်တို့အဖွဲ့ အလုံးတော်ရဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံ တွင်ရပ်နားကြ၏။ အလုံးတော်ရဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော်များစုံညီ ရှေ့၌-ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အောက်ပါအမိန့်ကို ချထားသတ်မှတ် တော်မူလေသည်။

“အားလုံးသော အလုံးတော်ရဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော်အ ပေါင်းတို့၊ အလုံးတော်ရ ဂိုဏ်းကြီး၌ တွေ့ကြုံရသော အလွန်

ခက်ခဲ ဝန်လေးသည့် တာဝန်ကြီး တခုကို ယခု ကဲ့သို့ နိုင် နင်းအောင် ဝင်ရောက် တာဝန်ယူသော တောင်တွင်းကြီး မောင်ဥက္ကဋ္ဌ ကို အလွန် ကျေးဇူး ဥပကာရ တင်ရမည်။ မောင်ဥက္ကဋ္ဌသည် အလုံးတော်ရ ဂိုဏ်းအတွက်သာမဟုတ် ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်သာသနာတော်၏ ဂုဏ်သိမ်မည်းအောင်လည်း ဒိုင်ခံ ၍ ခုခံကာကွယ်သူ သာသနာ့အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး အဖြစ် လည်း ဤအလုံးတော်ရဂိုဏ်းကြီးမှ အစဉ်သဖြင့် အသိအမှတ် ပြုကြရမည်။ နောက်နောင် မောင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ ရဟန်းကိစ္စအရပ် ရပ်တွင် အလုံးတော်ရဂိုဏ်းဝင် သံဃာအပေါင်းက မည်သည့် အခါမဆို ပါဝင်ကူညီဆောင်ကြစေ။

ဤဂိုဏ်းချုပ်ပြန်တမ်း၌ ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီး ကိုယ် တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုး ထုတ်ပြန်တော်မူလေသည်။

နောက်တနေ့ ယွန်း ၁၃-ရက်နေ့တွင် ကျောက်ကွင်းအရှေ့ဘက် ချင်းညောင်ပင်သာမှ ဆရာတော်တို့အဖွဲ့ကို ပင့်၍ ခရစ်ယံနှင့် ဗုဒ္ဓဘာ သာတရားများကို နှိုင်းယှဉ်ဟောပြောရာ ချင်းခရစ်ယံ အိမ်ထောင်အ တော်များများ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းကြောင်း ကတိပြုကြသည်။

ကဆုန်ယွန်း ၁၄-ရက်နေ့တွင် ကျောက်ကွင်းရွာအနီး လယ်ကွင်း၊ ထဲ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ အနိုင်ရသောအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အောင်ပွဲ ခံနေရာ ဆိုင်းသံတချိန်ချိန်ကြားနေရ၏။

ဆရာတော်တို့အား ပြည်မှတကားများ လာရောက်ဝင်ကြသဖြင့် နောက်တနေ့ဖြစ်သော ကဆုန်လဆန်း ၁၅-ရက်၊ လပြည့်နေ့တွင် ပြည်မှ၊ ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော်ယင်ပြင်တွင် တရားပွဲကြီးတခု ဟောရ လေသည်။ ပရိသတ်အလွန်များလှ၏။ သို့ရာတွင် ထိုရွှေဘုန်းပွင့် တ ရားပွဲ၌ အသံချွတ်များ တတ်ဆင်ပေးကြသဖြင့် ဆရာတော်မှာ ဖဝ် ပန်းလှပေ၊ ကျောက်ကွင်းတွင် ဟောပြောဝေဖန်ရသော တရားများ သာဖြစ်၏။

ထိုသဘာဝ ၁-ရက်နေ့တွင် ပြည်ရှိ စက်သုခင်း ဦးစံဦး တို့က
ခေတ်တော်ကား ၃-စီးမြို့ပို့၍ တောင်ဘွင်းကြီးသို့ ပြန်လည်ရောက်ခဲ့
ကြလေသည်။

ဝက်သီးကန်အရှေ့ ကျောက်ကွင်းရွာကလေးမှာမူ ထိုနှစ်ဝါဦး အ
ချိန်ကစ၍ ရွာဦးတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျောင်း ကန် ဘုရားများ ပေါ်
ပေါက်လာပြီး ယနေ့တိုင်ထင်ရှားဖြစ်ပေသည်။

ထိုနှစ် သီတင်းကျွတ်လတွင် ကျောက်ကွင်းရွာ သူကြီး ဦးလှောင်တို့
ဇနီး မောင်နှံက သားကလေး၏ ရှင်ပြုအလှူကြီး ပြုလုပ်ကျင်းပသောအ
ခါ ဆရာတော်ကို တမင်တကူးတကန့် အပင့်လွှတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအလှူသို့ ဆရာတော်ကြွရောက်ပြီး တရွာလုံးသို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ စာ
ရာများကိုဟောကြားရ၏။ ထိုအခါတွင် သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်တို့
မောင်နှံစုံတွဲ၍ အလေးအမြတ် ဆက်ကပ်လိုက်သော လူဘွယ်ပစ္စည်း
များမှာ ဆရာတော်အဖို့ အလွန်အကြီး အထူးဂရုစိုက် သိမ်းဆည်း
အပ်သော လူဘွယ်များ ဖြစ်ထိုက်လှပါပေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုပစ္စည်း
ကလေးများသည် ဆရာတော်၏ ဗလိဗောဓိ-ပစ္စည်းမကွယ်တာတတ်
မူ ဝါဒအတိုင်း သိမ်းပိုက်ရန်အားမထုတ်ခဲ့။ ဘယ်မှာစွန့်ရစ်သည်ဟု
မည်သူမျှ တတ်ဆာသောချာမပြောနိုင်။ တောင်ဘွင်းကြီးသို့ ပြန်ရောက်
သောအခါ ဆရာတော်တွင် ကြသွားစဉ်က ပါရင်းစွဲမျှ အနိုင်နိုင်သာ
လျှင်ကတည်း.....တဲ့။

အော်-ဆရာတော်ရယ်မှ ဆရာတော် ပါပေတကား။

သခင်မြတ်ဆိုင်

၏

အရှင်းစကား

ဤကျောက်ကွင်း အရေးတော်ပုံစာကို အရေးထိုက်ဆုံးသူကား-
သခင်ကိုကြီးဖြစ်၏။ သူသည် ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌနှင့်အတူ ထိုအချိန်
က ကျောက်ကွင်း ဘာသာရေးပြိုင်ပွဲကြီးသို့ပါသွားခဲ့သူ လက်ထောက်
တဦးဖြစ်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် သခင်ကိုကြီးမှာ အချိန်နှင့်အလုပ် အမြဲပြည့်နေသူဖြစ်
၏။ ရှေးယခင်ကလည်း အမျိုးသား ကျောင်းဆရာလုပ်ရ၊ အားလပ်ချိန်
၌ အပိုချိန်ကိုလည်း ထိုးလိုက်ရသေး၊ ဒီကြားထဲတွင် နိုင်ငံရေးကလည်း
တဖက်နှင့် ချာလပတ်လယ်နေခဲ့၏။

ယခု ဤတက်ခေတ်သို့ ကူးလာသော အခါတွင်လည်း တော
လည်း ခိုလိုက်ရသေး၏။ တောခိုရာမှ ပြန်ဝင်လာပြန်သော အခါ
အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတွေသို့ လိုက်၍စာပြရပြန်သည်။ ညနေပိုင်း
ကျပြန်တော့လည်း အင်္ဂလိပ် သတင်းစာကြီးတစောင်၏ အယ်ဒီတာ
အဖွဲ့တွင် ဝင်လုပ် နေရပြန်ချေသည်။

ယင်းသို့ကလိုဖြင့် သခင်ကိုကြီးကား ဤကျောက်ကွင်း အရေး
တော်ပုံစာနှင့်ပတ်သက်လျှင်၊ ကလောင်သောမျှမကိုင်အား ဖြစ်နေပေ
သည်။ သူ့နေရာက နေကြည့်လျှင် ဟုတ်ပေသည်။ သားသမီးတွေက
လည်း များလာသည်။ သို့နှင့်ပင် သူ့မိန်းမနှင့်သူ တခါတခါ ကသိ
ကအောက်ဖြစ်ပြီး အိမ်မကပ်ဘဲ ပြေးနေလိုက်ရသေးသည်ကလည်း
တခုကွဲဖြစ်နေသည်။

ရှေးခေတ်ကပင် ဤကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံကို သူ ရေးပြီး အောင်ရေးမည်ဟု သူပြောဘူး၏။ ကျွန်ုပ်က တိုက်တွန်းသောအခါ အချိန်မရသေးဟု သူဆိုသည်။ နှစ်ပေါင်း အစိတ်လောက် စောင့်ကြည့်သောအခါ သခင်ကိုကြီး အချိန်ရရန် မလွယ်တော့သည်ကို ကျွန်ုပ်နည်းနည်း ရိပ်မိစပြုလာပြီ။

၁၉၆၁-ခုနှစ် အလယ်ပိုင်းလောက်တွင် သူ ကျွန်ုပ်ကိုလိုက်၍လာသည်။ အိမ်ကိုရောက်သည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်သော် မတွေ့လိုက်ရ။

သူ လာရှာသည်ကြား၍ ကျွန်ုပ်သူ့ထံသွားသည်။ ဒီတော့လည်း သူ့ကို ကျွန်ုပ်မတွေ့ရ ဖြစ်ခဲ့ပြန်၏။

၁၉၆၁-ခုနှစ် ကုန်ခါနီးသော အခါ မိုလ်ချပ်လမ်း ဘုရင့်ရုံနားတွင် သခင်ကိုကြီးနှင့် ကျွန်ုပ် ရင်ပတ်ချင်း ဝင်၍ဆောင့်မိကြ၏။

သူနှင့်ကျွန်ုပ်ကား ဦးအောင် အပစ်တင်နိုင်သူက နိုင်စတမ်းထဲက ဖြစ်၏။ ဤအကျင့်မှာ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး နှစ်ချေးတွဲလောင်း ဂွေးတွဲလောင်း ဘဝကတည်းက အကျင့်ဖြစ်၏။ ယခု အသက် ၅၀-ကျော်၌ ခေါင်းဖြူကြပြန်တော့လည်း ငယ်ကျင့်ကို မချောက်နိုင်ကြသေးပေ။

သူက သားကိစ္စ မယားကိစ္စတွေကြောင့် အချိန်ယူပြီး ဂရုတစိုက်ရေးရမည့်စာမျိုးအတွက် မလွယ်တော့ဟုဆိုသည်။ မှန်ပေသည်။ သူ့တာဝန်မှာ ယခုခေတ် အသုံးစရိတ်နှင့်ဆိုက မသေးလှပေ။ ကျွန်ုပ်ကား မုဆိုးထီးဘဝနှင့် ဇာတ်မျောနေခဲ့သည်မှာ ကာလတောင်တာ အခွင့်ရှိသဖြင့် ကြာလှပြီဖြစ်၍ ပေါ့ဟာဟာကြီးပင် ဖြစ်နေသူပင်တည်း။

သို့နှင့် သခင်ကိုကြီးက သူ့ထံတွင်အမြဲသိမ်းပြီး သွားလေရာရာ တောဒိုရာပါအထိ ယူသွားလေ့ရှိသော ကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းအားလုံးကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ လွှဲလိုက်တော့၏။ သူမှတ်မိသမျှ အသေးစိတ်ကိုလည်း ပြောပြပေသည်။

ကျောက်ကွင်း ဘာသာရေး ပြိုင်ပွဲကြီးသို့ ကျွန်ုပ်မှာ ကာယကံမြောက် မရောက်မမြင်နိုင်ခဲ့ပေ။ ထိုပြိုင်ပွဲကြီး မပေါ်ခင် ခတ်စောစော

ပိုင်း ကာလကစ၍ ကျွန်ုပ်မှာ နိုင်ငံရေးပုဒ်မ ၁၂၄ (က) ဖြင့် ထောင်ထဲရောက်နေခဲ့ရ၏။

ထိုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင်မှ ပြန်လွတ်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဆိတ်ခြံ၊ ကြက်ခြံများရှိရာ တောင်တွင်းကြီးသို့ ခေတ္တပြန်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဆိတ်ခြံ ကြက်ခြံများသည် မြို့အရှေ့ဘက်တွင် ရှိသဖြင့် နတ်မိုးဘောရကျောင်းနှင့် မဝေးလှပေ။ ခေတ္တအနားယူနေခိုက် ကြက်ခြံတွင် စာတွေကိုသာ နင်းကန် ဖတ်နေခဲ့၏။ ညနေချိန်များ၌ အပျင်းပြေ အညောင်းပြေ နတ်မိုးကျောင်းဘက်သို့ ရှောက်သွား၏။ ထိုအချိန်က နတ်မိုး ဆရာတော်ဖြစ်သော ဦးကလျာဏ ကိုယ်တော်ကြီးထံမှ စပ်မိစပ်ရာ စကားစမြည် ပြောကြဟောကြရင်း ကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံ အကြောင်းများကို အတော်စုံစုံလင်လင် ကြားခဲ့မှတ်ရဘူး၏။

မြို့တွင်းရှိ ဆရာတော် အရှင် ဥက္ကဋ္ဌ၏ ဗုဒ္ဓသာသနာပြု ကျောင်းသို့လည်း မကြာခဏ ရောက်၍သွားရပြန်သည်။ ဆရာတော်ထံမှ တိုးတက်ရေး မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကျောက်ကွင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိများ ကိုဘတ်ခဲ့ရ၏။ ဆရာတော်ထံမှလည်း သိတန်သမျှသိခဲ့ရ၏။

ထိုနှစ်ကုန်ခါနီး အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့အဖို့ ရန်ကုန်သို့ ကျွန်ုပ်ပြန်ရောက်ခဲ့၏။ ရေကျော်တွင်ရှိ ကျွန်ုပ်၏ဓါတ်ပုံဆိုင်ကလည်း တဖက်ဖြစ်၍ နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေး နှစ်နယ်တွင် ချာလယ်လိုက်ခါနေရပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ် ကြားခဲ့ သိခဲ့ရသော ကျောက်ကွင်း အရေးတော်ပုံ အကြောင်းအရာတို့သည် တရေးရေးနှင့် တဖြေးဖြေး မှိန်းသွားခါခါခေတ်အမျိုးမျိုးတို့၏နောက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ယခု အသက်တွေ မွန်းတိမ်းပြီး ညနေစောင်းစ နာရီပြန် ၂-ချက် နီးခါနီးမှ သခင်ကိုကြီးသည် သူ နှစ်ပေါင်းများစွာ ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သော မှတ်တမ်းတွေကို ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ချေပြီ။

ဤကျောက်ကွင်းပြိုင်ပွဲကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ကြသူတွေ အားလုံး သေမကုန်ကြသေးပေ။ အမှန်တကယ် ဖြစ်ခဲ့သော

အကြောင်းအရာတခုကို တင်ပြရန်မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စမဟုတ်သည်ကို ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်သည်။ သူပေါင်း နှစ်သောင်းကျော်ကျော်က တွေ့မြင်လိုက်ကြပြီး သိန်းပေါင်းများစွာတို့က ကြားသိခဲ့သော အထိကရ ကိစ္စကြီးတရပ်ဖြစ်၍ သာ၍ခက်ခဲလှသေးသည်။

ဤအထဲ၌ ကျွန်ုပ်လို (ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မမြင်မတွေ့လိုက်ရသူတဦးက ဖော်ထုတ်တင်ပြရန်မှာ မလွယ်ဆုံးသော တာဝန်ဖြစ်နေတော့ပါပြီ) သခင်ကိုကြီး၏ မှတ်တမ်းများမှာ အတော်စုံပါသည်။ နှုတ်မှလည်း သဘောပေါက်အောင် ပြောသည်ကား လိုလေသေးမကျန်ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် သခင်ကိုကြီး၏ မှတ်တမ်းများနှင့်ပြောပြချက်များမှာ နောက်ပိုင်း ကဏ္ဍအတွက်ပြည့်စုံသော်လည်း၊ ရှေ့ပိုင်း ထိုကျောက်ကွင်း ပြင်ပွဲကြီး၏ မူလနောက်ခံကား ချက်ကိုမူ မရမရှိသေးပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အောင်လံအရှင်မဟာနန္ဒထံသို့ ပြေးရပြန်သည်။ ထိုမှတဆင့် ဝက်ထီးကန်ကျောက်ကွင်း အထိ လိုက်၍ အဆင့်ဆင့်အခိုင်အလုံ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းပြီးမှ ဤစာအုပ်ကို စတင်ရေးရပေတော့သည်။

ဤသို့ ရေးရင်း တဖြေးဖြေးနှင့် အခက်ဆုံးသော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို မှတ်တမ်းများတွင် တွေ့လာရပြန်သည်။ ဤတွင်မှ ရောမ ဂျောက်ကြီး၏ အထက်နှုတ်ခမ်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏ နဖူး “ဒိုင်းကနဲ” နေအောင် ဆောင့်မိလေတော့သည်။

ခရစ်ယံနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ အပြန်ပြန် အလွန်လွန် ဝေဖန်ကြသော စကားများမှာ တောင်တွင်းကြီး နေရှင်နယ် အရှင်ဇဝနထံတွင် မှတ်တမ်း အပြည့်အစုံ ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် ယခု လက်ရှိအစိုးရတို့၏ မူနှင့် ဆန့်ကျင်နေမည်စိုး၍ ဥပဒေဘောင်အပြင်ထွက်သွားမည့် စကားများကို ကျွန်ုပ်ချန်လှပ်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး အဓိပ္ပါယ်ပေါ်လွင်အောင် ရေးသွားနေရပြန်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာက ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပြန်၍ သုံးသပ်ထားသော ဘာသာရေးအယူအဆများမှာ အခက်တကားအခက်ဆုံးဖြစ်၍ နေချေသည်။

နိုင်ငံရေးဖြစ်ပါက ဒီမိုကရေစီစံနှုန်း အောက်၌ လွတ်လပ်စွာ ဝေဖန်နိုင်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒီမိုကရေစီကို လူချစ် လူခင်များကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်- ဤဒီမိုကရေစီ နယ်ထဲမှာပင် ရှိသော ဘာသာရေးကိုမူ ဝေဖန်ရန်မလွယ်တော့ပေ။

ဤသည်ကိုထောက်ကာ ဘာသာရေးသည် ဒီမိုကရေစီ လက်လှမ်းမမှီရာ အပြင်အပ အဝေးကြီးမှ သီးခြားကင်းကွာနေသော ကိစ္စတရပ် ဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှားနေပေပြီ။ သာဓကများထင်ရှားရှိ၍ အထူးထုတ်ဆောင်ရန်ပင်မလိုတော့ဟုထင်၏။

ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောရဆိုရလျှင် မျက်နှာအမျိုးမျိုးကို ထောက်၍နေရသည်မှာလည်း တခုကွဲဖြစ်၏။ အစိုးရအဖွဲ့ထဲကအဘယ်ဝန်ကြီးက ကြိုက်မှကြိုက်ပမလား၊ အဘယ် ဘုန်းကြီးတွေက မည်သို့ဆိုကြပေမည်နည်း၊ ဘယ်ကို လူစားတွေက ကျေမှု ကျေနပ်ပါ့မလား စသည်စသည်တို့ဖြင့် တကြောင့်ကျကျဖြစ်ရလေသည်။

အမှန်ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မှန်သည်ထင်တာတွေကို ရှင်းကနဲ ဒင်းကနဲ ပြောသို့ နေနေသာသာ အတော်အတန် ရိပ်မိရုံကလေးကိုပင် အသက်ကိုဖက်နှင့်ထုပ်ပြီး ဆံဖျားပေါ်တွင် တင်၍ ရေးနေကြရချေသည်။

ဤအချက်ကို စေ့စေ့ တွေးကြည့်လျှင် လူ့အခွင့်အရေးအရ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ယူဆကိုးကွယ်ရန်ပင် ဘုရားဟော တရားတော်ဆက် ဒီမိုကရေစီအပြင်ဘက်က ငါဒီမိုကရေစီတွေကို ဦးထိပ်ရွက်ပန်ဆင်ကာ သတိထားနေရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤနေရာတွင် ဤစာရေးသူ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပိုင်အယူအဆများကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းပြီး၊ မူလ ဘုရားဟော ပါဠိတော် ထဲမှ

၁၀၆

သက်ဆိုင်ရာ စဉ်းစားစရာ အကိုးအကားအချို့ကို မူရင်းမပျက်တင်ပြလိုပါသည်။

ဆဋ္ဌခေတ်ဖြစ်လာ၍ ဆဋ္ဌမူကိုပင် ကိုးကား လိုက်ပါ၏။ မစဉ်းစားစရာ အပထားပြီး စာဘတ်သူများသာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် တစ်စုံစီစုံတွေးယူ၍ ဤနိုင်ငံရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာသည် အဘယ်သို့သောဘာသာဖြစ်နေသည်ဟူသော အချက်ကို အလေးတင်းတင်း ထား၍ စဉ်းစားချိန်ဆကြပါလေကုန်-

မူလပဏ္ဏာသ ပါဠိတော်-မဟာတဏှာ သင်္ခယသုတ် စာမျက်နှာ ၃၂၃၊ ပုဒ်ရေး-၃၉၆ ခွဲ- (ဘုရားလက်ထက်)

(သာတိနာမ ဘိက္ခုနော ကေတတ္ထ ပုတ္တဿ ဝေရူပံ ပါပကံ ဒိဋ္ဌိကတံ ဥပန္တံ ဟောတိ။) အစရှိသောပါဠိကို အဓိပ္ပါယ်ပြန်သော်-

“တံ၊ ငါသည်၏သား အရှင် သာတိ မည်သော ရဟန်းသည် ဤစိတ်ဝိညာဉ် မည်သော အရာသာဘုံ ၃-ပါး၌ ပြေးသွား ကျင်လည်လျက် ရှိသည်။ အခြားဟာမရှိ၊ ဤသို့ ဘုရားရှင်က ဟောကြောင်း ငါသိရသည်” ဟူ၍ အယုဝါဒဆိုးတခု ဖြစ်ပွားလေသော်--

ထိုစကားကို ဘုရားရှင် ကြားတော်မူလျှင် သာတိ ကိုခေါ်၍ အောက်ပါအတိုင်း မိန့်ဆိုတော်မူသည်။ စာမျက်နှာ ၂၃၅။

(ကတမံ တံ သာတိဝိညာဏန္တိ မှစ၍ ဒုက္ခယတိ။) အထိပါဠိတော် ၈-ကြောင်းမှနှင့် ဤသို့အဓိပ္ပါယ်ပြန်လျှင် “အို....အချည်းနှီးရဟန်း၊ မည်သူအား ဤသို့ (စိတ်ဝိညာဉ်သွားသည်ဟု) ငါဟောညွှန်သည်ကို သင်ကြားဘူးလေသနည်း။ အို....အချည်းနှီးသောရဟန်း- စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုသော သဘောသည် အကြောင်းပေါင်း မြောက်မြားစွာကို သာလျှင် စွန့် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းသာဖြစ်သည်။ အကြောင်းကင်းလျက် အသိရှိနေသော သဘော မဟုတ်ဘဲ ငါဟောခဲ့သည် မဟုတ်လော။ ထိုသို့ ဖြစ်လျက် အချည်းနှီးရဟန်းဖြစ်သော သင်သည် မိမိကိုယ်တိုင် ဆိုးဝါးလွှဲမှားစွာစွဲယူရုံမက ငါ့ကိုပင် ဤသို့ဟောသည်

ဟု စွပ်စွဲဘိပြန်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း သံသရာ ချောက်အတွင်းသို့ ကျဆင်းရန်တူးနေပြီး၊ သူတပါးတို့ကိုပါ အယူစွဲအယူမှားကို ဖြစ် ပွားစေသည်။ သင်၏အယူအစွဲကြောင့် သင်ကိုယ်တိုင် ရှည်မြင့်စွာအကျိုး နည်းရန် ဆင်းရဲရန် ဖြစ်လိမ့်မည်” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ဤမျှဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တော်၏ တရားတော်အရ စိတ် သို့မဟုတ် ဝိညာဉ်ဆိုသောအရာသည် တည်ရာမှီရာ အာရုံ (၆) ပါးကို အမှီအစွဲပြုရမှ ပေါ်ပေါက်သောအရာဖြစ်နေသည်။ နဂိုရှိ သန္ဓေပါ သဘော မဟုတ်ကြောင်းထင်ရှားပေသည်။

ဟိန္ဒူ၊ ခရစ်ယံ၊ မဟာမေဇင် ဘာသာတို့သည်သာ Soul ခေါ် ဝိညာဉ်သည် တဘဝမှ တဘဝသို့ ပြောင်းပြီး ရုပ်အသစ်များ ဖွဲ့စည်းပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသည် ဟူသော အယူများရှိကြသော ဘာသာမျိုး ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ယခုအထက်ပါ ပါဠိတော်ရှိ သုတ်အရ- နဂိုကရှိသော အရာမဟုတ်ဟု ဆိုထားပြီးဖြစ်၍ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်လျက် ရှိကြောင်းထင်ရှားပြီ။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မသာတွေ့ လိုက်၍ရေစက်ချနေကြသော ပေလက်ဟာနံ-ကာလက်တာနံ “ဘဝခြားရာသို့ ကူးပြောင်းသွား” ဆိုသော စကားတွေသည် အဘယ်ဘုံသို့ အဘယ်သူသွားရန် အဘယ်သူက ဆုတောင်းနေသနည်း၊ အဘယ်ဘာသာမျိုး ဖြစ်နေပြီနည်းဟု စဉ်း စားထိုက်ပြီ။

တဖန်တုံ ဘုံဘဝ အမျိုးမျိုးကို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ပယ် မပယ်သိရန် အောက်ပါသုတ်ကိုကြည့်ရန်လို၏။

မူလပဏ္ဏာသ ပါဠိတော် မဓုပိဏ္ဏာ ကသုတ်၊ စာမျက်နှာ ၁၅၄-ပုဒ်ရေး ၁၉၉-၌ (ပါဠိတော်မှပြန်ဆိုချက်)

ဒဏ္ဍပါဏီခေါ် မင်းယောက်ျားတဦးသည် ဥဿှပ်ပင်မျိုအောက်၌ နေသန့်တော်မူနေသော ဝေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို တွေ့သောအခါ-

“အိုရဟန်း-အဘယ်အယူရှိ၍ အဘယ်အယုဝါဒကို ဟောကြားပါသနည်း” ဟု မေးလျှောက်လေသော်....ဘုရားက-

“ငါသည် နတ်-မြဟောစသော ဘဝအတွင်း၌ တစုံတဦး အဖြစ် နှင့်မျှ ငါမသက်ဝင်၊ မတည်ယူ၊ အလိုကမာမနှင့်မစပ်ယှဉ်မှု၍ (ဥပါဒါန်) ယုံမှားမှု တလို့လို့မထား-ဘုံဘဝအစားစား၌ တတ်မက်မရှိသော ငါ မှာ တစုံတရာသော အမှတ်သညာမည်သည် မကိန်းဝင်ကုန်၊ ဤသို့သာ အယူရှိ၍ ဤသို့အတိုင်းသာလျှင် ငါဟော၏”

ဤကား... ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ စကားအစစ်ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် မပွင့်မိကာလ ဝေဒ-ဗြဟ္မဏဂိုဏ်းဝင် ယောဂါဝစရလမ်းစဉ်တရားများ ၌သာ ထိုထိုဘုံဘဝ အယူဝါဒများကို သက်ဝင်သူတို့အား ဆုတောင်း ဆုပေး ကွယ်လွန်သူတွေကို အမျှဝေစသော အမှုတွေ ခေတ်စားနေခဲ့ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလာသောအခါ၊ ရှေးခေတ် အယူဝါဒတွေကို တော်လှန်ပယ်ဖျက်တော်မူခဲ့ကြောင်း၊ အထက်ပါ သုတ်က ထင်ရှားနေစေသည်။

ထို့ပြင် ၎င်းပါဠိတော် သမာဒိဋ္ဌိသုတ် စာမျက်နှာ ၆၁-ပုဒ်ရေ ၉၂-၉၃-၉၄-၉၅-ပါ။ အဓိပ္ပါယ်များ အရ ဘုံဘဝ အဆင့်ဆင့်ဟု ယုံ ကြည်နေသောအစွဲများကို ဘုရားစွန့်ပယ်တော်မူသည်၊ မည်သည့် အစွဲ အလမ်းကိုမှ ဥပါဒါန်အဖြစ်ရောက်စေရန် ဘုရားအလိုတော်မရှိပေ။ ထို ပါဠိတော်ပုဒ်ရေ ၁၀၅-မှ ၁၃၀-ထိ၊ ပါဠိတော်များ၌လည်း “န ကိဉ္စိ လောကော ဥပါဒါယတံ” ဟူသော စကားများနှင့် အထင်အမှတ်မမှန် သော အစွဲအားလုံးကို ပယ်တော်မူခဲ့သည်။

၎င်းစာမျက်နှာ ၉၆-စာပုဒ် ၁၄၄၊ “အနုပါဒါနပရိနိဗ္ဗာနသုတ်” တွင်လည်း တစ်မက်တယ်တာ မက်မော တောင့်တ ကြောင့်ကျမှုအား လုံးကို ဘုရားပညတ်တော်မူခဲ့သည်။ ဘုံဘဝကိုတောင့်တခြင်း၊ နောက် ဘဝကို ကြောင့်ကျခြင်းစသော အယူမျိုးတွေကို ဘုရားပယ်ဖျက်တော် မူခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပါဠိတော်တွေ အနိုင်အမာ့ခဲ့နေသည်။

နောက် ၎င်းပါဠိတော် “စေတောဒိလသုတ်” တွင် နတ်ဖြစ်၊ မြဟောဖြစ်၊ သူမင်း၊ သိကြားမင်း ဖြစ်ရန်စသော ရည်မှန်းချက်များနှင့် ဒါန-သီလ-ဘာဝနာကို အားထုတ်ကုန်ကြမှုမျိုးမပြုရန် ပညတ်ခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ မူရင်းညွှန်ကြားတော်မူချက်ကား- ကိလေသာမှ ကုန် ရာ လွတ်ရာ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်နယ်မှ ထွက်မြောက်ရန် လမ်းမှ တပါး ဘခြားရည်ရွယ်ချက်မှန်းချက်အားလုံးကို ဥပါဒါန်အဖြစ် သတ်မှတ် ပယ်ဖျက်တော်မူခဲ့ပြီးကြောင်း ခိုင်လုံစွာရှိသည်။

ယင်းပါဠိတော် “စူဠအဿပူရသုတ်” စာမျက်နှာ ၁၄၉၊ ပုဒ်ရေ ၁၃၇-၌။

“ရဟန်းတို့ = ရဟန်းတို့ဟုဆိုရာ ဘာကို ခေါ်သနည်း၊ မည်သူ သည် ရဟန်းဖြစ်သနည်း၊ ရဟန်းတရား၌ရှိသောစွာလိုက်နာကျင့်ဆောင် မှ ရဟန်းဟု ငါဆို၏၊ သင်္ကန်းဝတ်ရုံ သင်္ကန်းဝတ်ကာမျှဖြင့် ရဟန်း ဟု ငါမဆို” စသော စကားတော်များသည် “နာမံဘိက္ခဝေမှ သာ မည်ဝေခါမိ” အထိ ထင်ရှားစွာပါရှိလေသည်။

သို့စဉ်လျက် သင်္ကန်းအရေ၍ အယောင်ဆောင်မရွေး ကိုးကွယ်မိ ကြသော ဗမာလောကသားတို့ စဉ်းစားထိုက်ပြီ၊ ရိသေအောင် ဝါဒ ဖြန့်ကြဲခြင်းထက် ရိသေအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းသာ အဓိကဖြစ် သည်ဟု နားလည်ချိန်တန်ပြီ၊ သောနတ္ထ ဝိရမ္ဘိသည့် သင်္ကန်းကို ပတ်ပြီးမှ ဆွန့်ဆင်မင်းကိုသတ်ပြီး အစွယ်ကို ဖြတ်ယူသည် ဆိုသော ဝတ္ထုသည် ကလေးကစ၍သိသောဝတ္ထုဖြစ်သည်၊ ဝတ္ထုသွားအရပင် ထို အချိန်က ဘုရားမပွင့်သေး၍ ဗုဒ္ဓဘာသာခေတ် မရောက်သေးပေ၊ ချင့် ချိန်ကြရန်လိုသည်။

၎င်းပါဠိတော်- “ဓမ္မဒါယာဒသုတ်” စာမျက်နှာ ၁၅-ပုဒ်ရေ ၂၉ ၌ ရဟန်းတို့အား “ပစ္စည်းအမွေခံမဖြစ်စေရ၊ တရားအမွေခံသာ ဖြစ်စေ ရမည်” ဟု ဘုရားရှင် ပညတ်တော်မူခဲ့၏၊ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက် ရေး၊ ကာမကိစ္စနိဗ္ဗာတ်ရေး၊ ဘဝပြတ်ရေး၊ ဥပါဒါန်ပယ်ရေးတို့မှ အပ ဖြစ်သော နောက်ဆံတင်ငင် သမုဒ္ဒယဖြစ်စေတတ်သည့် ပစ္စည်းဝတ္ထု ပရိဘောဂတို့၌ တွယ်တာမှုအားလုံး ဘုရားပညတ်တော် မူခဲ့ သည်၊ တရားတော်၌ အားထုတ်နိုင်ရေး၏အထောက်အကူဖြစ်သော အသက် တည်ရေး အနိုင်နိုင်မျှ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးကိုသာ ဘုရားခွင့်ပြုတော်မူခဲ့၏။

နောက်ဆုံး၌ ဘုရားရှင်၏ ရုပ်သန္တာအစုအဝေး နှင့် တကွသော ပစ္စည်းစုမှန်သမျှ အားလုံးတို့အပေါ်၌ တွယ်တာငဲ့ကွက်မှုဝိတက်ဝိစာရ မရှိစေရန်နှင့် ကိလေသာမှလွတ်မြောက်ရေးတရားတော်မှအပ အာရုံ မပြုရန် ဘုရားပညတ်တော်မူခဲ့သည်။ ဝတ္ထုလိက်စွဲ၌လည်း ဤစကား များ ထင်ရှားရှိသည် ဘုရားရှင်မိန့်ညွှန်းချက်ကို ပိုင်နိုင်စွာ သဘော ပေါက်ကြပါစေ။

“ဝနပတ္တသုတ်” ၎င်းပါဠိတော် စာမျက်နှာ ၁၄၉-ပုဒ်ရေး-၁၉၁ ၌ ကျောင်း သင်္ကန်း ဆွမ်းဆေး မည်မျှပေါစေကာ ကိလေသာကုန်စေ သော တည်ငြိမ်မှုမရက ထိုကျောင်းကြီးကန်ကြီးတွေကို စွန့် ပစ် အပ် သည်ဟု ဘုရားဟောထားပြန်သည်။

တရားမရသည်ထက် ကျောင်းမရတာက ပိုအရေးကြီးနေသော ပုဂ္ဂိုလ်များရှိက ဤပါဠိတော်ကို မည်သို့ဆင်ချေပေးမည်နည်း။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကမူ တရားကိုသာအားထုတ်လိုက ကျောင်းမရလျှင် သစ်ပင်အောက်၌ကျင့်နိုင် ရကမူတစ်ကို လက်ညှိုးညွှန်တော်မူခဲ့၏။ ထို့ပြင် ၎င်းပါဠိတော် “အလဂန္တုပမသုတ်” စာမျက်နှာ ၁၀၂-ပုဒ်ရေး ၁၃၈-တွင် လာသောစကားများ၌ကား အထူး စဉ်းစား ထိုက်သော အဓိပ္ပါယ်များ ဝင်ပါနေလေသည်။ အဓိပ္ပါယ်ကား....

“အချည်းအနှီး ရဟန်းအချို့တို့သည် တရားတော်ကို မသင်ယူ ကြ၊ သင်သည်ဆိုရုံသာ သင်ယူကြကုန်၏။ တရားတော်၏ ဆိုလိုရင်း အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို မစဉ်းစားကြကုန်၊ ဉာဏ်ဖြင့် စိမ့်စိမ့်မသုံးသပ်မဆင် ခြင်၊ မဂ်ဖိုလ်၏အကျိုးရောက်ရေးကိုလည်း အားမထုတ် မပြု လုပ်ကြ ကုန်၊ ထိုဘုရားတို့ဖြင့် သံသရာနှင့်ဆင်းရဲကို ချွေကြရန်သာ အားထုတ်ကြ ကုန်သည်။ ဤကား တရားတော်၌ ကောင်းစွာမနာယူကြသောကြောင့် သာတည်း။”

ဤ အဓိပ္ပါယ်အရ ကျွန်ုပ်တို့သည် သီတင်းသုံးမှုတဆင့် ရောက်လာ သော ကျမ်းစာတွေကို အကဲခတ်လေ့လာကြရန်လိုသည်။ သီတင်း စာ တို့၌ သံသရာနှင့် ဆင်းရဲကို ချွေရန် အားထုတ် ညွှန်ကြားချက်ပေါင်း

အများဆုံးပါဝင်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ စာဘလုံး ဘုရား တဆူဆိုသော သင်္ကေတနှင့် မလှုပ်ဝံ့အောင်ဖိထားရာ အထက် သုတ် မှာ ဘုရားဟောဆိုပါက သွက်သွက်လည်အောင် ဖီလာ ဖြစ်၍ နေ ခဲ့ သည်။ ဘုရားက စဉ်းစားကြဆင့်ကိုပေးထားသည်။ ကာလမပျဏ္ဏား တို့အားလည်း အရမ်းယုံ အရမ်းလက္ခံ အရမ်းကိုးကွယ်မှု မပြု ရန် အကျယ်တဝင့် ဟောချက်များ ထင်ရှားရှိသေးသည်။

ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ မှာပင် ရှင်သာရိပုတ္တရာအား ရှင်အဿဇိ မထေရ်မြတ်က သဒ္ဓါအနက်မှာ နည်းပရိယာယ်များလှသည်။ သဘော အဓိပ္ပါယ်ကိုသာ ထင်ထင်ယူပါလေဟု မိန့်ဆိုချက်ထင်ရှားရှိသည်။

မူလ ပဏ္ဏာသကပါဠိတော် “ဝဋ္ဋသုတ်” ၌စာမျက်နှာ ၄၃-ပုဒ်ရေး ၇၁-တွင် ဂုဏ်ဘုရားရှင်ပြုခြင်း၊ ငြိမ့်ဝန်တိုခြင်း၊ မြင့်မောက်တက်ကြွ ခြင်း၊ ချုပ်ချယ်ခြင်း၊ မန်ထခြင်း၊ တဖက်သားစိတ်ညှိငြိမ်အောင်ပြုခြင်း သို့ကို တားမြစ်သည်။ “သလ္လောသုတ်” ၌လည်း အမျက်ထားခြင်း၊ ရန် ညှိုးဖွဲခြင်း၊ အတုအပြိုင်ပြုခြင်း၊ ငြိမ့်ဝန်တိုခြင်း၊ မိမိထင်တာကိုမှ တယူ သန်စွဲခြင်းမရှိစေရန် ဟောချက်တွေ အများပါ၏။

ရဟန်းများအဖို့ သိက္ခာမည်မျှများစေကာမူ စတုပါရိသုဒ္ဓိ-သီလ ကြီး ၄-ပါး၌ လုံခြုံနေသမျှကာလပတ်လုံး ၂၂၇-သွယ်သည် အဓိက မဟုတ်ဖြစ်သည်။ ဤစတုပါရိသုဒ္ဓိ သီလ ၄-ပါး၌ မကိန်းဝပ်နိုင်လျှင် အထူးမရေးလိုတော့ပေ၊ နားလည်လောက်ပြီထင်၏။

“ဝဋ္ဋသုတ်” နှင့် သုတ်ပေါင်းများစွာ၌ သူကွတော တရားတော် ကို အကျယ်စွင့်ပြုချက်များ အများပင်ပါ၏။ ဒိဋ္ဌ လက်တွေ့ မျက်တွေ တရားတော်၏ အကျိုးရစေခြင်းကို အတော်လုံလောက်အောင် ဟော တော် မူခဲ့သည်။ တမသုန်ဘဝကို ဘုရားရှင်ကအားမပေးပေ၊ မြဟူဏ ဝါဒ၌သာ တမလွန်ကိုညွှန်းသည်။ ယင်းပါဠိတော် “သလ္လော” သုတ် စာမျက်နှာ (၅၄) အပုဒ်ရေး (၈၇) တွင်-

“မိမိကိုယ်တိုင် ညွှန်ဖြင့်အလူးလူးရှိကာ မယဉ်ကျေးပါဘဲလျက် သူတပါးအား စင်ကြယ်ယဉ်ကျေးအောင် ကယ် တင် ဟောပြောနေ

အကြောင်းမရှိ”ဟု စုစုပေါင်း ဟောတော်မူပုံကိုထောက်ပြီး အစစ စဉ်းစားထိုက်ပြီ။

ဤသည်တို့ကား မူလ ပဏ္ဏာသ ပါဠိတော်လာ-ဗုဒ္ဓဝစန အစစ် မှား ဖြစ်သည်။ တံဖန်တုံ ကေနိပါတ် “အပဏ္ဏက” ဇာတ်တွင်၊ ဘေး ကို ကြောက်ရွံ့ကာဖြင့် သစ်ပင်တောတောင် နတ်ကွန်း နတ်ကန္တား တွေကို ဆီးကပ်တိုင်တည် ကိုးကွယ်ပသမှုအားလုံး (မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ) အယူ မှားတွေသာဖြစ်သည်။ မြတ်လည်းမမြတ်၊ ဘေးလည်း အထူးမလွတ်၊ အလကားဟာတွေသာဖြစ်သည်ဟု ပါရှိသည်။

ဤမျှဖြင့် ကောက်နှုတ်ချက် အနည်းငယ်စီ တင် ပြ ရ ခြင်းမှာ-ရှေ့တွင် ကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံ၌ တွေ့ခဲ့ ပြီး ဖြစ်သော ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ ဘာသာရေး ဆိုင်ရာ ဗုဒ္ဓတရားတော်များအပေါ် သုံးသပ် ထောက်ပြ ချက် အချို့ကို သဘောပေါက်ကြရန် အနည်းငယ် လမ်း ခင်းလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တရားတော်အစစ်များမှ လုံလောက်သောအားကိုးအကားတွေကို အပိုင် တွေ့မထားသူဖြစ်ပါက ဆရာတော်၏သုံးသပ်ချက်များမှာ ယုံ ထင်-ကြောင်ထင်-ဇဝေ ဇဝါဝိသဇ္ဇနာတွေ ရှုပ်ထွေးလာမည် စိုးရပေ သည်။ သဒ္ဓါသင်္ဂြိုဟ် ဇာတ်စသော အငယ်တန်းတွေတွင် ဗုဒ္ဓ ဘုရား ရှင်၏ အာဘောဂအနှစ်အစစ်ဟူ၍ ဆိုနိုင်ရန်ခဲယဉ်းလှသည်။

နိကာယ်ကြီးတွေကို မွေနှောက်ကမှ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို ထင်ထင် လင်းလင်း တွေ့မြင်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ထင်သည်။

ယင်းသို့မှလည်း ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ အနတ္တဒေသနာတော် နယ်နိမိတ် အတွင်း၌သာ သုံးသပ်လျက်

ရှိကြောင်းကို ပြတ်ပြတ်ဆားသား သဘောပေါက်ရန် လွယ်ကူမည်ဟု ယုံကြည်၏။

ဤမဃပြည်သည် တနေ့တခြား ထူးဆန်း၍လာသည်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာသည် နိုင်ငံတော်ဘာသာဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓဘာ သာမဆန်သော အခါလ အထွေထွေကို စွန့်သွတ်ရမည့်အစား ပွားများ တိုးချဲ့၍သာ လာသည်။ ဂါထာရှုတ်၊ မန္တန်ဖတ်၊ ပရိတ်မွန်းတွေက လည်းထပ်ထပ်ကြမ်းလာသည်။ နတ်ကွန်း၊ နတ်ကန္တားတွေကလည်း ခြိမ်းခြံသလာသည်။ ရေဒီယိုမှပင် မဟာသမယသုတ်ကြီးကဲ့သို့ ဟိန္ဒူ ဝါဒ အသံကို ကြားနေရပြီ။

ပင်ရင်းက အားပေးနေသောလက်သယ်သည် ထိပ်ဆုံးနေရာက နေ၍ ကြိုးဆွဲနေသည်။ အထက်ကိုလှမ်းမော့ပြီး သံယောင်လိုက်တတ် သော လူပေါ်လူညွန့်များကလည်း ဒုနှင့်ဒေးဖြစ်နေသည်။ သည် အတိုင်း ကြာလာလျှင် ဗုဒ္ဓ ဘာသာ စစ်စစ်တွေ ဘယ်ပြေးရမည်မသိ အောင် ရင်လေးမိသည်။

အရင်းစစ်၍ အမြစ်ကိုရှာသော် ဗုဒ္ဓဘာသာ လောကထည်းသို့ အတ္တဝါဒ တစ်စုံစီန့်ဝင်ရောက်လာခြင်းကိုလက်ပိုက်ကြည့်နေကြ၍သာ ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယပြည် မဇ္ဈိမဒေသမှ မူလဗုဒ္ဓဘာသာကြီးယိုင်လဲပျက်ပြိုနိုး အစတုံးသွားသည်မှာလည်း ဤသို့ပင် အတ္တဝါဒ တစ်စုံစီန့်ဝင်လာပြီး မြို့ဝါးသွားခြင်း ခံခဲ့ကြရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဟိန္ဒူ-မြာဟ္မဏတို့သည် ဘုရားမပွင့်မီ အတိတေကာလကထည်း က အိန္ဒိယကိုကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေခဲ့ရာ ယခုတိုင်ဖြစ်၏။ အလွန် အန္တရာ သိန်ကြီးသော အတ္တ ဖြစ်သည်။ ငါတည်းဟူသော ကိုယ် အစွဲထိမည်ဆိုလျှင် သယ်သူ့ကိုမှ စာနာထောက်ထားခြင်းမရှိတော့ တောင်ဆက်က အစွဲကို အသည်းခိုက်အောင် ဆက်လတ်ထိန်းသိမ်း လျက်ရှိ၏။

ယခုပစ္စက္ခ ကန္တာလူသားအားလုံးတို့တွင် အမြင်မြတ်ဆုံးသည်းဦး
တဦးအဖြစ် ရှေ့ဆုံးတန်းမှထားသော မဟတ္တမဂန္ဓိလိုသူတော်စင်ကြီး
ကိုပင် လုပ်ကြံပစ်ရန်ကြသော အတ္တဝါဒီများဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်လည်း အတ္တသယ် ယောက်ဖတော်
ဒေဝဒတ်အသွင်ဖြင့် ဝိုင်းအုံလုပ်ကြံရန်အားထုတ်သောဒဏ်ကို ခံတော်
မူခဲ့ရဘူးသေးသည်။

မကြာမီ ၁၉၅၈-ခုနှစ်က သီဟိုဠ်ဝန်ကြီးချုပ် ဘန္တရာနာယကေး
လုပ်ကြံခံရသည်မှာလည်း အတ္တလွန်ကဲစွာ အသွမ်းခံနေရသော ဗုဒ္ဓ
ဘာသာ အရေးခြုံတဦး၏ လက်ရာပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရန်ဖြစ်ဘူးသော
အပြီးကြောင့် သတ်သောကိစ္စမှာ ရန်ငြိုးသာဖြစ်၍ တခြားမိဖြစ်၏။

အတ္တသည် ငါတည်းဟူသော ကိုယ်အယူ ကိုယ်အသိကိုသာ
တရားသေ အစွဲဆုံးဝါဒဖြစ်သည်။ အကြောင်းနှင့်အကျိုးဆက် ဆင်ခြင်
သုံးသပ်မှုမရှိ တရွေးမျှမပါသော တရားသေ သဘောတရားဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ဥပါဒါန်အရင်းခံသော အတ္တဝါဒကို အရင်းက
ဖြိုဖျက်၍ အနတ္တဝါဒ အခြေခံထားသည်။ ထို့ကြောင့် အထင်အရှား
ပြောင်းပြန်ဖြစ်သော အတ္တဘာရားရှင်နှင့်ထုတ်ခဲ့သည်။ ယခု
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ပယ်စွန့်လိုက်ပြီးသော အတ္တဘက်သား တရားစုတွေ
အတော်ခပ်များများ ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေများတွင် အနှံ့ဝင်စွက်ပါရှိ
နေပေပြီ။

ဘန္တရာနာယကေးကိုသတ်သော အန္တယ်ဝံသတို့၏ ဘိုးဘေး
ဘီဘင်လက်ရာများကို ဤဗမာပြည်သို့ ယူလာခဲ့ကြသဖြင့် အတ္တဟူ၍
မထင်ရှားပေ။ ထင်ရှားလျှင်လည်း သိကုန်ကြမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
အတ္တဘက်သား တရားအားလုံးကို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ နှုတ်တော် ထွက်
လေဟန် မကွဲပေါင်းတော်အသွင်ဖြင့်ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ကာ ဖြည့်စွက်
ရောမွှေထားကြသော သီဟိုဠ်လက်ရာကို ဖမ်းတွေ့ကြသည်။

နတ်ဘုရားပေါင်း ကုဋေ ကုဋာနှင့် ဘုံ အဆင့်ဆင့် စံနေကြ
သယောင် ဖန်တီးထားသော အတ္တဝါဒကို သေသေချာချာ တဆင့်ပြီး

တဆင့် စံနစ်တကျလိုက်ရှာသော် ၎င်းသည် ခြေရာချောက်၍ပြေးလေ့
ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရချေသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် အတ္တဝါဒ၏မူလကို အသေအချာ
ခြေရာခံ၍ပြခဲ့ဘူး၏။ ဒီဃနိကာယ်-သုတ် သီလကုန် ပါဠိတော် တော်
ဝိဇ္ဇာ သုတ်တွင် ဗြဟ္မာကိုယုံယူ ပုဏ္ဏား ၂-ဦးဖြစ်သော ဝါသေဋ္ဌနှင့်
ဘာရာဒွါဇတို့အား ယခုခေတ် ရာဇဝတ်ရုံး စစ်စစ် ထုတ်သော အခါ
ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် တဆင့် ပြောစမှတ်လာသော အစွဲမှတ်ပါး အခြား
ဘာမျှမဟုတ်တော့ဘဲ နိဂုံးချုပ် သွားခဲ့ရဘူးကြောင်း ဘုရားဟော
ထင်ရှားရှိနေသည်။

ဝိဇ္ဇကတ်တော် လာ ဒေသနာ အရပ်ရပ်တွင် နတ်ဗြဟ္မာ ဘုံ
အဆင့်ဆင့် ငရဲပေါင်းအထပ်ထပ်တို့ဖြင့် စုလစ်မွန်းချွန် ပန်းဆွဲ လင်း
နို့ တောင်တွေပမာ တန်ဆာဆင်လိုက်ကြကုန်သည်။

ကြေးသတ္တုချင်းသာဆိုက ရောသွားနိုင်သလို အတ္တချင်းသာ ဆို
က ဗြာဟ္မဏ အတ္တက မျိုးသွားသည်မှာ ကြာလှပေချေမည်။ ရွှေအစစ်
ဖြစ်နေသော အန္တိမခါတ်သား အနတ္တဝါဒဖြစ်၍သာ အချိန်မရွေး
အတ္တကိုခွဲထုတ်၍ ရခိုင်နေခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

ယခု မိုးကြိုးကို ရွှေအစစ်မှတ်ခါ ရွှေဈေးပေးဝယ်ပြီး ယုံကြည်
ကိုးကွယ်နေရသည်မှာ အသည်းနာစရာကောင်းလှသည်။ ဆဋ္ဌသံဂါ
ယနာတင်ပွဲ ကုန်လျှစ်ရိတ်အရပ်ရပ်တခုပင် သိန်း ၄၀၀ ကျော်ဟု ဆို
၏။ အလှူရေစက် ယောက်ျားမကွာ ရွာတကာမှာ မြိမ့်မြိမ့် သဲလာခဲ့၊ သဲ
လာဆဲ၊ သဲလိမ့်ဦးမည့် စလှူတွေနှင့်ဆိုက ခန့်မှန်းရန်ပင် မလွယ်တော့
ပေ။

ငွေကုန်တာတွေ၊ ဟန်တား အပစ်တင်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာမှစစ်စစ်နှင့် အတ္တမပါသော တရားကျင့်သုံးမှု၊ လူတတ်မှုများ
ဖော်ထုတ်ဘို့ ကောင်းလှသည်။

“နောက်ဘဝ ကိုယ်တို့လေးပါအောင်” ဟူသော စကားသည်
အတ္တဝါဒ၏ လက်ရာအစစ်ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဟောသော အနတ္တ

၂၁၆

ဝံသမှနေကြည့်လျှင် နောက်ဘဝသည် အဘယ်မှာနည်း။ ဘာကို ဆိုသနည်း။ ကိုယ် သို့ကလေးဆိုသောစကားအရ အဘယ် အရာကို ကိုယ်-ဟု (ငါ) ဟု စွဲရန်ယူရန်ရှိသနည်း။ ပါမည်အရာကား အဘယ် ဟာနည်း။ အတိအကျလိုသည်။

သမ္မာဒိဋ္ဌိသုတ္တန် စာမျက်နှာ (၆၆) အပုဒ်(၁၀၀)တွင် ရုပ်နာမ် ရှိမိုက် တွဲမိုက်တွင်သာ ဝိညာဉ်ရှိ၏။ ရုပ်နာမ်ချုပ်သော် ဝိညာဉ်လည်း ချုပ်လေသည်ဟု ဘုရားဟောချက်အခိုင်အမာရှိ၏။ ဥပါဒါန်မချုပ်ငြိမ်းသေးသမျှ ဘဝသစ်ကား ပေါ်မည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အားလုံး ရုပ်သစ်နာမ်သစ်သာဖြစ်၍ ဝိညာဉ်လည်းအသစ်ပင်ဖြစ်ရာ ဘာတခုမျှ ပါသည်မဟုတ်ပေ။

(မဟာတဏှာသင်္ခယသုတ်) ပါ ဘာတိရဟန်း၏ဝိညာဉ်မျိုးကား ဗုဒ္ဓဘာသာက လက်ခံသော ဝိညာဉ်မဟုတ်။ ဟိန္ဒူ ဝိညာဉ်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုဝိညာဉ်ကို ဘုရားပယ်ထားပြီးဖြစ်၍ စဉ်းစားစရာပင်မလိုပြီး

သို့စဉ်လျက် ဤစကားတွေ ဤဗုဒ္ဓဘာသာလောက၌ ခေတ်စားလျက်ပင် ရှိနေသေးရာ၊ ဤနှင့်အလားတူ အတ္တ၏ အဆွယ် အပွား ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ထက်မနည်း ဗုဒ္ဓ၏ အနတ္တ ဒေသနာတော်တွင်သို့ဝင်ရုံပဲနေကြောင်း သိသာလောက်သည်။

ဤ အတ္တတွေသည် ဘယ်တစစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်လာသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ပြန်လည်သုံးသပ်ကြဦးစို့။

မူရင်း ပဌမသံဂါယနာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော ရာဇဂြိုဟ်ပြည် အဇာတသတ် မင်းလက်ထက် သတ္တပဏ္ဍိတ်ကိုကိဂူကို လှမ်းမျှော်လိုက်သော်....

ငါးရာသောမထေရ်ကြီးတို့စုဝေးရာ အထက်နား တနေရာက၌၊ ထိုအစုအဝေး၏ သဘာပတိကြီးဖြစ်သောအရှင်မဟာကဿပရဟန္တာ မထေရ်မြတ်ကြီးကို လှမ်း၍ ဇူးတွေ့ကြရပေလိမ့်မည်။ သက်တော်က ၁၂၀-ကျော်၊ ဇုနော်တော် ၆-ပါးလုံးကလုံခြုံလှလျက်၊ ကိလေသာ ဟူ၍ မြို့မျှမကျန်အောင် စင်ကြယ်တော်မူလှသော၊ အရိယာအစစ်ကြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် သက်တော်တလျှောက်လုံး

အခိုးအကာရှိသော အရံ အဆောက်အဦးဟူ၍ တဲငယ်တွင်သော်မှ သီတင်းသုံးတော်မမူဘူးချေ။ တမာယ်သုံးပါးသော ဓူတင်ကိုအကုန်ဆောင်လျက် မြိုးခြံလှစွာ သစ်ပင်များအောက်၌သာ နေတော်မူခဲ့သည်။ ရွာသူတို့၏ ဓလေ့စရိုက်ဖြစ်သော လောကီနယ်နှင့်ကင်းဝေးစွာ တရားတော်၌သာ မွေ့လျော်တော်မူခဲ့သည်။ ယထာဘူတ၏ ဥပါဒါန်အထင်အမှတ် သညာသဘောမျှသာဖြစ်သော ငါသူတပါး ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ သစ်ပင်၊ တောတောင်ဟူ၍ ဂရုပြုတော်မမူ။ ဝတ်ရုံ ဟောမှုသော သင်္ကန်းသည်ပင် သုသာန်တပုဒ်မှ စွန့်ပစ်အပ်သော အဝတ်တို့ကိုသာ ကောက်တော်မူ၍၊ စပ်စပ်ဝါဝါနှင့် ဖန်ရေစွန်းခါမျှ ဖြစ်သော ပုံသုက္ကအစစ်ကိုသာ ဆင်မြန်းတော်လျက်၊ လူ့စရိုက် လူ့ဓလေ့ဟူ၍ တဆံချည်သော်မျှ နီးစပ်ခြင်း ရှိတော်မမူဘဲ၊ ပရိယာယ်အားလုံးတို့၌ စွဲယူ မှတ်ထင်မှု အားလုံးချုပ်ငြိမ်းလျက်၊ ဒုက္ခအားလုံးတို့၏ ကုန်ရာဆုံးရာ အသင်္ခတ ဓါတ်သားသက်သက်၏အသွင်တော်မျှ ကျန်တော့သော မထေရ်မြတ်ကြီးသည် နိရောဓသမာပတ်၌သာ သတိတော် ထင်ထင်မှုနှင့် ကိန်းဝပ်စပါယ်နေတော်မူလျက် ရှိရာဝယ်-

မထေရ်မြတ်ကြီး၏ အောက်နားရှိ ရှေ့တန်း၌ အရှင်ဥပါလိ၊ အရှင် အနုရုဒ္ဓါ စသော ရဟန္တာမထေရ်မြတ်များသည်လည်း အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်ကြီးကို ဦးခိုက်တော်မူကြရင်း၊ ချုပ်ငြိမ်းလျက် ရှိသော ဣန္ဒြေတော်အစုံဖြင့် ဗလသမာပတ်တွင် ခိုလှုံဝင်စားတော်မူနေကြသောအခါ-

နောက်တန်း တလျှောက်၌ ရှိသော မထေရ်ကြီးများသည် ဘာတွေကိုအမှတ်ထား၍ သံဂါယနာတင်နေတော်မူကြသည်ကို အကဲခတ်ကြရန် “ဗုဒ္ဓဝဂ္ဂပုဋ္ဌိတော်” မြန်မာပြည် (ဆဋ္ဌမူ) စာမျက်နှာ ၄၈၈-သို့ လှန်ကြည့်လိုက်ကြစို့.....

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်ကို မထေရ်ကြီးအများက မိုင်းရဲပြီး-

ခုဒ္ဓါနု ခုဒ္ဓက အာပတ် များနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းအောင် ဘုရားရှင်ထံတွင် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် မမေးလိုက်ရကောင်းလား။

သက်နိုးချုပ်တာကို ဘာကြောင့် ချီမနဲ့ ဖိချုပ်ရသလဲ၊ ပဋ္ဌာစာရီအရ
ကို ဘာကြောင့် ဘုရားရှေ့ခေါ်လာပြီး မာတုဂါမရဲ့ မျက်ရည်တွေ
ဘုရားခြေဖိခိုးပေါ် ကျစေရသလဲ၊ မိတ္တူတော်ဂေါတမီဆိုတဲ့ မာတု
ကာမကြီးကို ဘိက္ခုနီမဖြစ်အောင် ဘာကြောင့် ရှေ့နေလိုက်ပေး
သလဲ၊ ဒီမာတုကာမကြီးက အစတွင်လို့ ငါတို့ဘိက္ခုလောကနဲ့ တတန်း
တစားထဲထားခံရတဲ့ ဘိက္ခုနီမလောကကြီး ပေါ်လာအောင် ဖန်တီး
ရသလဲ စသော ရှုံ့ချချက်များနှင့် အရှင်အာနန္ဒာကိုဝိုင်း၍ “ဖိ”ကာ
အပြစ်ရှိသည်ဟူ၍ ဇွတ်ဝန်ခံခိုင်းနေကြသော ရွှေကွက်တမျိုးကို တွေ့ရ
တော့သည်။

ဘုရားသခင် ၄၅-ဝါပတ်လုံး ဝဋ် ၃-ပါးမှ လွတ်မြောက်
ကိလေသာတို့၌ ငြိမ်းချမ်းရေးမဂ်ဖိုလ်သို့ မျက်မှောက်ပြုရေးတရားတော်
များကိုသာ ဆိုရှုတ်သံဂါယနာတင်ကြရသည့်ပွဲ၌ ဤသို့အာနန္ဒာအရှင်
အား ဝိုင်း၍ ဇွတ်ကိုင်ကြပုံမှာ သံဂါယနာတင်ပွဲ၏ မူလအဓိကအချက်
နှင့် တယ်လိုဆက်စပ်ရမည်ပင် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်လာသည်။

ဟိန္ဒူဝါဒ၌ မိန်းမကို ခွေးထီးလောက်မှ မမြတ် ဆိုသော ဖိနပ်
ထားသောအစွဲမှာ ယခုခေတ်တိုင်မှမပျက်ပေ၊ မိန်းမယုတ်ညံ့ပုံ သရုပ်
ဆောင်သော ဒဏ္ဍာရီများလည်း ဒုနှင့်ဒေးဖြစ်ပြီး ဘုရား၏ မုက္ခပါဌ
တော် အသွင်ဖြင့်ပင် အမြောက်အမြားပါဝင်နေပေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်ကြီးမှာ ထိုပွဲမတိုင်မီ နာရီပိုင်းမျှ ကပ်
ပြီး ပုထုဇဉ်နယ်မှ လောလောလတ်လတ် လွတ် မြောက် လာ သော
အရိယာစာရင်းဝင် ထေရ်အရှင်ဖြစ်သွား၍သာ ကြံ.ကြံ.နိုင် ခံနိုင်ရည်
ရှိတော်မူရှာဟန်တူပေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်၏ ပြန်လည် ရှင်းလင်းလျှောက်ထား
ချက်များမှာ “မိတ္တူတော်ပဇာပတိဂေါတမီကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား
၌လည်း လွန်စွာကြည်ညိုသူဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ်နယ်စပ်တစ်ခု မယ်တော်
ရင်းနှင့် မခြား နို့ချိုတိုက်ကျွေးပြီး မှက်-ခြင်-ယင်ရ တို့၏ ဘေးမှ
ကာကွယ်ခဲ့သူ မယ်တော်ကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ လူလား မြောက်

အောင် ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်းခဲ့သူလည်းဖြစ်ပါသည်။ သံသရာမှငြိမ်းအေး
ရာ မဂ်ဖိုလ်ကို အလွန်တောင့်တသောအားဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် တောင်း
ပန်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ပို့ပေးရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကခွင့်ပြုသဖြင့် ဘိက္ခုနီမဖြစ်သို့ ရခြင်းသာ
ဖြစ်ပါသည်။ ဤအမှုကိုပြုရာ၌ ဘုရားတပည့်တော်သည် အပြစ်ဟူ၍
ကျူးလွန်ရန်မကြံရွယ်ပါ။ အပြစ်ရှိသည်ဟူ၍လည်း မယူဆမိပါဘုရား-
သို့ရာတွင် အရှင်ဘုရားများ၏ကျေနပ်မှုအတွက် တပည့်တော် အပြစ်
ရှိသည်ဟူ၍ပင် ဝန်ခံရပါမည်ဘုရား”ဟု ဖြစ်၏။

(စူလဝဂ်ပါဠိတော် မြန်မာဘာသာပြန်တွင်ကြည့်)

ဤဖြစ်ရပ်များကို သာမန်ကာလျှံကာ ဖတ်ခြင်းထက် စေ့စေ့
တွေးကြည့်လျှင် လွန်စွာကြေကွဲဘွယ်ကောင်းလှပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားကဲ့သို့သော ယုတ်မြတ်မရွေး သတ္တဝါမှန်သမျှကို
ရင်ဝယ်သားနှင့် မခြားသော ကရုဏာတော်ရှင် အစစ်ကြီး၏ ဝေ
တနာတော်ကိုပင် ဤဖြစ်ရပ် ရှုခင်းက ထိခိုက်လျက်ရှိနေသည်။ သူက
တော့ ယောက်ျားဖြစ်၍ ကျွတ်လွတ်စေ- သူကမိန်းမဖြစ်သောကြောင့်
ယုတ်သဖြင့် မကျွတ်လွတ်စေရဟူသော ကန့်သတ်ချက်မျိုးသည် သဗ္ဗ
ညုတ ဉာဏ်နှင့် ဘုရားစသော သူတော်စင်တို့၌ မရှိနိုင်ပေ။

ယခုငယ်စဉ်တောင်ကျေးက နို့ချိုတိုက်ကျွေး မွေးမြူ ရခဲ့သော
မိဘွားတော်ကြီးကို ကျွတ်လွတ်စေကြောင်း၊ နည်းလမ်းကောင်း ညွှန်ပြ
မှုသည်ပင် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်အပေါ်သို့ပိုပြီး အပြစ်ရှိနေကြပြီ
ကို တွေ့ရချေပြီ။

မိခင်ရင်းနှင့်မခြားသော အနန္တဂိုဏ်းဝင်ကျေးဇူးရှင် မိတ္တူတော်
ကြီးကိုပင် မညှာမထောက်သည်ကိုတွေ့ရသည်။

ဤသို့ အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်ခံနေရပြီကို ထိပ်ပိုင်းက အရိယာကြီး
ဖြစ်သော သဘာပတိကြီးနှင့် တကွ ခေါင်းဆောင်ပိုင်း ရဟန္တာကြီး
များသည် ငါသူတပါး ယောက်ျားမိန်းမဟူ၍ သိသိသာသာကြီးခွဲခြား

ကား ဥပါဒါန်ရုပ်အစု ပညတ်ဝတ္ထုတို့အား အသိအစစ် မိုင်း၍ ခဲနေကြသည်ကို ဂရုပြုတော်မူကြဟန်မတူပေ။ သမာပတ် အာရုံ၌ ခိုလှုံနေတော် မူကြသော အရိယာနွယ်ဝင် သူတော်စဉ်တို့၏ သဘောကား အဘယ် ပရိယာယ်ပညတ်ကိုမျှ အမှတ်ထင်တော်မူကြမည် မဟုတ်၍ အပြစ်လည်း မဆိုသာဖြစ်ပေသည်။

မြင်မြင်သမျှ ပုပုရှုရှု သင်္ခါရတို့အပေါ်၌ ဥပါဒါန် ရုပ်အစု တို့၏ ပရိယာယ်မျှသာဟုရှုလေ့ရှိသော အရိယာတို့အလယ်၌ ငါ သူတပါး ယောက်ျား မိန်းမဟူ၍ စွဲယူလွန်းသော ကိလေသာ အာသဝေါတို့၏ သဘောလက္ခဏာ အကြွင်းအကျန်ကို တွေ့နေရသည်မှာ ထူးလှပေသည်။

ဤကား ငါသာသူမြတ်၊ ငါမှကြွင်းသမျှ အယုတ်သမားတွေဟု တိထွင်ပြောပုံကိုထောက်က အတ္တသည် ထိုပွဲကစ၍ သနွေစွဲလာပြီဟု ဆိုနိုင်ပေပြီ။

ထိုကြောင့်လေလောမသိ၊ သီတင်းကျွတ်လတွင် ထိုပွဲကျင်းပနေရာ သတ္တပဏ္ဍိလိုက်ဂူအနီး သရက်တောသို့ ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးသော ဝတ်ကိုဆောင်ရန် ကြွရောက်လာသော နောက်ပါ ရဟန်းတော် ၅၀၀-နှင့် အရှင်ပုရာဏ ရဟန္တာကြီး အား ထိုပွဲ၌ ပါဝင်ချီးမြှင့်ရန် မထေရ်ကြီး အချို့ သွား၍ လျှောက်ထားပင့်ဆောင်သည်ကို အရှင်ပုရာဏက ဘုရားဟောကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ကြားနာပြီး အတိုင်းသာဆောင်အံ့၊ မင်းတို့အထဲကိုမပါဝင်လိုဟု မိန့်ကြားတော်မူလိုက်၏။

ဤမှတ်တမ်းသည် စူဠဝဂ္ဂ ပါဠိတော်တွင် ထင်ရှားပါရှိသည်။ အရှင်ပုရာဏကား သေးသေးမဟုတ်၊ နောက်ပါရဟန်းတော် ၅၀၀-ကို ခေါင်းဆောင်လျက်ရှိသော ရဟန္တာကြီးတပါးဖြစ်ရာ ထိုပွဲကိုပါဝင်ကူညီရန် ဘာကြောင့်ပယ်တော်မူသည်မှာ အထူးစဉ်းစားထိုက်သော အချက်တချက်ဖြစ်သည်။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကားအတ္တဝါဒကြီးစိုးသွမ်းမိခဲ့သောအဇာတသတ်၏ ပြည်ဖြစ်သည်။ ထိုအနီးတဝိုက် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ သာသနာ၌ ကြည်ညိုသော ဝေသာလီပြည်၊ ကပ္ပိလဝတ်ပြည်၊ အလကပ္ပပြည်၊ ကောလိယပြည်၊ ဝေဠုဒိပတိုင်း၊ ပါဝါပြည်၊ မဂဓတိုင်း၊ ကုဿိန္ဒာရုံတို့တွင် ရဟန်းတော်ပေါင်းများစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ဘိက္ခုနီမတို့ကား အနီးပင်မကပ်ရ ဖြစ်နေရာ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးနောက် အဘယ်သို့ စခန်းသိမ်းသည်ပင် ဗုဒ္ဓဝင်၌မထင်ပေ။

ဗာရာဏသီကား အတ္တတို့၏ဗဟိုချက်မဖြစ်ပြီး ယခု ပထမသံဂါယနာ တင်သော ရာဇဂြိုဟ်နှင့်အဆက်အသွယ်ရင်းနှီးလှသည်ကို အကဲခတ်ရန်ရှိ၏။ ထိုပွဲနောက်ပိုင်း မရှေးမနှောင်းတွင် သတ္တပဏ္ဍိလိုက်ဂူနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ရှိသော ပဏ္ဍုင်လိုက်ဂူတွင် ကျန်နေသော ရဟန်း (၁၀၀၀) ကျော်တို့က သံဂါယနာ အပြိုင်တင်သည့် မှတ်တမ်းများ အပိုင်အမာရှိနေ၏။

နောက်ခေတ် သံဂါယနာပွဲများကား အထူးပြောဘွယ် မရှိတော့ပေ။ ဝေဒနှင့်ဥပနိသျှကျမ်းများမှ စကားများကို ဘုရားဟောတွေချည်း လုပ်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဤနေရာ၌ အနောက်တိုင်း သုတေသီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အသီးသီးတို့၏ ထင်မြင်ချက်ပေါင်းများစွာအနက်မှ အနည်းငယ်ကို တင်ပြလိုပါသည်။ (Rhys Davids ၏ History of Buddhist Literature.) စာမျက်နှာ ၁၃၅-၌ သီဟိုဠ်ရောက် အရှင်မဟိန္ဒ မထေရ်၏ နောက်ကာလတွင် သီဟိုဠ်တွင်ဂိုဏ်းပေါင်းများစွာကွဲကြပြီး ပိဋကတ်တော်များမှာ ယွင်းမှားသော ဖွင့်ထုတ်ပြန်ဆိုချက် ဖြည့်စွက်ချက်နှင့် ပြုပြင်ချက်ပေါင်းအများပင် ဖြစ်လာသည်ဟု ဆို၏။

(Prof: Kern) က ထက်ယဉ်မှာ အရှင်မဟာမောဠလိပုတ္တတိဿတို့ အဖွဲ့ကသာ ကြီးမှူးဘင်သောပွဲဖြစ်သည်။ ကထာ ဝတ္ထုကို အဘိဓမ္မာအဖြစ် ထိုပွဲကစ၍တည်ကြသည်ဟုဆို၏။ ထိုပွဲနှင့်ပတ်သက်သော (Rhys Davids) ၏ မှတ်ချက်မှာ အားလုံးမှ (၇) ပါသော

ခေါင်းဆောင်သည်ဟုပါသည်။ Smith ကမ အားလုံးပါဝင်သော ပွဲဟုဆို၏။

(E. J. Thomas ၏ History of Buddhist Thought.) စာမျက်နှာ ၃၆-တွင် ဂါထာပုဒ် ၂၀၀-မျှသာမူလ ပါဠိတော်နှင့် ကိုက်ညီပြီး ကျန်အပုဒ်များမှာ သီဟိုဠ် မဟာဝံသမှ ဆက်သွယ်လာသောအချက်များ ပါနေသည်။ သီဟိုဠ်မူသည် ဗုဒ္ဓ၏ ပါဠိတော်၏ ဝိတ္ထာရနှင့် မညီညွတ်ဟုဆိုထား၏။

Prof: Winternitz. (ဂျာမန်) က တတိယပွဲသည် မဟာသံဃိကနှင့် ထေရာဝါဒကို လမ်းခွဲလိုက်သော ပွဲဖြစ်သည်။ တောင်ပိုင်းသို့ ပါသွားသော ဝိဇ္ဇကတ်တို့မှာ မရံလင်ဟု ဆိုသည်။ ဆာရ်နတ်-မံချီနှင့် ကောသမ္ဘီ ကျောက်စာများနှင့် တိုက်သောအခါ သက္ကရာဇ်သာမှန်ပြီး၊ ပါဠိတော်ကွဲပြားဟန် ရှိသည်ဟု ဆို၏။

Prof: Dutt ကမူ ဒုတိယပွဲကစ၍ အတ္တသန္ဓေ တည်လာ သည်ဟု ဆို၏။

Dr. Mc. Govern က တောင်ပိုင်းသည် မြောက်ပိုင်းကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေဟု စွပ်စွဲသော်လည်း မြောက်ပိုင်းကတောင်ပိုင်းကိုမိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိဟု မဆို၊ ဝိဇ္ဇကတ်တော် မရံမလင်နှင့် တ စင်ထောင်ထား သည် ဆို၏-ဟု ရေးထားသည်။

(C. Sivaramamurti) ဒေလီပြတိုက်မှူးကမူ၊ တောင် ပိုင်းမှာ ရှေးခေတ် အယူအစွဲတွေ များပြီး မြောက်ပိုင်းက မန္တာန်ဂါ ထာတွေ ပိုလာသည်။ အိန္ဒိယ Tantricism နှင့်ရောစပ်ထားသော Tantric Buddhism မြစ်နေသည်ဟု ဆို၏။ (သဘောမှာ ပရိတ်ရွတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဟု ဆိုလိုသည်။)

Christmas Humphrey-က တောင်ပိုင်း အပြင် ဗဟိုဦး ရုပ်အစုများ အပေါ်သို့ အပစ်ချလွန်းသည်။ မြောက်ပိုင်းက အပြင် ရုပ်တရားကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ကိုယ်တွင်းဟဒယဝတ္ထုကိုသာ ထိန်းသိမ်း သဖြင့် သဘာဝနှင့် အဆင်ပြေသည်ဟု ဆို၏။

(၎င်းပုဂ္ဂိုလ်သည် ၁၉၅၉-ခုနှစ်၊ မေလထုတ် Middle Way ခေါ် မဇ္ဈိမစာစောင်၌ ရန်ကုန်-ဒေလီ-ကိုလံဘိုရှိ မြို့တော်သာသနာ့ ရိပ်သာများကို ဝေဖန်ချက်များ ရေးသား ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ခဲ့ ရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကား-ဂျပန် ဗုဒ္ဓဘာသာငင်းပိုင်းကို အားပေးသူ ဖြစ်၏။)

Paul Dalke. H. Olbenberg. စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များရေးသည့် စာအုပ်ကြီးများမှာ မြောက်ပိုင်းသာယာသည့် အချက် များဖြစ်၍ အဘိုးရေးရန် မလိုပေ။ ဘတ်ဘူးကြသ ပုဂ္ဂိုလ်လည်းအများ ပင် ရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်၍ ၎င်းတို့၏ ကောက်နှုတ်ချက်များ ချန်ခဲ့ သည်။

ယခုနောက်ဆုံးကျန်ရစ်သောစာအုပ်မှာ J.G.Jennings M. A. ရေး The Vedantic Buddhism of The Buddha ခေါ် ကျမ်းကြီးဖြစ်သည်။ ၎င်းဆရာကြီးကမူ ပဏာမကဏ္ဍ မှ စ၍ တောင်ပိုင်းသာသနာ၌ အတ္တအများဆုံး ဝင်သော နေရာမှာ သီဟိုဠ်ဖြစ်သည်ဟု ရှင်းရှင်းကြီး ဆိုထား၏။ ဆရာကြီးက ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင်၏ Altruism of Non-Egoism အနတ္တ ဒေသနာ သည်၊ ကိုယ်ကျိုးမျှော်နောက်လိုက်တို့၏ အပြုအပြင်ကိုခံရသဖြင့် အတ္တ ၏ အကျိုးပြုအခြေခံ ကျရောက်ရှုပ်ထွေးနေပေပြီဟု ဆိုထားသည်။

ထိုဆရာကြီးက ဓမ္မစကြာကို အမှန်ဆုံးဒေသနာ အခြေခံတရားငှ တို့၏ အနှစ်ခဲဟု လက်ခံ၏။ သို့ရာတွင် ထိုဓမ္မစကြာကိုပင် ဆရာကြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သုံးသပ်ထားပြန်သည်။ ဆရာကြီးက ဓမ္မစကြာတွင် သဗ္ဗာ ၄-ပါးနှင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် နိဗ္ဗာန်အထိရောက်အောင် ညွှန် ထားသော လမ်းစဉ်အမှန်ဖြစ်၍၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ တရားရင်း အမှန် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် စကားတလုံး ညစ်ပါနေသော အပုဒ်တပုဒ်ကို သူ မသင်္ကာဟု ထောက်ပြထားသည်။ ထိုအပုဒ်ပါ စကားလုံးမှာ “ပေါနောဗ္ဗဝိကာ” ဆိုသော “ဇုဒ်ခေါပနဘိက္ခဝေ ဓုက္ခသမုဒယံ အရိယသစ္စံ ယာယံတဏှာ” “ပေါနောဗ္ဗဝိကာ” နှိမ့်ရာဂသဟဂတာ”

ဆိုသော ပုဒ်ထဲမှ စကားဖြစ်သည်။ “ပေါ်နော့ဒွိက” မှာ ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေသည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရစေ၍ စဉ်းစားစရာရှိသည်။ တကွာသည် တတ်မက်မှု-လိုချင်မှု သက်သက်သာ အဓိပ္ပါယ်ရ၍ ဘဝသစ်တခုကို ဖြစ်စေသော အင်္ဂါရပ်နှင့်ပြည့်စုံသော သဘောမရှိ “တကွာပစ္စယာ ဥပါဒါနံ၊ ဥပါဒါနပစ္စယာ ဘဝေါ” ဟု အစဉ်မှန်ဖြစ်သော ပစ္စုပ္ပန် သမုပ္ပါဒ်နှင့် မညီညွတ်ပေ။ ဥပါဒါနံ အစွဲသာလျှင် ဘဝသစ်ကို မျှော်မှန်းသော လက္ခဏာဖြစ်သည်။ တကွာသည် ဘဝသစ်ကို ကူးရန် “ပေါ်နော့ဒွိက” ဖြစ်ရလျှင် ယင်းစကားသည် Soul ခေါ် အတ္တဝိညာဉ်သဘောသက်ရောက်လျက်ရှိစေသည်။ အတ္တဝိညာဉ်သည် ပေါ်နော့ဒွိက စကားလုံးအသွင်နှင့် အတ္တဝါဒီ တဦး ဦးက ညှပ်ထည့်ထားသောစကား ဖြစ်ဟန်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ကမ္မဿကတလမ်းစဉ်မှ ကမ်တွင် ပရမ္မရ၊ ဝိပါကဝဋ်စသော အယူသည် ဟိန္ဒူကမ်သာဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓကမ်မှာ အကြောင်း ထိုက်ဆိုင်မှု ထိုက်ဆိုင် စေသော အကြောင်းသာ အမှန်ဖြစ်ရမည်။ “ယေဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ” ဟု ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ မူရင်းဒေသနာနှင့် ကိုက်ညီသော ကမ်သာဗုဒ္ဓ၏ကမ်ဖြစ်ပြီး အကြောင်းအကျိုး လွတ်စွာ ယုံကြည်ထားသော ဝိပါက၊ ပရမ္မရ၏ကမ်သည် ဗုဒ္ဓနှင့်မဆိုင်ဟုဆိုသည်။

တိတ်နိဗ္ဗိတံ တပေါင်စနည်းစသော ဥပါဒါနံတို့မှာ ဟိန္ဒူနည်းသာ ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓပယ်တော်မူသော အစွဲအားပေးတရားစုသာ ဖြစ်သည်။ စသည်ဖြင့် ထိုဆရာကြီး (J-G Jennings) က ပိဋကတ်တော်အရပ်ရပ်ကို နှံ့နှံ့စပ်စပ်လိုက်၍ ဝေဖန်သုံးသပ်ထားသည်။ ၎င်းဆရာကြီး၏ သုံးသပ်ချက်အချုပ်မှာ ယခု တောင်ပိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာသည် အမည်သညာ အားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဟု ခေါ်ထားသည်မှ တပါး ဟိန္ဒူအတ္တဝါဒကိုသာ အလေးတင်းထားသော ဘာသာ ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုထား၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆရာကြီးသည် ၎င်း၏ကျမ်းကြီးအမည်ကို “ဗုဒ္ဓ၏ ဝေဒလမ်းစဉ် ဗုဒ္ဓဘာသာ” ဟု အမည်ကင်းပွန်း တပ်ဆင်လိုက်ဟန်တူပေသည်။

ကျမ်းကြီးမှာ လက် ၄-သစ်ခန့်ထူ၍ စာမျက်နှာ ၇၀၀ ခန့် ရှိသည်။ (J-G Jennings M.A.) သည် ဘုရားပွင့်ရာဒေသ ဘီဟာနှင့် ဩရန္တ နယ်တဝိုက်တွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ နေထိုင်လေ့လာပြီး အင်္ဂလန်ပြည်သို့ပြန်၍ ထိုကျမ်းကြီးကို နှစ်ပေါင်း ၂၀ တိုင်တိုင် ပိဋကတ်တော်အရပ်ရပ်နှင့် တိုက်ဆိုင် ဝေဖန် ရေးသားသည်ဟု ဆိုထား၏။

ဗုဒ္ဓ၏ အနှစ်သာရတရားတော်အစစ်များကို လေ့လာလိုသူ သုတေသီများအဖို့ ပြည်တွင်းကျမ်း အရပ်ရပ်မှနှင့် မလုံလောက်စေ့ပေ။ ယခုကဲ့သို့ မထောက်မညာ မှန်သည်ထင်တာ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း တင်ပြကြသော အနောက်တိုင်း သုတေသီပညာရှင်တို့၏ စာပေများကိုပါ လေ့လာကြရန်လိုပေပြီ။

ဤဗမာပြည်တွင် ပါဠိတော်မှာ ပါဠိတော်အတိုင်းသာ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀-ကျော် မူမပျက်ရှိနေခဲ့သည်။ ယခုတိုင် ပြန်ဆိုချက် မစုံလင်သေးပေ။

“နားမလည်သူများလေ- လိုနဲ့ လို့ ကောင်းလေ” ဟူသော သဘောများလေလားမသိဖြစ်သည်။

ဘာသာရေးနှင့် လှည့်ဆွယ်တိုင်း ဗမာဘွေကြွေခဲ့ရသောငွေတွေကား ကုဋေပေါင်း ကုဋာထက်မလျော့တော့ပေ။ ဘယ်အဆင့် မှနှင့် နိဂုံးချုပ်နေကြရသည်ကို အလေးအနက်စဉ်းစားထိုက်ပြီထင်၏။

မနေ့တနေ့ကမှ စတင်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာကို လေ့လာသော အမေရိကန် ဟားဘတ်တက္ကသိုလ်တွင် ပိဋကတ်တော်အကုန်ပြန်ဆို၍ပြီးနေလေပြီ။ လေ့လာလိုသူများ ရန်ကုန် ရာမမရစ်ရှန်းမစ်ရှင်စာတတ်ခန်းသို့ သွား၍ကြည့်ကြကုန်လေ။ အုပ်တွဲကြီးတွေကို တခမ်းတနား တွေ့ရကြလိမ့်မည်။

ဤမျှဆိုလျှင် လက်ရှိကုန်ပုံတို့၏ ဗုဒ္ဓဘာသာ ယုံကြည်မှု မှား၏ အခြေအနေကို သဘောပေါက်လောက်ပြီထင်၏။

ဤသို့ နိဒါန်းခင်းနေရခြင်းမှာ ကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာတက်မှ ခေါင်းဆောင် ချေပဟောပြောခဲ့သော ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ အယူအဆများကို အကဲခတ်နိုင်ကြရန် ရည်ရွယ်၍ ဖြစ်ပေသည်။

ယခုတလော နိုင်ငံခြားမှအငြိုးလိုက်ဝါဒဖြန့်သူတို့ကဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူထုနှင့် မိလ္လာအထင်နှင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအဘိဓမ္မာကိုရှေ့တန်းတင်ကာ မီးမောင်းထိုးပြီး သံကုန်ဟစ်၍ အသိုင်းအဝိုင်း ကြီးစွာနှင့် ကုန်းအော်နေကြသည်ကို တွေ့နေရသည်။ တန်ဆာခံ နောက်လိုက်တို့ကလည်း သံယောင်လိုက်၍ဟစ်နေကြသည်။

“စိတ်”ကိုစွဲရန် စိတ်သည်ပင် ကိုယ်အရှိသဘောမဟုတ်။ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ-တို့ စုပေါင်းမိမှ ဖြစ်လာသော သဘောတရားသာဖြစ်သည်။ ဝိညာဉ်သဘော ကောက်လျှင်ကား “မဟာတဏှာသင်္ခယသုတ်”က သာတိရဟန်းလိုဖြစ်သွားရန် သေချာ၏။ စိတ်ကို အဓိကထား၍ စွဲယူလိုက်ယူကြပါလေ။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ပယ်ထားသော မြာဟ္မဏအတ္တဝါဒီသာ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်ဟုသာ သတိပေးလို၏။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည်ရုပ်နှင့်နာမ်တွင် ဘယ်ဟာအဓိကထားသည်ကို သိရန် အောက်ပါသုတ်ကို အကဲဖြတ်ကြစေလိုသည်။

မူလပဏ္ဏာသကပါဠိတော်(ဆဋ္ဌမူ)စာမျက်နှာ၂၈၁-ပုဒ်ရေ၃၄၇၆ “ကထဉ္စဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနရူပည။ ဟောတိ၊ ဣဒေဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုယံကိဉ္စိ” ရုပ် သဗ္ဗရူပံ စတ္တာရိ မဟာဘူတာနိ စတုန္နဉ္စ မဟာတာနံ ဥဒါယ ရူပန္တိယထာဘူတံ နပ္ပဇာနာတိဝေခေါ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု နရူပည။ဟောတိ။

ရဟန်းတို့-ရုပ်ကို အဘယ်မသိပုံ မသိဖြစ်ရသနည်း၊ ဤလောက၌ အကြင်သို့သောရုပ်တို့သည်ရှိကုန်သည်၊ ထိုအရာအားလုံး ရုပ်သာလျှင် ဖြစ်ကြကုန်၏။ မဟာဘူတလေးပါးသည်၎င်း၊ ၎င်းလေးပါးကိုမှီ၍ ဖြစ်သော ဥပါဒါန်ရုပ်တို့သည်၎င်း ရုပ်ဟူ၍သာလျှင် ဖြစ်ကြကုန်သည်။

ဟူ၍ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာမသိက ဤသာသနာတော်၌ ပွားစီးခြင်းသို့ မရောက်လေနိုင်။

ဤကား ဘုရားဟောပါဠိတော် အစစ်ရှိသည့် အတိုင်း ဖြစ်သည် ရုပ်ကို ရုပ်ယူ၍ ထင်ရှား သိထားမှသာလျှင် ရုပ်ကိုအစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော အားလုံးသော သင်္ခါရတရားတို့ကို ပွားများလေ့လာသုံးသပ်ဆင်ခြင်ရမည်ဖြစ်ရာ၊ အသို့လျှင် ရုပ်ကိုအဓိကထားယူကာမျှနှင့် ဘုရားနှင့်ဆန့်ကျင်လေအောင် ရိုးစွပ်နိုင်လေသနည်း။

ရုပ်ကိုအဓိကထားရမည့် ပါဠိတော် ထင်ရှားစွာထားရာ ဧကန်လည်း သဘာဝကျသော တရားကိုမူတည်းသဖြင့် အပြစ်ကြီးတခု ဖြစ်နေဟန် ဆိုပုံ သူများ ဆိုကြလေကုန်၊ ယခုပါဠိတော်ပါ ဘုရားရှင်၏ စကားကိုပါ စော်ကားရာကျနေပြီကိုသာ သတိပေးလို၏။

ပေါ်ပင်ကိုလိုက်ခါ သံယောင်ဟစ်နေသူများ စဉ်စားကြစေလိုသည်၊ တကယ်သိမှမှန်ပေမည်။

မြောက်ပိုင်းဂိုဏ်းက တောင်ပိုင်းဂိုဏ်းဝင်တို့ကို မပြည့်မစုံသော တရားများသာဖြစ်သည်ဟု ရိုးစွပ်ထားသော အချက်တချက်ရှိသည်ဟု ဆိုထားသည်၊ အယူအစွဲမှားလျှင် ထိုစွပ်စွဲချက်ကို ဝန်ခံရာကျသွားမည် ဝိုးရ၏။

ဗုဒ္ဓ၏ရုပ်နှင့် ကွန်မြူနစ်ဝါဒရုပ်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်ဝါဒဘယ်သိပ္ပံရုပ်ပင် ဖြစ်စေ ရုပ်မှန်သမျှ တိုက်ဆိုင်ရလိမ့်မည်၊ ရုပ်ပိုင်းတိုက်ဆိုင်နေသည်မှာ ဘားမြစ်၍မရနိုင်၊ မှန်၏။ သို့ရာတွင် ရုပ်သဘာဝ အခြေခံအားလျော်၍ ဤတိုက်ဆိုင်ကြခြင်းသာဖြစ်သည်၊ အဆုံးသတ်ပုံ အန္တိမချင်းကား မဘူဖြစ်ပေသည်။

ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ရုပ်ကို အဓိက ထားသည်မှာလည်း မှန်၏။ ဆရာခတ်ယူသောရုပ်မှာ ဘုရားဟောချက်ပါ ရုပ်သာဖြစ်၍ မဆန်းပေ၊ ကွန်မြူနစ်မှရုပ်သိပ္ပံပညာမှ ရုပ်စသည်တို့နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်မှာလည်း အကြောင်းဘူတရုပ်မှန်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌအား ကွန်မြူနစ်ဘုန်းကြီး ဖြစ်သည်ဟု
 စွပ်စွဲသူများ ရှိနေသည်။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်တွေ့၍ ကွန်မြူနစ် ဆိုတာ
 ဘာလဲဟုမေးသောအခါ ထိုသူမပြောတတ်တော့ပေ။ သူရှင်းသူမကား
 လွန်စွာ ကလေးကလားဆန်သော ပေမမီ ဒေါက်မမီ၊ တင်းမပြည့်
 ကျပ်မပြည့် စကားလုံးများ ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ခြေခြေမြှုပ်မြှုပ်
 လိုက်သောအခါ၊ သဝေထိုးသွား၍ ဖြစ်သောခေတ် မဟုတ်တော့ပေ။

ကျွန်ုပ်ဥာဏ်မှီသမ္မုအလွယ်ဆုံးနှင့်အတိုဆုံးရှင်းလိုသည်။ အံ့မဝင်
 ဟု ထင်က ပညာရှင်များညွှန်ကြားလျှင် လေးစားစွာ လက်ခံရန် အ
 သင့် ရှိပါကြောင်း။

ထိုထိုဝါဒဆိုင်ရာစာအုပ် စာအုပ်ပေါင်း ကျမ်းပေါင်း ၇၀ ကျော်
 ၈၀ မျှ ကျွန်ုပ်ဘတ်ခဲ့သည့်အတည်းမှ အနှစ်သာရ သက်သက်ကို ထုတ်
 ၍ အတိုချုပ်လိုက်သော်-

(၁) ကိုယ်ကျိုးကိုယ်တွက်တာကိုအရင်းခံသောနေရှင်နှင့်နယ်
 ချဲ့သည် အတ္တမှစ၍ အတ္တမှပင်ဆုံးသောကြောင့် အတ္တဝါဒသာဖြစ်
 သည်။ တနည်း ဝိသမလောဘ ဝါဒမှန်လျှင် ၎င်း၏ အန္တိမမှာအတ္တ
 သာ ဖြစ်၏။

ယင်းအတ္တသည် လောဘ၊ဒေါသ၊မောဟတည်းဟူသော စည်း
 ဝိုင်းထဲ၌သာ သံသရာကျင်လည်သည်။ ဇာတိ၊ဇရာ၊ဗျာဓိ၊မရဏနှင့်
 မကင်းလွတ်။

(၂) အများအကျိုးကိုရှေ့ရှုသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒသည်“ဝေ
 စားမျှစားဝါဒ”ဖြစ်၍“ပရ”မှစပြီးပရမှာပင် အန္တိမချုပ်က“ပရဝါဒ”
 ဖြစ်သည်။ သူသည် တခါတရံ ပရမှစပြီး အတ္တ၌ချုပ်ကတည်းသေး၏။
 ထိုအခါ လက်ျာဆိုရှယ်လစ်ဟု ဆိုကြသည်။

ကွန်မြူနစ်ဝါဒသည် “ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားဝါဒ”ဖြစ်၍ဆိုရှယ်လစ်
 ကဲ့သို့ ပရမှာပင်စပြီးပရမှာ အန္တိမချုပ်သည်။သူကား မပြောင်းပေ။

ယခု ပရ-နှစ်မျိုးသည်လည်း လောဘ၊ဒေါသ၊မောဟတည်းဟူ
 သော ကိလေသာ ၃-ပါး၏ စည်းဝိုင်းထဲမှာပင် သံသရာလည်သည်။

BURMESE CLASSIC

ဇာတိဇရာ-ဗျာဓိမရဏနှင့်မကင်းလွတ်။ “ဝေစားမျှစား”နှင့် “ဝိုင်း
 လုပ်ဝိုင်းစား”ခြားနားပုံကိုသတ်ပြ၊ ထိုနှစ်မျိုးလုံးကိုပင် ယခု အမျိုး
 သားဘောင်နှင့် ခတ်၍ လုပ်ဆောင်နေကြသည်။

(၃) ဗုဒ္ဓဝါဒ၊ သစ္စာ ၄-ပါး လမ်းစဉ်ပေါ်၌ အနိစ္စမှ စပြီး
 အနတ္တတွင် အန္တိမနိဂုံးချုပ်သည်။ ထို့ကြောင့် အနတ္တဝါဒ ဖြစ်သည်။

လောကီနယ်တွင် အခြေခံသော်လည်း အတ္တ နှင့် မူ ပြောင်းပြန်
 ဖြစ်သည်။ ပရနှင့်မူ ယှဉ်တွဲ ရုံမှတပါး မပေါင်းစပ် သောကြောင့်
 အနတ္တသည် အတ္တနှင့် ပရတို့၏ စည်းဝိုင်းဖြစ်သော ကိလေသာနယ်မှ
 အပြင်ပသို့ကင်းလွတ်သွားသောဝါဒဖြစ်သည်။ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ဗျာဓိ၊
 မရဏ တို့နှင့် ပြတ်သည်။

ဆီနှင့်ရေပမာ တပုလင်းထဲမှာပင် တည်ရုံသာတည်ပြီး မ ရော
 ယှက်ကြပေ။

ဤအတိုချုပ် ဝိသဇ္ဇနာဆရာ အတ္တ-ပရ တို့၏ အန္တိမနှင့်
 အနတ္တဝါဒ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌတို့၏ အန္တိမချင်း မတူကြ
 သည်ကို သိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည်
 အဆိုလျှင် ကွန်မြူနစ်ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိတော့မည်နည်း။

ဤလောက၌ ဥပါဒါန်အနုအရင့်လိုက်၍ ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်နေ
 ကြမည်ဖြစ်သော်လည်း ဆရာတော်၏တရားများသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
 ၏ အနတ္တဒေသနာနယ်အတွင်း၌သာ သုံးသပ်သည်။ ဟော ပြော
 သည်ကို တွေ့ရ၏။

အလူဒါန် ပြုကြသူတို့အားပင် ပရသဘောသက်သက်မျှရည်ရှယ်
 လက်ခံသော်လည်း အတ္တသဘောသက်ဝင်စေသော တမလွန်ဥပါဒါန်
 ကို ချေဖျက်သည့်အနေဖြင့် ရေစက်ပင် ချပေးခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရ
 သည်။ အဝိဇ္ဇာ မာနစွဲဖြစ်သောအကြောင်းအကျိုးဆက်မရသည့် အစွဲ
 ဥပါဒါန်အားလုံးကို ထိုက်ဖျက်နေသော ဆရာတော်ဖြစ်ရာ ကရုဏာဓာတ်
 မရှိတ်မှုနှင့်ကို လုံးဝလက်ခံသည့် ဆရာတော်မဟုတ်ပေ။

အားလုံးကို မြို့လိုက်သော် ဆရာတော်သည် ဗုဒ္ဓဘုရား၏ ဘာ
ပြတ်ရေး၊ ကိလေသာမှလွတ်မြောက်ရေးကိုသာ အဓိကထားပြီး မ
မညာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တောဖေါ်ညွှန်ပြသည်ကိုသာတွေ့ရပြီး ဆရာတော်
သုံးသပ်ကောက်ယူပုံများသည်လည်း နိကာယ်ကြီးလာ ဗုဒ္ဓဝစန အ
ဘောဂ အစစ်နှင့်အညီတွေ့ရခြင်းသာဖြစ်သည်ကို တွေ့ရချေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံ၌ အချို့အချို့
နေရာများတွင် ပြောက်တိပြောက်ကျား တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဘာသာရေး
ဆိုင်ရာ ဆရာတော်၏ အယူအဆများကို ဤအထက်ပါနိဒါန်းစကား
ဖြင့် သဘောပေါက်ကြနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မြော်လင့်မိပါသည်။

သခင်မြတ်ဆိုင်

၁၈-၁-၆၂